ML 17

லெனின்

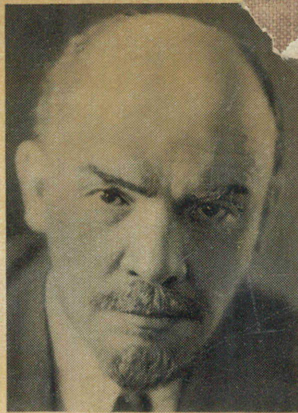

நூல் திரட்டு

ஏகாதிபத்தியம்—
முதலாளித்துவத்தின் உச்ச கட்டம்

அரசும் புரட்சியும்

2

ВУльянов (Ленин)

வி. இ. லெனின்

நூல் திரட்டு

இரண்டாம் பாகம்

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

பதிப்பாளர் குறிப்பு

நான்கு பாகங்களில் வெளியிடப்படும் இந்தத் தமிழ்ப் பதிப்பு, வி.இ. லெனின், முழு நூல் திரட்டு, ஐந்தா வது ருஷ்ய மொழிப் பதிப்பிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

В. И. Ленин

ИЗБРАННЫЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ

Часть вторая

На тамильском языке

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1977

Л $\frac{10102-437}{014(01)-77}$ 715—77

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

பொருளடக்கம்

ஏகாதிபத்தியம் — முதலாளித்துவத்தின் உச்ச கட்டம் 9

முகவுரை 9

பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் பதிப்புகளின் முகவுரை 12

1. 12
2. 13
3. 15
4. 17
5. 18

1. உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பும் ஏகபோகங்களும் . 22
2. வங்கிகளும் அவை ஆற்றும் புதிய பங்கும் . . 46
3. நிதி மூலதனமும் நிதியாதிக்கக் கும்பலும் . . 73
4. மூலதன ஏற்றுமதி 97
5. முதலாளித்துவக் கூட்டுகளிடையே உலகம் பங்கிடப்படுதல் 106
6. வல்லரசுகளிடையே உலகம் பங்கிடப்படுதல் . 121
7. முதலாளித்துவத்தின் தனியொரு கட்டமாகிய ஏகாதிபத்தியம் 140
8. முதலாளித்துவத்தின் புல்லுருவித்தனமும் அழுகலும் 158
9. ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய விமர்சனம் . . 174
10. வரலாற்றில் ஏகாதிபத்தியத்தின் இடம் . . 197

அரசும் புரட்சியும் 207

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை 207

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை 209

அத்தியாயம் 1

வர்க்கச் சமுதாயமும் அரசும் 210

1. வர்க்கப் பகைமைகள் இணக்கம் காண முடியாதவை ஆனதன் விளைவாய்த் தோன்றியதே அரசு 210
2. ஆயுதமேந்திய ஆட்களைக் கொண்ட தனிவகைப் படைகளும், சிறைக்கூடங்களும், இன்ன பிறவும் 215
3. அரசு—ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தைச் சுரண்டுவதற்கான கருவி 220
4. அரசு ''உலர்ந்து உதிர்வதும்'' பலாத்காரப் புரட்சியும் 226

அத்தியாயம் 2

அரசும் புரட்சியும். 1848-51ஆம் ஆண்டுகளின் அனுபவம் 236

1. புரட்சி தொடங்கும் தறுவாயில் 236
2. புரட்சியிலிருந்து பெறப்பட்ட முடிவுகளின் தொகுப்புரை 243
3. 1852ல் இப்பிரச்சினையை மார்க்ஸ் எழுத்துரைத்தது 252

அத்தியாயம் 3

அரசும் புரட்சியும். 1871ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் கம்யூனது அனுபவம். மார்க்சின் பகுத்தாய்வு 256

1. கம்யூனர்டுகளைத் தீர முயற்சியில் இறங்கச் செய்தது எது? 256
2. தகர்க்கப்படும் அரசுப் பொறியமைவுக்குப் பதிலாய் அமையப் போவது எது? 262
3. நாடாளுமன்ற முறையை ஒழித்தல் . . . 269
4. தேசிய ஒற்றுமையின் நிறுவன ஒழுங்கமைப்பு . 278
5. புல்லுருவி-அரசை ஒழித்தல் 284

அத்தியாயம் 4

தொடர்ச்சி. கூடுதலாய் எங்கெல்ஸ் அளித்த விளக்கங்கள் 287

1. ''குடியிருப்புப் பிரச்சினை'' 287
2. அராஜகவாதிகளுடன் வாக்குவாதம் . . . 291
3. பெபெலுக்கு எழுதிய கடிதம் 298
4. எர்ஃபுர்ட் நகல் வேலைத்திட்டத்தின் விமர்சனம் 302
5. ''பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்'' என்னும் மார்க்ஸ் நூலுக்கு 1891ல் எழுதப்பெற்ற முன்னுரை 314
6. ஜனநாயகத்தை விஞ்சுவது குறித்து எங்கெல்ஸ் 323

அத்தியாயம் 5

அரசு உலர்ந்து உதிர்வதற்குரிய பொருளாதார அடிப்படை 327
1. பிரச்சினையை மார்க்ஸ் எடுத்துரைத்தல் . . 327
2. முதலாளித்துவத்திலிருந்து கம்யூனிசத்துக்கு மாறிச்செல்லுதல் 331
3. கம்யூனிச சமுதாயத்தின் முதற் கட்டம் . . 339
4. கம்யூனிச சமுதாயத்தின் உயர் கட்டம் . . . 345

அத்தியாயம் 6

சந்தர்ப்பவாதிகள் மார்க்சியத்தைக் கொச்சையாக்குதல் 357
1. அராஜகவாதிகளுடன் பிளெஹானவின் வாக்குவாதம் 357
2. சந்தர்ப்பவாதிகளுடன் காவுத்ஸ்கியின் வாக்குவாதம் 359
3. பெனெகக்குடன் காவுத்ஸ்கியின் வாக்குவாதம் 370
முதற் பதிப்புக்குப் பின்னுரை 385
பதிப்பாளர் குறிப்புகள் 386
பெயர்க் குறிப்பகராதி 410
பொருட் குறிப்பகராதி 431

ஏகாதிபத்தியம்—முதலாளித்துவத்தின் உச்ச கட்டம்[1]

(பலரும் படிப்பதற்குரிய விளக்கவுரை)

முகவுரை

இங்கு வாசகர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற இந்தப் பிரசுரம் 1916ஆம் ஆண்டின் வசந்தத்தில் ஜூரிச்சில் நான் எழுதியதாகும். அங்கே நான் வேலே செய்ய வேண்டியிருந்த நிலைமைகளில், பிரெஞ்சு, ஆங்கில வெளியீடுகளின் பற்றாக்குறையினுலும், ருஷ்ய வெளியீடுகளின் கடுந் தட்டுப்பாட்டினுலும் இயல்பாகவே ஓரளவு அல்லலுற்றேன். ஆயினும், ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய தலேயாய ஆங்கில நூலாகிய ஜா. ஆ. ஹாப்ஸனின் புத்தகத்துக்கு என் கருத்தில் அளிக்கப்பட வேண்டிய முழு கவனத்தையும் அளித்து நான் அந்நூலேப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஜாராட்சியின் தணிக்கை முறையைக் கருத்தில் கொண்டே இந்தப் பிரசுரத்தை எழுதினேன். ஆகவே, உண்மைகளேப் பற்றிய முழுக்க முழுக்கத் தத்துவார்த்தப் பகுத்தாய்வுக்கு, குறிப்பாகப் பொருளாதாரப் பகுத்தாய்வுக்கு அப்பால் செல்லாமல் என்னேக் கண்டிப்பாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளானது மட்டுமின்றி, அரசியல் குறித்து அவசியம் கூறியாக வேண்டிய ஒருசிலவற்றையுங்கூட மிகுந்த எச்சரிக்கை உணர்வுடன், ஜாடைமாடையாக, மறைபொருளான மொழியில்—கேடுகெட்ட ஈசாப் மொழியில்—“சட்டபூர்வமான” நூலே எழுதுவதற்காகப் பேனுவைப் பிடிக்கும் புரட்சியாளர்கள் எல்லோரையும் கைக்கொள்ளும்படி ஜார் ஆட்சி நிர்ப்பந்தம் செய்த அம்மொழியில், நான் வகுத்தளிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஜார் ஆட்சியின் தணிக்கை முறை காரணமாக இப்பிரசுரத்தில் திரித்துக் குறுக்கப்பட்டு, இரும்பு இடுக்கியில் வைத்து நெரிக்கப்பட்ட வாசகங்களைச் சுதந்திரமான இந்த நாட்களில் திரும்பவும் படித்துப் பார்க்கையில் வேதனையாக இருக்கிறது. ஏகாதிபத்தியக் காலகட்டம் சோஷலிசப் புரட்சியின் தறுவாயாகும்; சமூக-தேசியவெறியானது (சொல்லில் சோஷலிசமும் செயலில் தேசியவெறியும்) சோஷலிசத்துக்கு அறவே துரோகமிழைத்து முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தரப்புக்கு முழுமையாகத் துறந்தோடிவிடுவதாகும்; தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட இந்தப் பிளவு ஏகாதிபத்தியத்தின் எதார்த்தப் புறநிலைமைகளுடன் இணைந்தது ஆகும் என்பன போன்ற உண்மைகளை நான் ''அடிமை'' மொழியில் எடுத்துரைக்க வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, இவற்றில் அக்கறை கொண்டுள்ள வாசகரை, 1914-1917ல் வெளிநாடுகளில் நான் எழுதிய கட்டுரைகளைப் படிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், இவற்றின் புதிய பதிப்பு ஒன்று சீக்கிரம் வெளிவரப் போகிறது. பக்கங்கள் 119-20ல்* உள்ள ஒரு வாசகம் தனிக் கவனத்துக்கு உரியதாகும். பிரதேசக் கைப்பற்றல்கள் பற்றிய பிரச்சினையில் முதலாளிகளும் அவர்களது தரப்புக்கு ஓடிவிட்ட சமூக-தேசியவெறியர்களும் (இவர்களைத்தான் காவுத்ஸ்கி இத்தனை நிலைதடுமாற்றத்துடன் எதிர்க்கிறார்) எப்படி வெட்கமின்றிப் புளுகுகிறார்கள் என்பதை, தங்களது முதலாளிகள் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதை இவர்கள் எப்படி வெட்கமில்லாமல் திரையிட்டு மறைக்கிறார்கள் என்பதைத் தணிக்கையாளருக்கு ஏற்புடைய மறைமுகமான பாணியில் வாசகர்களுக்குக் காட்டும் பொருட்டு, நான் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிட்டேன்—ஜப்பானை! கவனமான வாசகர் ஜப்பானுக்குப் பதிலாக ருஷ்யா என்றும், கொரியாவுக்குப் பதிலாக பின்லாந்து, போலந்து, கூர்லந்து, உக்ரேன், ஹீவா, பொக்காரா, எஸ்த்தோனியா அல்லது மாருஷ்யர்களல்லாத பிற இனத்தோர் வசிக்கும் ஏனைய பிராந்தியங்கள் என்றும் எளிதில் மாற்றிக் கொள்வார்.

* இப்புத்தகத்தில் 196ஆம் பக்கத்தைப் பார்க்கவும்.—ப-ர்.

அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை, அதாவது ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதார சாராம்சத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள இந்தப் பிரசுரம் உதவும் என்று நம்புகிறேன்; இந்தப் பிரச்சினையை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளாமல், தற்கால யுத்தத்தையும் தற்கால அரசியலையும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது, மதிப்பீடு செய்யவும் முடியாது.

ஆசிரியர்

பெத்ரொகிராது, 1917, ஏப்ரல் 26

பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் பதிப்புகளின் முகவுரை

1

ருஷ்யப் பதிப்பின் முகவுரையில் கூறப்பட்டது போல, இந்தப் பிரசுரம் ஜாராட்சியின் தணிக்கை முறையைக் கருத்தில் கொண்டு 1916ல் எழுதப்பட்டது. தற்போது என்னல் முழு வாசகத்தையும் திருத்த முடியவில்லை; திருத்துவது உசிதமும் அல்ல எனலாம். ஏனென்றல் மறுக்க முடியாத முதலாளித்துவ புள்ளிவிவரச் சுருக்கத் தொகுப்புகளையும், எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த முதலாளித்துவ அறிஞர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் உண்மைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, இருபதாம் நூற்றண்டின் ஆரம்பத்தில், அதாவது முதல் உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் தறுவாயில், உலக முதலாளித்துவ அமைப்பை அதன் சர்வதேச உறவு முறைகளில் காட்டும் ஒரு தொகுப்புச் சித்திரத்தை அளிப்பதே இப்புத்தகத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது, இன்றும் இருக்கிறது.

அனேகமாய் முழுமொத்த அளவில் கம்யூனிஸ்டுகள் அண்மையில் கைது செய்யப்பட்டுவிட்ட பிறகும், உதாரணமாக இன்றைய அமெரிக்கா அல்லது பிரான்சில், கம்யூனிஸ்டுகளிடம் இன்னமும் எஞ்சியிருக்கும் அற்பசொற்ப சட்டபூர்வ வாய்ப்புகளையும் கூட, சமூக-அமைதிவாதிகளது கருத்தோட்டங்களும் "உலக ஜனநாயகம்" பற்றியதான நம்பிக்கைகளும் முழுக்க முழுக்க பொய்யாகுமென்று விளக்கும் பொருட்டு உபயோகித்துக் கொள்வது சாத்தியமே என்பதுடன் இன்றியமையாததுமாகும் என்பதை, ஜாராட்சியின் தணிக்கையாளரது கருத்துப்படிச் சட்டபூர்வமான வெளியீடாகிய இந்தப்

பிரசுரத்தை உதாரணமாகக் கொண்டு, ஐயமற உணர்ந்து கொள்வது முன்னேறிய முதலாளித்துவ நாடுகளிலுள்ள கம்யூனிஸ்டுகள் பலருக்கும் ஓரளவு பயனுள்ளதாகவே இருக்கும். தணிக்கை செய்யப்பட்ட இந்தப் பிரசுரத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியவற்றில் அத்தியாவசியமானவற்றை இந்த முகவுரையில் எடுத்துரைக்க முயற்சி செய்கிறேன்.

2

1914-18ஆம் ஆண்டுகளது யுத்தமானது இரு தரப்பினர் சம்பந்தமாகவும் ஓர் ஏகாதிபத்திய (அதாவது, பிரதேசக் கைப்பற்றலுக்கும் சூறையாடலுக்குமான கொள்ளேக்கார) யுத்தமாகும், உலகைப் பாகப் பிரிவினை செய்து கொள்வதற்கும், காலனிகள், நிதி மூலதனத்தின் ‘‘செல்வாக்கு மண்டலங்கள்’’ முதலியவற்றைப் பங்கீடும் மறுபங்கீடும் செய்து கொள்வதற்குமான யுத்தமாகும் என்பது இப்பிரசுரத்தில் நிரூபித்துக் காட்டப்படுகிறது.

யுத்தத்தின் உண்மையான சமூக, அல்லது துல்லியமாகச் சொல்வதெனில், மெய்யான வர்க்க இயல்பின் நிரூபணமானது, யுத்தத்தின் ராஜதந்திர வரலாற்றில் அல்ல, போரிட்ட எல்லா நாடுகளிலும் ஆளும் வர்க்கங்களது எதார்த்த நிலையின் பகுத்தாய்வில்தான் இயற்கையாகவே காணக் கிடக்கிறது. இந்த எதார்த்த நிலையைச் சித்திரிப்பதற்கு உதாரணங்களேயோ, தனிப்பட்ட புள்ளிவிவரங்களேயோ எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது (சமூக வாழ்வின் நிகழ்வுகள் மிதமிஞ்சி சிக்கல் வாய்ந்தனவாய் இருப்பதன் காரணமாக, உதாரணங்களேயோ, தனிப்பட்ட புள்ளிவிவரங்களேயோ எத்தனே வேண்டுமாலுைம் தேர்வு செய்து எந்த வரையுறுப்பையும் நிரூபிப்பது எப்பொழுதும் சாத்தியமே); போரிட்ட எல்லா நாடுகளின், அனைத்து உலகின் பொருளாதார வாழ்வினது அடிப்படைகள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாப் புள்ளிவிவரங்களேயும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மறுக்க முடியாத இத்தகைய தொகுப்புப் புள்ளிவிவரங்களைத்தான், 1876லும் 1914லும் உலகம் பங்கிடப்பட்டதையும் (அத்தியாயம் 6), 1890லும் 1913லும் உலகின் ரயில்பாதைகள் பாகப் பிரிவினை செய்யப்பட்டதையும் (அத்தியாயம் 7) விவரிக்கையில் நான் எடுத்தாண்டேன். ரயில்பாதைகள்தான் நிலக்கரி, இரும்பு, எஃகு ஆகிய மிக முக்கிய முதலாளித்துவத் தொழில்களின் ஒட்டுமொத்தமாகும்; உலக வாணிபத்தின், முதலாளித்துவ-ஜனநாயக நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியினது ஒட்டுமொத்தமும் மிகவும் எடுப்பான குறியீடு மாகும். ரயில்பாதைகள் பெருந்தொழில்களுடனும் ஏகபோகங்களுடனும் சிண்டிக்கேட்டுகளுடனும் கார்ட்டல்களுடனும் டிரஸ்டுகளுடனும் வங்கிகளுடனும் நிதியாதிக்கக் கும்பலுடனும் எவ்வாறு இணைப்பு கொண்டுள்ளன என்பது புத்தகத்தின் முந்திய அத்தியாயங்களில் காண்பிக்கப்படுகிறது. ரயில்பாதைகளின் ஏற்றத்தாழ்வான வினியோகம், அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சி—இது உலகு தழுவிய அளவில் தற்கால ஏகபோக முதலாளித்துவத்தின் தொகுப்புரையாக அமைகிறது எனலாம். இத்தகைய பொருளாதார அமைப்பில், உற்பத்திச் சாதனங்களில் தனியார் உடைமை நீடிக்கும்வரை ஏகாதிபத்திய யுத்தங்கள் கண்டிப்பாகத் தவிர்க்க முடியாதவை என்பதை இந்தத் தொகுப்புரை நிரூபிக்கிறது.

ரயில்பாதைகள் போடுவது ஒரு சாதாரணமான, இயற்கையான, ஜனநாயக, கலாசார, நாகரிக வளர்ச்சிக்குரிய முயற்சியாகவே தோன்றுகிறது: முதலாளித்துவ அடிமை வாழ்வைக் கவர்ச்சியான வண்ணங்களில் தீட்டிக் காட்டுவதற்காகக் காசு கொடுத்து அமர்த்தப்பட்டிருக்கும் முதலாளித்துவப் பேராசிரியர்களின் கருத்துப்படியும், குட்டிமுதலாளித்துவ அற்பர்களின் கருத்துப்படியும் அது இவ்வாறேதான் இருக்கிறது. ஆனால் உண்மையில், ஆயிரக்கணக்கான வெவ்வேறு குறுக்குப் பின்னல்களைக் கொண்டு உற்பத்திச் சாதனங்களிலான தனியார் உடைமையுடன் இந்த முயற்சிகளைப் பிணைத்துக் கட்டுகின்ற முதலாளித்துவ இழைகள், ஆயிரங் கோடி மக்களை (காலனிகளிலும், அரைக் காலனிகளிலும்), அதாவது சார்பு நாடுகளில் வாழும் பாதிக்கும் மேற்பட்ட

உலக மக்கள் தொகையினரையும் ''நாகரீக'' நாடுகளில் மூலதனத்தின் கூலி அடிமைகளாக இருப்போரையும் நசுக்குவதற்கான கருவியாக ரயில்பாதை நிர்மானத்தை மாற்றி விட்டன.

சிறு உடைமையாளர்களது உழைப்பை அடிப்படையாகக்கொண்ட தனியார் உடைமை, தடையில்லாப் போட்டி, ஜனநாயகம் — தொழிலாளிகளையும் விவசாயிகளையும் ஏமாற்றுவதற்காக முதலாளிகளும் அவர்களது பத்திரிகைகளும் கையாளுகின்ற இந்தக் கவர்ச்சித் தொடர்கள் எல்லாம் மிகப் பழங் காலத்துக்குரியவை ஆகிவிட்டன. உலகின் மிகப் பெரும் பகுதி மக்களை ஒரு சில ''முன்னேறிய'' நாடுகள் காலனியாதிக்க ஒடுக்குமுறைக்கும் நிதித்துறை நசுக்கலுக்கும் உள்ளாக்கும் உலக அமைப்பாக முதலாளித்துவம் வளர்ந்து விட்டது. இந்தக் ''கொள்ளையை'' அங்கம் அனைத்தும் ஆயுதம் தரித்த வலுமிக்க இரண்டு அல்லது மூன்று உலகக் கொள்ளைக்காரர்கள் (அமெரிக்கா, கிரேட் பிரிட்டன், ஜப்பான்) தமக்கிடையே பங்கிட்டுக்கொள்கிறார்கள்; இவர்கள் தமது கொள்ளையைப் பாகப் பிரிவினை செய்து கொள்வதற்காக நடத்தும் தமது யுத்தத்தினுள் அனைத்து உலகையும் இழுத்து விடுகிறார்கள்.

3

முடியாட்சி ஜெர்மனி திணித்த பிரேஸ்த்-லிட்டோவ்ஸ்க் சமாதான உடன்படிக்கையும்[2], பிறகு ''ஜனநாயகக்'' குடியரசுகளாகிய அமெரிக்காவும் பிரான்சும், ''சுதந்திர'' இங்கிலாந்தும் திணித்த இதனிலும் அதிக மிருகத்தனமான, வெறுக்கத்தக்கதான வெர்சேய் உடன்படிக்கையும்[3] மனித குலத்துக்கு மிகவும் பயனுள்ள ஒரு சேவையைச் செய்திருக்கின்றன. அதாவது, அமைதிவாதிகள் என்றும் சோஷலிஸ்டுகள் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு, ''வில்சனியத்தை''[4] மெச்சிப் புகழ்ந்து, சமாதானமும் சீர்திருத்தங்களும் ஏகாதிபத்தியத்தின்கீழ் சாத்தியமே என்று வலியுறுத்திய ஏகாதி

பத்தியக் கூலி எழுத்தாளர்களேயும், மற்றும் குட்டிமுத லாளித்துவ பிற்போக்கர்களேயும் இவை அம்பலப்படுத்தின.

மிகப் பெரும் பகுதி கொள்ளேயைப் பெறப் போவது பிரிட்டிஷ் நிதிக் கொள்ளேயர் குழுவா அல்லது ஜெர்மானிய நிதிக் கொள்ளேயர் குழுவா என்பதை முடிவு செய்வதற்காக நடைபெற்ற இந்த யுத்தத்தில் கோடிக்கணக்கானேர் மடிய வும் முடமாகவும் நேர்ந்ததும், மேற்கூறிய இரண்டு ''சமா தான உடன்படிக்கைகளும்'', முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் மிதிக்கப்பட்டும் ஒடுக்கப்பட்டும் ஏமாற்றப்பட்டும் மடை யர்களாக விடப்பட்டும் வரும் லட்சக்கணக்கான, கோடிக் கணக்கான மக்களின் கண்களே என்றும் காணுத வேகத்தில் திறந்து விடுகின்றன. இவ்விதம், யுத்தத்தால் எங்கும் ஏற் பட்ட நாசத்திலிருந்து உலகு தழுவிய அளவில் புரட்சிகர நெருக்கடி எழுந்து வருகிறது, இதன் கட்டங்கள் எவ்வளவு தான் நீண்டவையாகவும் கடினமானவையாகவும் இருப்பி னும் இந்நெருக்கடி ஒரு பாட்டாளிப் புரட்சியிலும் அதன் வெற்றியிலும் தவிர வேறு எவ்விதத்திலும் முடிவுற முடி யாது.

1912ல் இரண்டாவது அகிலம் பாஸெல் அறிக்கையை[5] வெளியிட்டது. பொதுப்பட யுத்தத்தைப் பற்றிய மதிப்பீட் டை அல்ல (யுத்தங்கள் பலவகைப்பட்டவை, புரட்சி யுத்தங் களும் உள்ளன), 1914ல் தொடங்கியதே அதே யுத்தத்தைப் பற்றிய மதிப்பீட்டை அது அளித்தது; இப்பொழுது அந்த அறிக்கை, இரண்டாவது அகிலத்தின் வீரர்கள் அவமானகர மாய்க் கையாலாகாதவர்களாகியதையும், அவர்கள் புரிந்த துரோகத்தையும் முழு அளவுக்கு அம்பலப்படுத்தும் வர லாற்றுச் சின்னமாகத் திகழ்கிறது.[6]

ஆகவேதான், அந்த அறிக்கையை இப்பதிப்பின் அனு பந்தமாக நான் மீண்டும் வெளியிடுகிறேன்; நெருங்கி வந்த அந்த யுத்தத்திற்கும் பாட்டாளிப் புரட்சிக்குமிடையிலான தொடர்பைத் துல்லியமாகவும் தெளிவாகவும் திட்டவட்ட மாகவும் கூறுகிற அறிக்கையின் வாசகங்களே இரண்டாவது அகிலத்தின் வீரர்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகத் தவிர்த்துக்

கொண்டு, திருடன் தான் திருட்டு நடத்திய இடத்திலிருந்து ஓடுவதைப் போல, விலகி ஓடுகிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்குமாறு வாசகர்களிடம் திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்துகிறேன்.

4

''காவுத்ஸ்கிவாதத்தைப்'' பற்றிய விமர்சனத்துக்கு இந்தப் பிரசுரத்தில் தனிக் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. காவுத்ஸ்கிவாதம் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் ''மிகவும் பிரபலமான தத்துவவாதிகளாலும்'' இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவர்களாலும் (ஆஸ்திரியாவில் ஓட்டோ பௌவர் கோஷ்டியினர், இங்கிலாந்தில் ராம்சே மாக்டொனல்டும் மற்றவர்களும், பிரான்சில் ஆல்பேர் தாமா, இன்ன பலர்) மற்றும் மிகப் பல சோஷலிஸ்டுகள், சீர்திருத்தவாதிகள், அமைதிவாதிகள், முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகள், மத குருமார்கள் ஆகியோராலும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படும் சர்வதேச சித்தாந்தப் போக்காகும்.

இந்தச் சித்தாந்தப் போக்கானது, ஒரு புறம் இரண்டாவது அகிலத்தின் சிதைவின், சீரழிவின் விளைவும், மறு புறம் குட்டிமுதலாளித்துவப் பகுதியோரது சித்தாந்தத்தின் தவிர்க்க முடியாத பலனும் ஆகும். குட்டிமுதலாளித்துவப் பகுதியோரது வாழ்க்கை முறை அனைத்துமே அவர்களை முதலாளித்துவ, ஜனநாயகத் தப்பெண்ணங்களால் கட்டுண்டு கிடக்கச் செய்கிறது.

காவுத்ஸ்கியும் அவரைப் போன்றோரும் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கள், அந்த எழுத்தாளர் பல பத்தாண்டுகளாகப் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்த, முக்கியமாக (பெர்ன்ஷ்டைன், மில்லிரான், ஹைண்ட்மன், கோம்பர்ஸ், முதலானவர்களது) சோஷலிஸ்டுச் சந்தர்ப்பவாதத்தை எதிர்த்து அவர் நடத்திய போராட்டத்தில் பாதுகாத்து வந்த, மார்க்சியத்தின் அதே புரட்சிகர கோட்பாடுகளை அறவே துறந்தோடுவதைக் குறிப்பனவாகும். ஆகவே, உலக முழுவதிலும், ''காவுத்ஸ்கிவாதிகள்'' நடைமுறை அரசியலில் (இரண்டாவது அல்லது மஞ்சள் அகிலத்தின்[7] மூலம்) தீவிர சந்தர்ப்பவாதிகளுடனும்,

(சோஷலிஸ்டுகள் பங்கு கொள்ளும் முதலாளித்துவக் கூட்டு அரசாங்கங்களின் மூலம்) முதலாளித்துவ அரசாங்கங்களுடனும் இணைந்து கொண்டுவிட்டது தற்செயலான சம்பவமல்ல.

பொதுவாக உலக முழுவதிலும் வளர்ந்துவரும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி இயக்கமும், குறிப்பாகக் கம்யூனிஸ்டு இயக்கமும், ''காவுத்ஸ்கிவாதத்தின்'' தத்துவார்த்தத் தவறுகளைப் பகுத்தாய்ந்து அம்பலப்படுத்தும் பணியினைக் கைவிட முடியாது. எவ்வகையிலும் மார்க்சியத்துடன் உறவு கொண்டாடவில்லை என்ருலும், காவுத்ஸ்கி கோஷ்டியினரைப் போலவே, ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய முரண்பாடுகளின் ஆழத்தையும், தவிர்க்க முடியாதவாறு அதனுல் எழும் புரட்சிகர நெருக்கடியையும் மறைத்து மழுப்புகின்ற அமைதிவாதமும், பொதுவாக ''ஜனநாயகமும்'' இன்னும் உலகெங்கும் மிகவும் விரிந்து பரந்திருக்கின்ற காரணத்திஞல் இப்பணியைக் கைவிடுவது மேலும் அசாத்தியமாகிறது. இப்போக்குகளை எதிர்த்துப் போராடுவது பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியின் அத்தியாவசியக் கடமையாகும். முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் ஏய்க்கப்படும் சிறு உடைமையாளர்களையும், அதிகமாகவோ குறைவாகவோ குட்டிமுதலாளித்துவ வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பெற்றிருக்கும் கோடிக் கணக்கான உழைப்பாளி மக்களையும் பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாரிடமிருந்து விலகி வரும்படிக் கவர்ந்திழுத்தாக வேண்டும்.

5

''முதலாளித்துவத்தின் புல்லுருவித்தனமும் அழுகலும்'' என்ற தலைப்புடைய அத்தியாயம் VIII ஐப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறியாக வேண்டும். வாசகத்தில் ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருப்பது போல், மாஜி ''மார்க்சியவாதியும்'' தற்போது காவுத்ஸ்கியின் கூட்டாளியும், ''ஜெர்மன் சுயேச்சை சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியில்[8] முதலாளித்துவ, சீர்திருத்த வாதக் கொள்கையின் பிரதான விரிவுரையாளர்களில் ஒருவருமான ஹில்பர்டிங், வெளிப்படையான அமைதிவாதியும் சீர்திருத்தவாதியுமான ஆங்கிலேயர் ஹாப்ஸனுடன் ஒப்பிடு

கையில் இப்பிரச்சினையில் ஓரடி பின்னால் சென்றிருக்கிறார். தொழிலாளர் இயக்கம் அனைத்துமே சர்வதேச அளவில் பிளவுண்டிருப்பது (இரண்டாவது, மூன்றாவது அகிலங்கள்[9]) இன்று கண்கூடாகவே தெரிகிறது. இவ்விரு போக்குகளுக்கிடையிலும் தற்போது ஆயுதமேந்திய போராட்டமும் உள்நாட்டுப் போரும் நடைபெறுவதும் கண்கூடாகவே தெரிகிறது—ருஷ்யாவில் போல்ஷிவிக்குகளுக்கு எதிராகக் கல்ச்சாக்குக்கும் தெனீகினுக்கும் மென்ஷிவிக்குகளும்[10] "சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களும்"[11] தருகின்ற உதவி; ஜெர்மனியில் ஸ்பார்ட்டக்கிஸ்டுகளுக்கு[12] எதிராக ஷெய்டெமன்களும், நோஸ்கேகளும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தாருடன் இணைந்து நடத்திய போர்; பின்லாந்திலும் போலந்திலும் ஹங்கேரியிலும் பிற இடங்களிலும் இதே நிகழ்ச்சிகள். இந்த உலக வரலாற்று நிகழ்வின் பொருளாதார அடிப்படை என்ன?

முதலாளித்துவத்தின் புல்லுருவித்தனமும் சீரழிவுமே தான், முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் மிக உயர்ந்த வரலாற்றுக் கட்டமாகிய ஏகாதிபத்தியத்தின் தனி இயல்பே தான் இந்த அடிப்படை. இந்தப் பிரசுரம் தெளிவுபடுத்துவது போல், "சீட்டுக் கத்தரித்தே" உலகமனைத்தையும் சூறையாடும் அளவுகடந்த செல்வமும் வலிமையும் வாய்ந்த விரல் விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய (புவிப் பரப்பில் வாழ்வோரில் பத்தில் ஒன்றுக்கும் குறைந்தவர்கள்; மிகவும் "தயாள" மனப்பாங்குள்ள, மிதமான கணக்கீட்டின்படி ஐந்தில் ஒன்றுக்கும் குறைந்தவர்கள்) ஒரு சில அரசுகளை முதலாளித்துவம் இப்போது தனியாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறது. யுத்தமுற்கால விலைகளின்படி, யுத்தமுற்கால முதலாளித்துவப் புள்ளி விவரங்களின்படி மூலதன ஏற்றுமதியானது ஆண்டுதோறும் 800—1000 கோடி பிராங்கு வருவாய் அளித்தது. இப்பொழுது, நிச்சயமாக, அது மேலும் மிக அதிக வருவாய் அளிக்கிறது.

தெளிவாக, இத்தகைய பிரம்மாண்ட மிகை இலாபங்களை (முதலாளிகள் தமது "சொந்த" நாட்டுத் தொழிலாளர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து பெறும் இலாபங்களைவிட மிகையானவை) உபயோகித்து, தொழிலாளர் தலைவர்களுக்கும், தொழிலாளர் பிரபுக்குலத்தோரின் மேல்மட்டத்தினருக்கும்

லஞ்சம் கொடுக்க முடிகிறது. ‘‘முன்னேறிய’’ நாடுகளின் முதலாளிகள் இதையேதான் செய்கிறார்கள்: இந்த மேல்மட்டத்தினருக்கு வெவ்வேறான ஆயிரம் வழிகளில், நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் திருட்டுத்தனமாகவும், லஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள்.

முதலாளிகளாக மாறிய இந்தத் தொழிலாளர்கள் அல்லது ‘‘தொழிலாளிப் பிரபுக்குலத்தோர்’’ தங்களது வாழ்க்கை முறையிலும், ஊதியத்தின் அளவிலும், தங்கள் கண்ணோட்டம் முழுவதிலும் குட்டிமுதலாளித்துவ மனப்பான்மை கொண்ட இவர்கள், இரண்டாவது அகிலத்தின் பிரதானத் தூண்கள் ஆவர்; தற்காலத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பிரதான சமூகத் தூண்கள் (இராணுவத் தூண்கள் அல்ல) ஆவர். ஏனெனில், அவர்கள்தாம் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் மெய்யான கையாட்களாக, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தொழிலாளர் சேவகர்களாக (labour lieutenants of the capitalist class), சீர்திருத்தவாதத்துக்கும் தேசியவெறிக்குமான மெய்யான வாகனங்களாக இருக்கின்றனர். பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையில் நடைபெறும் உள்நாட்டுப் போரில், அவர்கள் தவிர்க்க இயலாதபடி, பெரிய எண்ணிக்கையில் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தரப்பை ஏற்கின்றனர், ‘‘கம்யூனார்டுகளுக்கு’’ எதிராய் ‘‘வெர்சேய்லர்கள்’’[13] தரப்பிலே நிற்கிறார்கள்.

இந்த நிகழ்வின் பொருளாதார வேர்களைப் புரிந்து கொண்டாலொழிய, இதன் அரசியல், சமுதாய முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தாலொழிய, கம்யூனிஸ்டு இயக்கத்தின், நெருங்கி வரும் சமூகப் புரட்சியின் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணுவதை நோக்கி ஓர் அடிகூட எடுத்து வைக்க முடியாது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தினுடைய சமூகப் புரட்சியின் தறுவாயே ஏகாதிபத்தியம். 1917க்குப் பிற்பாடு உலகு தழுவிய அளவில் இது உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நி.லெனின்

1920, ஜூலை 6

கடந்த பதினைந்து, இருபது ஆண்டுகளாக, குறிப்பாக ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்க யுத்தத்துக்கும் (1898) ஆங்கில-போயர் யுத்தத்துக்கும் (1899-1902)[14] பிற்பாடு, புவியின் இரு அரைக் கோளங்களிலும் பொருளாதார வெளியீடுகளிலும் மற்றும் அரசியல் வெளியீடுகளிலுங்கூட இன்றைய கால கட்டத்தை விவரிப்பதற்கு ''ஏகாதிபத்தியம்'' என்னும் சொல் மேலும் மேலும் எடுத்தாளப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆங்கிலேயப் பொருளியலாளர் ஜா.ஆ. ஹாப்ஸன் எழுதிய புத்தகமான **ஏகாதிபத்தியம்** 1902ல் லண்டனிலும் நியூயார்க்கிலும் வெளி யிடப்பட்டது. மாஜி மார்க்சியவாதியாகிய கா. காவுத்ஸ்கி யின் தற்போதைய கண்ணோட்டத்தைச் சாராம்சத் தில் முற்றும் ஒத்ததான, முதலாளித்துவச் சமூக-சீர்திருத்த வாதம், அமைதிவாதம் ஆகியவற்றின் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டவர் இந்நூலாசிரியர். ஏகாதிபத்தியத்தின் முதன் மையான பிரத்தியேகப் பொருளாதார, அரசியல் இயல்பு களை இவ்வாசிரியர் சிறப்பாகவும் விரிவுபடவும் விவரிக்கி றார். ஆஸ்திரிய மார்க்சியவாதி ருடோல்ப் ஹில்பர்டிங் என் பவரின் **நிதி மூலதனம்** (ருஷ்யப் பதிப்பு, மாஸ்கோ, 1912) 1910ல் வியன்னாவில் வெளிவந்தது. பணத்தைப் பற்றிய தத் துவத்தில் இந்நூலாசிரியர் தவறு செய்திருப்பினும், சந்தர்ப் பவாதத்துடன் மார்க்சியத்தைச் இணக்கம் கொள்ளச் செய் வதில் அவர் ஓரளவுக்கு நாட்டமுடையவராக இருப்பினும், அவரது நூல் அதன் துணைத் தலைப்பாகிய ''முதலாளித்துவ

வளர்ச்சியின் நவீன கட்டம்'' என்பது குறித்து மதிப்பு மிக்க தத்துவார்த்த பகுப்பாய்வினைத் தருகிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் ஏகாதிபத்தியம் குறித்துக் கூறப்பட்டிருப்பவை எல்லாம்,முக்கியமாய்ச் சஞ்சிகைகளிலும் செய்தியேடுகளிலும் வெளிவந்திருக்கும் ஏராளமான கட்டுரைகளிலும், மற்றும் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களிலும்—உதாரணமாக, 1912ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்தில் நடைபெற்ற ஹெம்னிட்ஸ்,[15] பாஸெல் காங்கிரஸ்களின் தீர்மானங்களிலும்—கூறப்பட்டிருப்பவை எல்லாம் மேற்கூறிய இவ்விரு ஆசிரியர்களாலும் விளக்கிக் கூறப்பட்ட, அல்லது இன்னும் கருராகச் சொல்வதெனில் தொகுத்துரைக்கப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு அப்பால் அதிகம் சென்றுவிடவில்லை....

ஏகாதிபத்தியத்தின் முதன்மையான பொருளாதார இயல்புகளுக்கிடையில் உள்ள உறவுகளேயும் தொடர்பையும் சுருக்கமாகவும் கூடுமான அளவுக்கு எளிய முறையிலும் எடுத்துரைக்க பிற்பாடு நான் முயற்சி செய்வேன். இப்பிரச்சினையின் பொருளாதார இயல்பல்லாத பிற இயல்புகள் எவ்வளவு தான் கவனத்திற்கு உரியவையாக இருப்பினும், அவற்றை நான் பரிசீலிப்பதற்கில்லை. வெளியீடுகள், பிற குறிப்புகள் பற்றிய சுட்டுரைகளை—எல்லா வாசகர்களுக்கும் இவை அக்கறைக்குரியனவாய் இருக்குமெனக் கொள்வதற்கில்லை—இப்பிரசுரத்தின் இறுதியில் காணலாம்.

1. உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பும் ஏகபோகங்களும்

தொழில் துறையின் பிரம்மாண்ட வளர்ச்சியும், மேலும் மேலும் பெரிதாகிச் செல்லும் தொழில் நிலையங்களில் உற்பத்தியானது குறிப்பிடத்தக்க துரித கதியில் ஒன்றுகுவியும் போக்கும் முதலாளித்துவத்தின் மிக முக்கிய தனியியல்புகளில் ஒன்றாகும். தற்கால உற்பத்திக் கணக்கெடுப்புகள் இந்த நிகழ்ச்சிப்போக்கைப் பற்றிய மிகவும் முழுமையான, மிகவும் துல்லியமான புள்ளிவிவரங்களைத் தருகின்றன.

உதாரணமாக, ஜெர்மனியில் ஒவ்வொரு 1,000 தொழில் நிலையங்களிலும் பெரிய நிலையங்கள், அதாவது 50க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்களைக் கொண்டவை, 1882ல் மூன்றாக வும், 1895ல் ஆறாகவும், 1907ல் ஒன்பதாகவும் இருந்தன. வேலை செய்த ஒவ்வொரு 100 தொழிலாளர்களிலும் இந்தப் பெரிய நிலையங்களில் வேலை செய்தவர்கள் முறையே 22 ஆகவும், 30 ஆகவும், 37 ஆகவும் இருந்தனர். ஆனால் பெரிய தொழில் நிலையங்களில் உழைப்பின் உற்பத்தித் திறன் மிக உயர்வாக இருப்பதனால், உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு தொழிலாளர்களின் ஒன்றுகுவிப்பை விட மிகமிக அதிகமாக இருக்கிறது. நீராவி எஞ்சின்களையும் மின்சார மோட்டார்களையும் பற்றிய புள்ளிவிவரங்கள் இதைக் காண்பிக்கின்றன. ஜெர்மனியில் தொழில் துறை எனப்படுவதை அச்சொல்லின் விரிந்த பொருளில் எடுத்துக்கொண்டால், அதாவது வாணிபம், போக்குவரத்து முதலானவையும் உள்ளடங்கியதாக எடுத்துக் கொண்டால், கீழ்க் காணப்படும் ஒரு சித்திரம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. மொத்தம் 32,65,623 தொழில் நிலையங்களில் பெரிய நிலையங்கள் 30,588, அதாவது 0.9 சதவிகிதம் ஆகும். மொத்தம் 144 லட்சம் தொழிலாளர்களில் இந்தப் பெரிய நிலையங்களில் 57 லட்சம் பேர், அதாவது 39.4 சதவிகிதத்தினர் வேலை செய்கிறார்கள்; மொத்தம் 88 லட்சம் நீராவிக் குதிரைத் திறனில் இவை 66 லட்சம் குதிரைத் திறனை, அதாவது 75.3 சதவிகிதத்தை உபயோகிக்கின்றன; மொத்தம் 15 லட்சம் கிலோவாட் மின்விசையில் இவை 12 லட்சம் கிலோவாட்களை, அதாவது 77.2 சதவிகிதத்தைப் பயன் படுத்துகின்றன.

தொழில் நிலையங்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் நூறில் ஒரு பங்குக்கும் குறைந்தவை, நீராவி, மின்விசைத் திறனின் மொத்த அளவில் முக்காலுக்கும் மேற்பட்டதை உபயோகித்துக் கொள்கின்றன! மொத்தத்தில் 91 சதவிகிதமாகிய இருபத்தொன்பது லட்சத்து எழுபதாயிரம் சிறு தொழில் நிலையங்கள் (ஒவ்வொன்றும் ஐந்து தொழிலாளர்கள் வரை கொண்டவை) மொத்த நீராவி, மின்விசைத் திறனில் 7 சதவிகிதத்தை மட்டுமே உபயோகித்துக் கொள்கின்றன! சில பத்தாயிரக்

கணக்கான மிகப் பெரிய நிலையங்களே சர்வ முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றன; பத்துலட்சக் கணக்கான சிறு நிலையங்கள் எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லாமற் போய்விட்டன.

1907ல் ஜெர்மனியில் ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர் வேலை செய்த 586 தொழில் நிலையங்கள் இருந்தன. தொழில் துறையில் வேலை செய்த தொழிலாளரின் மொத்த எண்ணிக்கையில் கிட்டத் தட்டப் பத்தில் ஒரு பங்கினரையும் (13,80,000), மொத்த நீராவி, மின்விசைத் திறனில் ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பங்கையும் (32 சதவிகிதம்) அவை உபயோகித்துக் கொண் டன*. நாம் பிறகு பார்க்கப் போவதைப் போன்று, விரல் விட்டு எண்ணிவிட கூடிய மிகப் பெரிய தொழில் நிலையங் களின் இந்த மேல்நிலையை நிதி மூலதனமும் வங்கிகளும் இச் சொல்லின் உண்மைப் பொருளில் ஆதிக்க வலிமை வாய்ந்த தாக்குகின்றன; அதாவது லட்சக்கணக்கான சிறிய, நடுத் தர ‘‘உடைமையாளர்களும்’’ சில பெரிய ‘‘உடைமையாளர் களுங்’’கூட சில நூறு நிதியாதிக்கக் கோடீஸ்வரர்களுக்கு உண்மையில் முற்றும் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தற்கால முதலாளித்துவத்துக்குரிய மற்றொரு முன்னேறிய நாடாகிய அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில், உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு இன்னுங்கூட அதிகமாக வளர்ந்திருக்கிறது. இங்கு புள்ளிவிவரங்கள் தொழில் துறையை அதன் குறுகிய பொருளில் பிரித்துக் காட்டி, தொழில் நிலையங்களை அவற் றின் ஆண்டு உற்பத்தியினது மதிப்புப்படி வகை பிரித்துக் காட்டுகின்றன. 1904ல், பத்துலட்சம் டாலரும் அதற்குக் கூடுதலான மதிப்புமுள்ள உற்பத்தியைக் கொண்ட பெரிய தொழில் நிலையங்கள் 1,900 இருந்தன (மொத்தம் 2,16,180ல் இது 0.9 சதவிகிதமாகும்); இவற்றில் 14 லட்சம் தொழி லாளர்கள் வேலை செய்தனர்(மொத்தம் இருந்த 55 லட்சம் தொழிலாளர்களில் இவர்கள் 25.6 சதவிகிதமாவர்); இவற்

* இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் கீழ்க்கண்டதிலிருந்து எடுக் கப்பட்டவை: *Annalen des deutschen Reichs*, 1911, Zahn (‘‘ஜெர்மன் அரசின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்’’, 1911, த்ஸான்.—ப-ர்).

றின் உற்பத்தியினது மதிப்பு 560 கோடி டாலராக இருந்தது (மொத்த உற்பத்தி மதிப்பாகிய 1,480 கோடி டாலரில் இது 38 சதவிகிதமாகும்). ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1909ல், இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் முறையே கீழ்க்கண்டவாறு இருந்தன: 3,060 நிலையங்கள் (மொத்தம் இருந்த 2,68,491ல் இது 1.1 சதவிகிதம்); வேலை செய்த தொழிலாளர்கள் 20 லட்சம் (மொத்தம் இருந்த 66 லட்சம் தொழிலாளர்களில் இவர்கள் 30.5 சதவிகிதம்); உற்பத்தியின் மதிப்பு 900 கோடி டாலர் (மொத்த உற்பத்தி மதிப்பாகிய 2,070 கோடி டாலரில் இது 43.8 சதவிகிதம்).*

அந்நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தொழில் நிலையங்களின் மொத்த உற்பத்தியில் ஏறக்குறைய சரிபாதியை, இந்நிலையங்களில் நூறில் ஒரு பங்கு ஆனவை உற்பத்தி செய்தன! இந்த 3,000 ராக்ஷஸ நிலையங்கள், 258 தொழிற் கிளைகளை உள்ளடக்கியிருந்தன. ஒன்றுகுவிப்பே அதன் வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் நேராக ஏகபோகத்துக்கு இட்டுச் செல்வதை இதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். ஏனெனில், இருபது, இருபத்தைந்து ராக்ஷஸ நிலையங்கள் சுலபமாகத் தங்களுக்குள் உடன்பாட்டுக்கு வந்துவிட முடியும்; மறு புறத்தில் போட்டிக்கான முட்டுக்கட்டை, ஏகபோகத்திற்குக் கொண்டு செல்லும் போக்கு, நிலையங்களின் பெரிய பரிமாணத்திலிருந்தே எழுகிறது. போட்டியானது இப்படி ஏகபோகமாக மாறுவது, நவீன முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தின் மிகவும் முக்கியமானது இல்லையேல், எப்படியும் மிக முக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்றே ஆகும். இதைப் பற்றி இன்னும் விரிவாக நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆனால் இங்கு சாத்தியமான ஒரு தவறான எண்ணத்தை முதலில் அகற்றியாக வேண்டும்.

250 தொழிற் கிளைகளில் 3,000 ராக்ஷஸத் தொழில் நிலையங்கள் உள்ளன என்று அமெரிக்கப் புள்ளிவிவரங்கள் கூறுகின்றன. இதிலிருந்து, ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையிலும்

* *Statistical Abstract of the United States*, 1912, p. 202 (''அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் புள்ளிவிவரச் சுருக்கம்'', 1912, பக்கம் 202.—ப-ர்.).

ஏதோ ஒரு டஜன் மிகப் பெரிய நிலையங்களே இருப்பதாகத் தோன்றும்.

ஆனால் இது உண்மையல்ல. பெரிய நிலையங்கள் ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையிலும் இருக்கவில்லை; மேலும், முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் உச்ச கட்டத்தில், உற்பத்தியின் இணைவு என்பதானது முதலாளித்துவத்தின் மிகவும் முக்கியமான ஓர் இயல்பாகும். இணைவு என்பது மூல பொருள்களைப் பதனம் செய்வதில் அடுத்தடுத்த கட்டங்களைக் குறிக்கும் வெவ்வேறு தொழிற் கிளைகள் (உதாரணமாக, இரும்புக் கனியை உருக்கி வார்ப்பு இரும்பாக்குதல், வார்ப்பு இரும்பை எஃகாக மாற்றுதல், பிறகு எஃகுப் பொருட்களின் தயாரிப்பையும் சொல்லலாம்), அல்லது ஒன்றுக்கொன்று துணையாக அமைந்த வெவ்வேறு தொழிற் கிளைகள் (உதாரணமாக, கழிபொருள்களை அல்லது உப-பொருள்களைப் பயன்படுத்துதல், சிப்பம் கட்டுதற்கான பொருட்களின் உற்பத்தி முதலானவை) ஒரே தொழில் நிலையத்தில் இணைவு பெறுவதாகும்.

''இணைவானது வர்த்தகத்தின் ஏற்றயிறக்கங்களைச் சமனப்படுத்தி, இணைவு பெற்ற தொழில் நிலையங்களுக்கு இவ்விதம் மேலும் நிலையான லாப விகிதத்தை உத்தரவாதம் செய்கிறது. இரண்டாவதாக, இணைவானது வர்த்தகத்தை அகற்றி விடும்படியான விளைவை உண்டாக்குகிறது. மூன்றாவதாக, தொழில் நுட்ப மேம்பாடுகள் செய்யப்படுவதையும், இதன் விளைவாக, 'தூய' (அதாவது இணைவு பெறாத) தொழில் நிலையங்களுக்குக் கிடைப்பதைவிட கூடுதலான உபரி லாபங்கள், கிடைக்கப் பெறுவதையும் அது சாத்தியமாக்குகிறது. நான்காவதாக, 'தூய' நிலையங்களுடைய நிலையுடன் ஒப்பிடுகையில் இணைவு பெற்ற தொழில் நிலையங்களின் நிலையை அது வலுவடையச் செய்கிறது; மூலப் பொருள்களின் விலைச் சரிவு செய்பொருள்களின் விலைச் சரிவுடன் ஒத்ததாக இராமல் பின்தங்கிவிடும் கடுமையான பொருளாதார மந்தத்துக்குரிய காலங்களில் போட்டிப் போராட்டத்தில், அது இணைவு பெற்ற நிலையங்களை வலிமை மிக்கனவாக்குகிறது''* என்று ஹில்பர்டிங் எழுதுகிறார்.

* நிதி மூலதனம், ருஷ்யப் பதிப்பு, பக்கங்கள் 286-287.

குறிப்பாக, ஜெர்மானிய இரும்பு, எஃகுத் தொழிலில் உள்ள ‘‘கலந்த’’, அதாவது இணைவு பெற்ற தொழில் நிலையங்களைப் பற்றி புத்தகம் எழுதியிருக்கும் முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர் ஹெய்மன் கூறுகிறார்: ‘‘தூய தொழில் நிலையங்கள் அழிந்து போகின்றன; மூலப் பொருள்களின் உயர்ந்த விலைக்கும், தயாரித்து முடிந்த பொருள்களின் குறைந்த விலைக்கும் இடையில் அவை நசுக்கப்படுகின்றன.’’ ஆகவே, நமக்குக் கீழ்க்கண்ட சித்திரம் கிடைக்கிறது: ‘‘ஆண்டு தோறும் பத்து லட்சக் கணக்கான டன்கள் உற்பத்தி செய்கிறவையும், தங்களது நிலக்கரி சிண்டிக்கேட்டில் வலுமிக்கவாறு ஒழுங்கமைந்தவையுமாகிய பெரிய நிலக்கரிக் கம்பெனிகள் ஒரு பக்கமும் இந்த நிலக்கரிக் கம்பெனிகளுடன் நெருங்கிய கூட்டு கொண்டு தமது சொந்த எஃகு சிண்டிக் கேட்டைப் பெற்றிருக்கும் பெரிய எஃகுத் தொழிற்சாலைகள் மறு பக்கமும் இருக்கக் காண்கிறோம். ஆண்டு தோறும் 4 லட்சம் டன் எஃகு உற்பத்தி செய்கிற, பிரம்மாண்டமான அளவு இரும்புக் கனியும் நிலக்கரியும் வெட்டி எடுக்கிற, இறுதி எஃகுப் பொருள்களைத் தயாரிக்கிற, கம்பெனிகளது வீடுகளில் வசிக்கும் 10,000 தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ள, சில சமயம் சொந்த ரயில்வேக்களையும் துறைமுகங்களையும் பெற்றிருக்கிற இந்த ராக்ஷஸ தொழில் நிலையங்கள் ஜெர்மன் இரும்பு, எஃகுத் தொழிலின் இன மாதிரியான பிரதிநிதிகளாகும். உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு மேலும் மேலும் அதிகமாகிச் செல்கிறது. தனி நிலையம் ஒவ்வொன்றும் மேலும் மேலும் பெரிதாகிச் செல்கிறது. மேலும் மேலும் கூடுதலான நிலையங்கள் ஒரே தொழிற் கிளையிலோ, வெவ்வேறான பல தொழிற் கிளைகளிலோ ராக்ஷஸ நிலையங்களாக ஒன்றிணைகின்றன, அரை டஜன் பெரிய பெர்லின் வங்கிகள் இவற்றுக்கு ஆதாரமாக நின்று இவற்றை நெறியாண்மை புரிகின்றன. உற்பத்தியின் ஒன்று குவிப்பு பற்றிய கார்ல் மார்க்சின் போதனைகள் மெய்தான் என்பது ஜெர்மன் சுரங்கத் தொழில் சம்பந்தமாகத் திட்ட வட்டமாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; காப்பு வரிகளாலும் சரக்குக்குக் கட்டணங்களாலும் தொழில் துறை பாதுகாக்

கப்படுகிற ஒரு நாட்டிற்கே இது பொருந்துவதாகும் என்பது உண்மையே. ஜெர்மன் சுரங்கத் தொழில் பறிமுதல் செய்யப் படுவதற்குப் பக்குவ நிலையில் உள்ளது''*

விதிவிலக்காக மனச்சாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒரு முத லாளித்துவப் பொருளியலாளர் இத்தகைய முடிவுக்கு வர நேர்ந்திருக்கிறது. ஜெர்மனியில் தொழில்கள் உயர்ந்த காப்பு வரிகளால் பாதுகாக்கப்படுவதால் ஜெர்மனியை ஒரு தனி வகைக்கு உரியதாக அவர் கருதுவதாய்த் தெரிவதைக் குறிப் பிடவேண்டும். ஆனால் இச்சூழ்நிலை ஒன்றுகுவிப்பையும் தொழி லதிபர்களின் ஏகபோகக் கூட்டுகள், கார்ட்டல்கள், சிண்டிக் கேட்டுகள் முதலியவை அமைக்கப்படுவதையும் துரிதப் படுத்தவே முடியும். தடையில்லா வாணிபத்துக்குரிய இங் கிலாந்திலும்கூட ஒன்றுகுவிப்பு—ஓரளவு பிற்பாடும், ஒருகால் வேறொரு வடிவிலும்தான் என்றாலும்—ஏகபோகத்துக்கே இட்டுச் செல்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடுவது மிகவும் முக்கியமாகும். பேராசிரியர் ஹெர்மான் லெவி, பிரிட்டிஷ் பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய புள்ளிவிவரங்களை ஆதார மாகக் கொண்டு எழுதிய **ஏகபோகங்களும் கார்ட்டல்களும் டிரஸ்டு களும்** என்ற அவரது தனி ஆராய்ச்சி நூலில் கீழ்க்கண்ட வாறு எழுதுகிறார்:

''கிரேட் பிரிட்டனில், தொழில் நிலையத்தின் பெரிய பரிமாணமும் அதன் உயர்ந்த தொழில்நுட்பத் தரமுமே ஏக போகப் போக்கினை ஆக்கம் பெறச் செய்கின்றன. இதற்கு ஒரு காரணம் என்னவெனில், தொழில் நிலையம் ஒவ்வொன் றுக்குமான முதலீட்டுத் தொகை பெரிதாய் இருப்பதால், புதிய நிலையங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய புதிய மூலத னத்துக்காக மேன்மேலும் கூடுதலான தேவைகள் எழுகின் றன, இதனால் புதிய நிலையங்களைத் துவக்குவது அதிகக் கடின மாகிறது. மேலும் (இது இன்னும் முக்கியமான விஷயமாக

---

* Hans Gideon Heymann, *Die gemischten Werke im deutschen Grosseisengewerbe*, Stuttgart, 1904, SS. 256, 278-279 (ஹன்ஸ் கிடியோன் ஹெய்மன், ''ஜெர்மன் பெரிய இரும்புத் தொழிலில் இணைவுத் தொழிற்சாலைகள்'', ஷ்டுட்கார்ட், 1904, பக்கங்கள் 256, 278-279.—ப-ர்.).

நமக்குத் தோன்றுகிறது), உற்பத்தி ஒன்றுகுவிப்பு மூலம் அமைக்கப்பட்ட பிரம்மாண்டமான நிலையங்களுடன் சமமாக நடைபோட விரும்புகிற ஒவ்வொரு புதிய நிலையமும் இங்கு ஏராளமான அளவில் உபரிப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது, பண்டத் தேவையில் பெரிய அளவில் அதிகரிப்பு ஏற்படுவதன் விளைவாய் அவற்றை அது லாபகரமாக விற்க முடிவதன் மூலம் மட்டுமே இவ்வளவு பண்டத்தையும் அது தீர்த்துக் கட்ட முடியும்; இல்லையேல், இந்த உபரியானது புதிய நிலையத்துக்கும் ஏகபோக இணைவுகளுக்கும் லாபமில்லாமற் போகும் அளவுக்கு விலையை விழச் செய்து விடும்.'' கார்ட்டல்கள் அமைக்கப்படுவதை எளிதாக்கும் காப்பு வரிகள் உள்ள இதர நாடுகளைப் போலல்லாமல், இங்கிலாந்தில் முக்கியமான போட்டி நிலையங்களின் எண்ணிக்கை ''ஓரிரண்டு டஜன்களாகக்'' குறைந்து விடும் பொழுதுதான், தொழிலதிபர்களின் ஏகபோகக் கூட்டுகளும் கார்ட்டல்களும் டிரஸ்டுகளும் பெரும்பாலும் தோன்றுகின்றன. ''இங்கு உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பினது விளைவாய், தொழில் துறையின் ஒரு முழு அரங்கில் பெரிய தொழில் துறை ஏகபோகங்கள் உருவாவதானது பளிங்கு போன்ற தெளிவுடன் தெரிகிறது.''*

அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், மார்க்ஸ் ''மூலதனத்தை'' எழுதிக் கொண்டிருந்தபொழுது, தடையற்ற போட்டி ''இயற்கை விதியாக'' மிகப் பெரும்பாலான பொருளியலாளர்களுக்குத் தோன்றியது. தடையற்ற போட்டி உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பைத் தோற்றுவிக்கிறது என்றும், இந்த ஒன்றுகுவிப்பு அதன் வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் ஏகபோகத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது என்றும், முதலாளித்துவத்தைப் பற்றிய தத்துவார்த்த, வரலாற்றுப் பகுத்தாய்வின் வாயிலாக நிரூபித்த மார்க்சின் நூலை, அதிகாரபூர்வமான விஞ்ஞானமானது கவனியாது மௌனம் சாதிக்

* Herman Levy, *Monopole, Kartelle und Trusts*, Jena, 1909, SS. 286, 290, 298 (ஹெர்மான் லெவி, ''ஏகபோகங்களும் கார்ட்டல்களும் டிரஸ்டுகளும்'', யேனா, 1909, பக்கங்கள் 286, 290, 298.—ப-ர்.).

கும் சதியின் மூலம் அழித்துவிட முயற்சி செய்தது. இன்று ஏகபோகம் நடைமுறை உண்மை ஆகிவிட்டது. பொருளிய லாளர்கள் மலைமலையாக எழுதிக் குவிக்கும் புத்தகங்களில் ஏகபோகத்தின் பல்வேறு விதமான வெளிப்பாடுகளையும் விவரித்துவிட்டு, ''மார்க்சியம் பொய்ப்பிக்கப்பட்டுவிட்டது'' என்பதாக எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து ஒரே குரலில் தொடர்ந்து பிரகடனம் செய்கிறார்கள். ஆனால் உண்மைகள் முரட்டுப் பிடிவாதம் கொண்டவை என்பது ஆங்கிலப் பழமொழி, பிடித்தாலும் பிடிக்காவிட்டாலும் இவற்றைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டே ஆக வேண்டும். தனிப்பட்ட முதலாளித் துவ நாடுகளுக்கிடையில் உள்ள வித்தியாசங்கள், உதாரண மாகக் காப்பு வரிகள் அல்லது தடையில்லா வாணிபம் என் பதிலான வித்தியாசங்கள் ஏகபோகங்களின் வடிவத்திலோ, அவை உருவாகும் காலத்திலோ அற்பசொற்ப மாறுபாடுகளை யே உண்டாக்குகின்றன என்றும் உற்பத்தி ஒன்றுகுவிப்பின் விளைவாக ஏகபோகங்கள் உதிப்பதானது முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் இன்றைய கட்டத்தின் பொதுவான அடிப் படை விதியாகும் என்றும் நடைமுறை உண்மைகள் காட்டு கின்றன.

ஐரோப்பாவில் புதிய முதலாளித்துவம் பழைய முத லாளித்துவத்தை திட்டவட்டமாக அகற்றிவிட்ட காலத்தைப் போதிய அளவு துல்லியமாக நிர்ணயிக்க முடியும்: இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகும் அது. ''ஏகபோகங்கள் உரு வாகிய'' வரலாற்றைப் பற்றிய மிக அண்மைக் காலத்திய தொகுப்புரை ஒன்றில் கீழ்க்கண்டவாறு நாம் படிக்கிறோம்:

''முதலாளித்துவ ஏகபோகத்தின் தனிப்பட்ட உதாரணங் களை 1860க்கு முந்திய காலத்திலேயே குறிப்பிட முடியும்; இவைகளில் இன்று சகஜமாகிவிட்ட வடிவங்களின் கருவினைக் காண முடியும்; ஆனால் இவையெல்லாம், கார்ட்டல்களின் வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்தையே குறிப்பவை என்பதில் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை. தற்கால ஏகபோகத்தின் உண்மையான ஆரம்பம் அதிகம் போனால் 1860ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதல்ல. ஏகபோகத்தின் வளர்ச்சியில் முதலாவது முக்கிய காலகட்டம் 1870ஆம்

ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட சர்வதேசத் தொழில் மந்தத்துடன் ஆரம்பித்து, சுமார் 1890ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கம் வரை நீடித்தது''. ''இந்தப் பிரச்சினையை ஐரோப்பிய அளவில் பரிசீலனை செய்து பார்த்தோமாயின், தடையற்ற போட்டியின் வளர்ச்சி 1860ஆம் ஆண்டுகளிலும் 1870ஆம் ஆண்டுகளிலும் அதன் உச்ச நிலையை அடையக் காண்போம். தனது பழைய பாணி முதலாளித்துவ ஒழுங்கமைப்பை இங்கிலாந்து கட்டிமுடித்தது அப்பொழுதுதான். ஜெர்மனியில் இந்த ஒழுங்கமைப்பு கைத்தொழிலுடனும் குடிசைத் தொழிலுடனும் கடுமையான போரில் இறங்கி, தனக்கே உரிய வாழ்வு வடிவங்களைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தது.''

''1873ல் ஏற்பட்ட முறிவுடன், அல்லது இன்னும் கறாராய்க் கூறினால் அந்த முறிவைத் தொடர்ந்து ஆரம்பித்த பொருளாதார மந்தத்துடன் அந்தப் பெரும் புரட்சி தொடங்கியது; அந்தப் பொருளாதார மந்தம் 1880ஆம் ஆண்டுகளின் ஆரம்பப் பகுதியில் சிரமத்துடனேயே கண்டுணரக் கூடிய இடையீடுகளுடனும், 1889ஆம் ஆண்டின் வாக்கில் அசாதாரண வன்மையுடன் எழுந்து குறுகிய காலத்துக்கே நீடித்த பொருளாதார உயர்வேற்றத்துடனும், ஐரோப்பியப் பொருளாதார வரலாற்றின் இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளைக் குறிக்கின்றது.'' ''1889-90ல் உண்டான குறுகிய கால உயர்வேற்றத்தின்போது அனுகூலமாக இருந்த வியாபார நிலைமைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காகக் கார்ட்டல் முறை விரிவாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டது. சரிவர ஆலோசியாது மேற்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையானது, கார்ட்டல்கள் இல்லாமலிருந்தால் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடியதைக் காட்டிலும் அதிகத் துரிதமாகவும் உயரமாகவும் விலைகளை ஏறச் செய்தது. இதன் பிறகு ஏற்பட்ட 'முறிவில்' அனேகமாய் எல்லாக் கார்ட்டல்களும் அவகேடான முறையில் அழிந்து போயின. இன்னோர் ஐந்தாண்டுக் காலத்துக்கு மந்தமான வியாபாரமும் குறைந்த விலைகளும் நீடித்தன. ஆயினும், தொழில் துறையில் ஒரு புதிய மனப்பாங்கு ஆட்சி புரிந்தது; பொருளாதார மந்தமானது இயல்பாக நடைபெறும் ஒன்முக இப்

போது கருதப்படவில்லை; அது இன்னொரு உயர்வேற்றத்துக்கு முன்னுல் வரும் இடைநேரமே தவிர வேறில்லை என்பதாகக் கருதப்பட்டது.

''கார்ட்டல் இயக்கம் அதன் இரண்டாவது காலகட்டத்துள் அடிவைத்தது: ஓர் இடைக்கால நிகழ்வாய் இல்லாமல், பொருளாதார வாழ்வின் அடிப்படைகளில் ஒன்ருகக் கார்ட்டல்கள் ஆகிவிட்டன. தொழில் துறையில் ஒவ்வோர் அரங்கமாய், முக்கியமாக மூலப் பொருள் தொழிலை, கார்ட்டல்கள் வென்று கொண்டன. 1890ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் கார்ட்டல்கள் சுட்டகரி சிண்டிக்கேட்டை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டன, இதை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு பிற்பாடு நிலக்கரி சிண்டிக்கேட்டு நிறுவப்பட்டது—இவ்விதம் உருவாக்கப்பட்ட கார்ட்டல் செயல்நுட்பத்துக்கு மேற்கொண்டு அதிக மேம்பாடு தேவைப்படவில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் தோன்றிய பெரிய உயர்வேற்றமும் 1900-1903ல் ஏற்பட்ட நெருக்கடியும்—எப்படியும் சுரங்க, இரும்புத் தொழில்களிலேனும் — முதல் தடவையாக முற்றும் கார்ட்டல்களின் பரிபாலனத்தில் நடந்தேறின. அப்பொழுது இவை ஏதோ அதிசயத்துக்குரியனவாய் இருந்தன, ஆனல் இப்பொழுது பொருளாதார வாழ்வின் பெரும் பகுதிகள் தடையற்ற போட்டியின் துறையிலிருந்து விலக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தப் பொது விதியைப் பொது மக்கள் சர்வசாதாரணமான ஒன்ருய்க் கருதுகிருர்கள்.''*

---

* Th. Vogelstein, Die finanzielle Organisation der kapitalistischen Industrie und die Monopolbildungen. *Grundriss der Sozialökonomik*, VI Abt., Tübingen, 1914 (*தி. ஃபோகல்ஷ்டைன், ''முதலாளித்துவத் தொழில் துறையின் நிதி ஒழுங்கமைப்பும் ஏகபோகங்களின் உதயமும்''*, **சமுதாயப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைகள்**, *பாகம் 6, ட்யூபிங்கன், 1914.*—**ப-ர்.**) *என்பதிலிருந்து. இதே ஆசிரியரின் கீழ்க் கண்ட நூலையும் பார்க்கவும்: Organisationsformen der Eisenindustrie und Textilindustrie in England und Amerika*, Bd. I, Lpz., 1910. (*''இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் இரும்பு, நூற்பு-நெசவுத் தொழில்களின் ஒழுங்கமைப்பு வடிவங்கள்'', தொகுதி 1, லைப்ஸிக், 1910.*—**ப-ர்.**).

இவ்வாருக, ஏகபோகங்களது வரலாற்றின் முக்கிய கட்டங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு உள்ளன: 1) 1860-70, தடையில்லாப் போட்டியினது வளர்ச்சியின் உச்ச கட்டம், உச்சி முகடு; ஏகபோகங்கள் காண்பதற்கு அரிய கருநிலையிலே உள்ளன. 2) 1873ஆம் ஆண்டின் பொருளாதாரநெருக்கடிக்குப் பிறகு, கார்ட்டல்கள் வளர்ச்சியுறும் நீண்டதொரு காலப் பகுதி; ஆனால் இன்னும் அவை விதிவிலக்காகவே இருக்கின்றன. அவை இன்னும் நிலை பெறவில்லை. அவை மாறுகின்ற இடைக்காலத்துக்குரிய நிகழ்வாகவே இன்னமும் இருக்கின்றன. 3) பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் ஏற்பட்ட உயர்வேற்றமும், 1900-1903ஆம் ஆண்டுகளின் நெருக்கடியும். பொருளாதார வாழ்வு அனைத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்ருகக் கார்ட்டல்கள் ஆகிவிடுகின்றன. முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாற்றமடைந்து விடுகிறது.

விற்பனையின் நிபந்தனைகள், பணம் செலுத்துவதற்கான கெடுக்கள் முதலியவைகள் பற்றி கார்ட்டல்கள் ஒப்பந்தத்திற்கு வருகின்றன. மார்க்கெட்டுகளைத் தங்களுக்கிடையில் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டிய பண்டங்களின் அளவை நிர்ணயிக்கின்றன. விலைகளை நிர்ணயிக்கின்றன. பற்பல தொழில் நிலையங்களுக்கிடையில் லாபங்களைப் பிரித்துக் கொள்கின்றன. இன்னும் இப்படிப் பலவற்றைச் செய்கின்றன.

ஜெர்மனியில் கார்ட்டல்களின் எண்ணிக்கை 1896ல் சுமார் 250 என்றும், 1905ல் 385 என்றும் மதிப்பிடப்பட்டது; சுமார் 12,000 நிறுவனங்கள் அவற்றில் பங்கெடுத்துக் கொண்டன.* ஆனால், இந்த எண்ணிக்கைகள் குறைவான

* Dr. Riesser, *Die deutschen Grossbanken und ihre Konzentration im Zusammenhange mit der Entwicklung der Gesamtwirtschaft in Deutschland*, 4 Aufl., 1912, S. 149 (டாக்டர் ரீசர், ''பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகளும் ஜெர்மனியில் பொதுப் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி சம்பந்தமாக அவற்றின் ஒன்றுகுவிப்பும்'', 4வது பதிப்பு, 1912, பக்கம் 149.—ப-ர்.); R. Liefmann, *Kartelle und Trusts und die Weiterbildung der volkswirtschaftlichen Organisation*, 2 Aufl., 1910, S. 25 (ரா. லீப்மன், ''கார்ட்டல்களும், டிரஸ்டுகளும், பொருளாதார ஒழுங்கமைப்பின் மேற்கொண்ட வளர்ச்சியும்'', 2வது பதிப்பு, 1910, பக்கம் 25.—ப-ர்.).

மதிப்பீடுகளாகுமெனப் பொதுவாக எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. நாம் மேலே எடுத்துரைத்த ஜெர்மன் தொழில் துறையின் 1907ஆம் வருடத்திய புள்ளிவிவரங் களிலிருந்து, அந்நாட்டில் உபயோகிக்கப்படுகின்ற நீராவி, மின்விசைத் திறனில் நிச்சயமாகப் பாதிக்கு மேற்பட்டதை மிகப் பெரும் நிலையங்களான இந்த 12,000 நிலையங்களே கூட செலவு செய்து கொண்டு விடலாம் என்பது புலனாகிறது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் டிரஸ்டுகளின் எண்ணிக்கை 1900ல் 185 என்றும், 1907ல் 250 என்றும் மதிப்பிடப் பட் டிருந்தது. எல்லாத் தொழில் நிலையங்களையும், தனியாட் களுக்கு உரியவை, தனி நிறுவனங்கள் அல்லது கார்ப்பொரே ஷன்களுக்கு உரியவை என்று அமெரிக்கப் புள்ளிவிவரங்கள் பிரிக்கின்றன. பிந்திய பிரிவில் 1904ல் 23.6 சதவிகிதமான வையும், 1909ல் 25.9 சதவிகிதமானவையும், அதாவது அந் நாட்டின் மொத்தத் தொழில் நிலையங்களில் நான்கில் ஒரு பங்குக்கு மேற்பட்டவை அடங்கியிருந்தன. மொத்த கூலித் தொழிலாளர்களில் இவற்றில் 1904ல் 70.6 சதவிகிதத்தின ரும், 1909ல் 75.6 சதவிகிதத்தினரும், அதாவது நான்கில் மூன்று பங்குக்கும் அதிகமானோரும் வேலை செய்தார்கள். இவற்றின் உற்பத்தியினது மதிப்பு இவ்விரு ஆண்டுகளிலும் முறையே 1,090 கோடி டாலராகவும் 1,630 கோடி டால ராகவும், அதாவது மொத்தத்தில் 73.7 சதவிகிதமாகவும், 79.0 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது.

ஒரு குறிப்பிடப்பட்ட தொழிற் கிளையின் மொத்த உற் பத்தியில் சில சமயம் பத்தில் ஏழு அல்லது எட்டு பங்குங்கூட கார்ட்டல்கள், டிரஸ்டுகளின் கையில் ஒன்றுகுவிந்துவிடுகிறது. ரைன்-வெஸ்ட்ஃபாலிய நிலக்கரி சிண்டிகேட்டு 1893ல் நிறு வப்பட்டபொழுது, அதன் கையில் அப்பிரதேசத்தின் மொத்த நிலக்கரி உற்பத்தியில் 86.7 சதவிகிதம் ஒன்று குவிந்திருந் தது; 1910க்குள் 95.4 சதவிகிதம் அதன் கையில் ஒன்று குவிந்து விட்டது.* இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்படும் ஏகபோ

* Dr. Fritz Kestner, *Der Organisationszwang. Eine Untersuchung über die Kämpfe zwischen Kartellen und Aussenseitern*, Berlin, 1912, பக்கம் 11 (டாக்டர் ப்ரிட்ஸ் கேஸ்ட்

கம், ஏராளமான லாபத்தை உத்தரவாதம் செய்கிறது; பிரம்மாண்ட பரிமாணங் கொண்ட தொழில்நுட்ப உற்பத்தி நிலையங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு வகை செய்கிறது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பிரசித்திபெற்ற எண்ணெய் டிரஸ்டு (Standard Oil Company) 1900ல் நிறுவப்பட்டது. ''அதன் அனுமதித்த முதல் 15 கோடி டாலர். அது 10 கோடி டாலர் சாதாரணப் பங்குகளும், 10 கோடி 60 லட்சம் டாலர் சலுகைப் பங்குகளும் வெளியிட்டது. 1900லிருந்து 1907 வரையிலான ஆண்டுகளில் பிந்திய பங்குகளுக்கு முறையே கீழ்க்கண்ட லாப ஈவுகள் வழங்கப்பட்டன: 48, 48, 45, 44, 36, 40, 40, 40 சதவிகிதம், அதாவது மொத்தம் 36 கோடி 70 லட்சம் டாலர்கள் வழங்கப்பட்டன. 1882லிருந்து 1907 வரை மொத்த நிகர லாபத் தொகையாகிய 88 கோடி 90 லட்சம் டாலரில், 60 கோடி 60 லட்சம் டாலர் லாப ஈவுகளாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது, எஞ்சிய தொகை காப்பு முதலுடன் சேர்க்கப்பட்டது.''* ''1907ல் எஃகு டிரஸ்டின் (United States Steel Corporation) எல்லாத் தொழில் நிலையங்களிலும் 2,10,180 பேருக்குக் குறையாமல் வேலை செய்தனர். ஜெர்மன் சுரங்கத் தொழிலில் மிகப் பெரிய நிலையமாகிய கெல்செங்கிர்ஹென் சுரங்கக் கம்பெனியில் (Gelsenkirchener Bergwerksgesellschaft) 1908ல் 46,048 தொழிலாளர்களும் அலுவலக ஊழியர்களும் வேலை செய்தார்கள்.''** 1902ல் எஃகு டிரஸ்டு ஏற்கனவே 90 லட்சம் டன் எஃகை உற்பத்தி

னர், ''கட்டாய இணைவு. கார்ட்டல்களுக்கும் வெளியார்களுக்குமிடையிலான போராட்டத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி'', பெர்லின்.—ப-ர்.).

* R. Liefmann, *Beteiligungs-und Finanzierungsgesellschaften. Eine Studie über den modernen Kapitalismus und das Effektenwesen*, 1. Aufl., Jena, 1909, பக்கம் 212 (ரா. லீஃப்மன், ''ஹோல்டிங் கம்பெனிகளும், நிதிக் கம்பெனிகளும். தற்காலத்திய முதலாளித்துவத்தையும் பங்குகளையும் பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சி'', முதற் பதிப்பு, யேனா.—ப-ர்.).

** அதே புத்தகம், பக்கம் 218.

செய்தது.* அதனுடைய உற்பத்தி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் மொத்த எஃகு உற்பத்தியில், 1901ல் 66.3 சதவிகிதமாகவும், 1908ல் 56.1 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது,** அதன் இரும்புக் கனி உற்பத்தி முறையே 43.9 சதவிகிதமாகவும், 46.3 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது.

டிரஸ்டுகளைப் பற்றிய அமெரிக்க அரசாங்கக் கமிஷனின் அறிக்கை கூறுகிறது: ''போட்டியாளர்களைவிட அவை மேல் நிலை பெற முடிந்ததற்குக் காரணம், அவற்றின் நிலையங்களது பெரிய பரிமாணமும் இந்நிலையங்களது சிறந்த தொழில் நுட்பச் சாதனங்களுமேதான். உடல் உழைப்புக்குப் பதில் இயந்திர உழைப்பை எங்கும் புகுத்துவதில் புகையிலை டிரஸ்டு அதன் உதயம் முதலாய் எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்த நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, புகையிலை தயாரிப்புடன் எவ்விதத்திலும் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா உரிமைக் காப்புகளையும் [patents] விலை கொடுத்து வாங்கியுள்ளது, இதன் பொருட்டு ஏராளமான தொகைகள் செலவிட்டுள்ளது. இந்த உரிமைக் காப்புகளில் பலவும் முதலில் ஒன்றுக்கும் உதவாதனவாகவே இருந்தன, டிரஸ்டினால் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட பொறியாளர்களால் அவை திருத்தப்பட வேண்டியிருந்தது. 1906ன் இறுதியில், உரிமைக் காப்புகளை வாங்குவதற்கென தனியே இரண்டு துணைக் கம்பெனிகள் அமைக்கப்பட்டன. இதே நோக்கத்துடன் இந்த டிரஸ்டு சொந்தத்தில் பட்டறைகள், இயந்திரத் தொழிற்கூடங்கள், ரிப்பேர் தொழிற்கூடங்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டியது. புரூக்ளினில் இருக்கின்ற இத்தகைய தொழிற்கூடங்களில் ஒன்றில் சராசரி 300 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்; இங்கு சிகரெட்டு, பீடி, மூக்குப்பொடி, கட்டுவதற்கான ஈயத் தாள், பெட்டிகள் முதலானவற்றின் தயாரிப்பு சம்பந்தமான கண்டுபிடிப்புகள் குறித்துப் பரிசோதனைகள் நடத்தப்படுகின்றன. மற்றும் இங்கு கண்டுபிடிப்புக்களும் செப்பம் செய்

* Dr. S. Tschierschky, *Kartell und Trust*, Gött., 1903, பக்கம் 13, (டாக்டர் ஸி. சீர்ஷ்கி, ''கார்ட்டலும் டிரஸ்டும்,'' கட்டிங்கன்.—ப-ர்.).

** Th. Vogelstein, *Organisationsformen*, பக்கம் 275.

யப்படுகின்றன.''* ''அபிவிருத்திப் பொறியாளர்கள் எனப் படுவோரை இதர டிரஸ்டுகளும் அமர்த்தியுள்ளன; புதிய உற்பத்தி முறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதும், தொழில்நுட்ப மேம்பாடுகளைச் சோதனை செய்வதும் இவர்களது வேலை யாகும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு எஃகுக் கார்ப்பொரேஷன், தொழில்நுட்ப வினைத்திறனை உயர்த்தும், அல்லது உற்பத்திச் செலவைக் குறைக்கும் எல்லாக் கண்டுபிடிப்புகளுக் காகவும் தனது தொழிலாளர்களுக்கும் பொறியாளர்களுக் கும் பெரிய போனசுகள் அளிக்கிறது.''**

ஜெர்மன் பெருந்தொழில்களில், உதாரணமாகக் கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் மிகப் பெரிய அளவில் வளர்ச்சி யடைந்துள்ள இரசாயனத் தொழிலில், தொழில்நுட்ப அபி விருத்தி இதே முறையில்தான் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. 1908 ஆம் ஆண்டுக்குள் உற்பத்தி ஒன்றுகுவிப்பின் விளைவாய் இந்தத் தொழிலில் ஏற்கனவே இரு பிரதான''தொகுதிகள்''தோன்றி விட்டன, இரண்டும் தங்கள் வழியில் ஏகபோகங்களின் தன்மை வாய்ந்தனவாகவே இருந்தன. ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கோடியிலிருந்து இரண்டு கோடியே பத்து லட்சம் மார்க்கு வரை முதலுடைய இரண்டு ஜோடி பெரிய தொழிற்சாலை களைக் கொண்ட ''இரட்டையர் கூட்டுகளாக'' ஆரம்பத்தில் இவ்விரு தொகுதிகளும் அமைந்திருந்தன—ஹோஹ்ஸ்ட்டி லுள்ள முன்னாள் மைஸ்டர் தொழிற்சாலையும் பிராங்பர்ட் ஆம் மைனிலுள்ள காசெல்லா தொழிற்சாலையும் ஒரு தொகுதியாகவும், லுட்விக்ஸ்ஹாபனிலுள்ள அனிலேன், சோடா தொழிற்சாலையும் எல்பர்பெல்டிலிருக்கும் முன்னாள் பாயர்

* *Report of the Commissioner of Corporations on the Tobacco Industry*. Washington, 1909, பக்கம் 266(''புகையிலைத் தொழில் குறித்து கார்ப்பொரேஷன்களின் கமிஷனரது அறிக்கை'', வாஷிங்டன்.—ப-ர்.) — கீழ்க்கண்ட நூலில் மேற்கோள் காட் டப்பட்டபடி: Dr. Paul Tafel, *Die nordamerikanischen Trusts und ihre Wirkungen auf den Fortschritt der Technik*, Stuttgart, 1913, பக்கம் 48 (டாக்டர் பாவுல் டாபல், ''வட அமெரிக்க டிரஸ்டுகளும், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மீது அவை செலுத்திய செல்வாக்கும்'', ஷ்டுட்கார்ட்.—ப-ர்).

** அதே புத்தகம், பக்கங்கள் 48-49.

தொழிற்சாலையும் மற்றொரு தொகுதியாகவும் இருந்தன. பிறகு 1905ல் இவற்றின் ஒரு தொகுதியும், 1908ல் மற்றொரு தொகுதியும் மேலும் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலையுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. இதன் விளைவாய், ஒவ்வொன்றும் நான்கிலிருந்து ஐந்து கோடி மார்க்குகள் வரை முதலுடைய இரண்டு ''மூவர் கூட்டுகள்'' அமைக்கப்படலாயின. இந்தக் ''கூட்டுகள்'' ஏற்கனவே ஒன்றையொன்று ''நெருங்கி''வரவும், விலை முதலியவை குறித்து''உடன்பாடு'' செய்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்திருக்கின்றன.*

போட்டியானது ஏகபோகமாக மாற்றமடைந்து வருகிறது. உற்பத்தியின் சமூகமயமாக்கம் இதன் விளைவாகப் பிரமாதமாக முன்னேறியுள்ளது. குறிப்பாக,தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்புகளும் மேம்பாடுமாகிய வளர்ச்சிப்போக்கு சமூகமயமாக்கப்படுகிறது.

சிதறுண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பின்றி, தெரியாத ஒரு சந்தைக்காக உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்த தொழிலதிபர்களுக்கிடையிலான பழைய தடையில்லாப் போட்டியிலிருந்து இது முற்றிலும் வேறான ஒன்றாகும். ஒரு நாட்டிலுள்ள, நாம் காணப் போகிறது போல் பல நாடுகளிலுங்கூட உள்ள, அல்லது அனைத்து உலகிலுமுள்ள மூலப் பொருள் ஆதாரங்கள் யாவற்றையும்(உதாரணமாக,இரும்புக் கனிப் படிவங்களை) ஏறத்தாழ மதிப்பீடு செய்வது சாத்தியமாகிவிடும் அளவுக்கு ஒன்றுகுவிப்பு வளர்ந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மதிப்பீடுகள் செய்யப்படுவது மட்டுமின்றி, இந்த ஆதாரங்கள் ராக்ஷஸ ஏகபோகக் கூட்டுகளால் கைப்பற்றிக் கொள்ளப்படுகின்றன. சந்தைகளின் கொள்ளளவும் உத்தேச அளவில் மதிப்பீடு செய்யப்படுகின்றது; ஏகபோகக் கூட்டுகள் உடன்பாட்டின் பேரில் இந்தச் சந்தைகளைத் தம்மிடையே ''பங்கிட்டுக்கொள்கின்றன.'' தேர்ச்சியுள்ள

---

* Riesser, மேற்குறிப்பிட்ட நூல், மூன்றாம் பதிப்பு, பக்கங்கள் 547உம் அடுத்தவையும். ஜெர்மனியின் இரசாயனத் தொழிலை ஒன்றிணைக்கும் பிரம்மாண்டமான ஒரு புதிய டிரஸ்டு அமைக்கப்பட்டிருப்பதைச் செய்தியேடுகள் (ஜூன் 1916) அறிவிக்கின்றன.

உழைப்பு ஏகபோகமாக்கிக் கொள்ளப்படுகிறது, சிறந்த பொறியாளர்கள் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்—அமெரிக்காவில் ரயில்வேக்கள், ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் கப்பல் கம்பெனிகள்—கைப்பற்றிக் கொள்ளப்படுகின்றன. முதலாளித்துவம் அதன் ஏகபோகக் கட்டத்தில் உற்பத்தியானது மிக விரிவான அளவில் சமூகமயமாக்கப்படுவதற்கு இட்டுச் செல்கிறது; முதலாளிகளை, அவர்களது விருப்பத்துக்கும் உணர்வுக்கும் மாறாக, ஒரு வகைப் புதிய சமுதாய முறையினுள், அறவே தடையில்லாப் போட்டியிலிருந்து முற்றும் சமூகமயமாக்கப்படுதலுக்கு மாறிச்செல்வதற்கான இடைநிலையாகிய ஒன்றினுள் இழுத்துச் செல்கிறது எனலாம்.

உற்பத்தியானது சமூகமயமாகிறது, ஆனால் சுவீகரிப்பு தொடர்ந்து தனியார் வசமே உள்ளது. சமுதாய உற்பத்திச் சாதனங்கள் தொடர்ந்து ஒருசிலரது தனிச் சொத்தாகவே இருக்கின்றன. சம்பிரதாய முறையில் அங்கீகரிக்கப்படும் தடையில்லாப் போட்டியின் பொதுவான கட்டமைப்பு நீடிக்கிறது; அதே போது ஏகபோகக்காரர்கள் ஒருசிலர் ஏனைய மக்கள் தொகையோரின் மீது செலுத்தும் ஒடுக்குமுறை ஆதிக்கம் நூறு மடங்கு மேலும் கடுமையானதாய், அழுத்துவதாய், சகிக்க முடியாததாய் ஆகிறது.

கேஸ்ட்னர் என்ற ஜெர்மன் பொருளியலாளர் ''கார்ட்டல்களுக்கும் வெளியார்களுக்குமிடையில் நடைபெறும் போராட்டம்'' குறித்துப் பிரத்தியேகமாக ஒரு புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார். வெளியார்கள் என்பார் கார்ட்டல்களில் சேராமலிருக்கும் முதலாளிகள். அவர் தமது நூலுக்குக் **கட்டாய ஒழுங்கமைப்பு** என்று தலைப்பிட்டிருக்கிறார்; ஆனால் முதலாளித்துவத்தின் உண்மை சொரூபத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டுமாயின், ஏகபோகக் கூட்டுகளுக்குக் கட்டாய முறையில் கீழ்ப்படிதல் என்பதாகவே அவர் எழுதியிருக்க வேண்டும். ''ஒழுங்கமைப்புக்காக'' நடைபெறும் இன்றைய, மிகவும் அண்மையதான, நாகரிக நயம் வாய்ந்த போராட்டத்தில் ஏகபோகக் கூட்டுகள் கையாளுகிற முறைகளின் பட்டியலை மட்டுமாவது பார்வையிடுவது பயனுடையதாக இருக்கும்:

1) மூலப்பொருள்களின் சப்ளைகளை நிறுத்துதல் (...''கார்ட்டல்களுடன் ஒத்துப் போகும்படி பலவந்தம் செய்வதற்கான மிக முக்கிய முறைகளில் ஒன்று''); 2) தொழிலாளர்கள் கிடைக்காதபடி ''கூட்டுகள்'' மூலம் நிறுத்துதல் (அதாவது, முதலாளிகளுக்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்குமிடையில் செய்து கொள்ளப்படும் ஒப்பந்தங்களைக் கொண்டு, கார்ட்டலில் இணைந்த நிலையங்களில் மட்டுமே வேலை செய்யத் தொழிற் சங்கங்கள் தங்களுடைய உறுப்பினர்களை அனுமதிக்கச் செய்தல்); 3) வழங்குதலை நிறுத்துதல்; 4) வாணிப வழிகளை அடைத்து மூடுதல்; 5) வாங்குவோருடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டு, கார்ட்டல்களுடன் மட்டுமே வியாபாரம் செய்யும்படி வாங்குவோரைக் கட்டுப்படுத்தல்; 6) திட்டமிட்டு விலைகளைக் குறைத்தல் (''வெளியார்'' நிறுவனங்களை, அதாவது, ஏகபோகக்காரர்களுக்குப் பணிய மறுப்பவைகளை இவ்வழியில் நிர்மூலமாக்குதல். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பண்டங்களை அவற்றின் அடக்க விலைக்கும் குறைவான விலைக்கு விற்பதற்கென்று பத்துலட்சக் கணக்கிலான தொகைகள் செலவிடப்படுகின்றன; இவ்விதம் சில சந்தர்ப்பங்களில் பெட்ரோலின் விலை 40 லிருந்து 22 மார்க்குகளாய், அதாவது ஏறத்தாழ ஒன்றுக்குப் பாதியாகக் குறைக்கப்பட்டது!); 7) வங்கிக் கடன் வசதிகளை நிறுத்துதல்; 8) பகிஷ்காரம்.

இங்கு நாம் காண்பது, சிறிய நிலையங்களுக்கும் பெரியவற்றுக்கும், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி பெற்ற நிலையங்களுக்கும் பின்தங்கியவற்றுக்கும் இடையிலான போட்டி அல்ல. ஏகபோகக்காரர்கள் தங்களுக்கும், தங்களது ஆதிக்கத்துக்கும், தங்களது நாட்டாண்மைக்கும் பணியாதவர்களை மென்னியைப் பிடித்து நெரிப்பதையே இங்கு காண்கிறோம். இந்தச் செயல் முறை ஒரு முதலாளித்துவப் பொருளியலாளரின் மனதில் பின்வருமாறு பிரதிபலிக்கப்படுகிறது:

''முழுக்க முழுக்கப் பொருளாதாரத் துறையிலுங்கூடப் பழைய அர்த்தத்திலான வாணிபச் செயற்பாட்டிலிருந்து ஒழுங்கமைப்பு-ஊகவாணிகச் செயற்பாட்டை நோக்கித் ஒரு வகை மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. இப்பொழுதெல்லாம் தனது தொழில்நுட்ப, வாணிப அனுபவத்தின் உதவியி

ஞல் ஏனையோரைக் காட்டிலும் வாங்குபவரின் தேவைகளைச் சிறந்த முறையில் மதிப்பிடுகின்ற, மறைந்து கிடக்கும் தேவையைக் கண்டுபிடிக்கவும், இன்னும் சொல்வதெனில் அதை 'வெளிக் கொணரவும்' கூடிய வணிகருக்குப் பெரும் வெற்றி கிடைப்பதில்லை; ஒழுங்கமைப்பின் வளர்ச்சியையும், தனி நிலையங்களுக்கும் வங்கிகளுக்குமிடையிலுள்ள சில தொடர்புகளின் சாத்தியப்பாடுகளையும் மதிப்பிடுவதற்குத் தெரிந்த, அல்லது அதை முன்கூட்டியே உணர்வதற்கு மட்டுமேகூட தெரிந்த ஊக வணிக மேதைக்கு (?!) இவ்வெற்றி உரியதாகி விடுகிறது...'' என்று எழுதுகிருர் கேஸ்ட்னர்.

இதைச் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் புரியக் கூடிய முறையில் மொழிபெயர்த்தால், பண்ட உற்பத்தி இன்னும் ''ஆட்சி புரிந்தாலும்'', பொருளாதார வாழ்வின் அடிப்படையெனத் தொடர்ந்து கருதப்பட்டாலும், அதன் அஸ்திவாரம் உண்மையில் பறிக்கப்பட்டு, லாபங்களில் பெரும் பகுதி நிதித் தில்லுமுல்லுக்கார ''மேதை''களுக்குச் சென்று விடும் ஒரு கட்டத்தை முதலாளித்துவ வளர்ச்சியானது வந்தடைந்துள்ளது என்பதே இதன் அர்த்தம். இந்தத் தில்லுமுல்லுகளுக்கும் மோசடிகளுக்கும் அடிப்படையில் உற்பத்தி, சமூகமயமாக்கப்பட்ட உற்பத்தியே அமைந்திருக்கிறது, ஆனல், இந்தச் சமூகமயமாதலைச் சாதித்த மனித சமூகத்தின் மாபெரும் முன்னேற்றத்தால் ஆதாயமடைவோர்... ஊக வணிகர்களே. ''இந்தக் காரணங்களின் அடிப்படையில்'' எப்படி முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியத்தின் பிற்போக்குக் குட்டிமுதலாளித்துவ விமர்சகர்கள் ''தடையில்லாத'', ''அமைதியான'', ''நாணயமான'' போட்டிக்குத் திரும்புவது குறித்துக் கனவு காண்கிருர்கள் என்பதைப் பிற்பாடு நாம் காண்போம்.

கேஸ்ட்னர் கூறுகிருர்: ''கார்ட்டல்கள் அமைக்கப்படுவதால் ஏற்படும் நீடித்த விலையேற்றம், மிக முக்கிய உற்பத்திச் சாதனங்கள் சம்பந்தமாகவே, குறிப்பாக நிலக்கரி, இரும்பு, பொட்டாஷியம் ஆகியவை சம்பந்தமாகவே இதுவரை காணப்பட்டுள்ளது, செய்பொருள்கள் சம்பந்தமாகக் காணப்படவே இல்லை. இதே போல, இந்த விலையேற்றத்திலிருந்து

வரப் பெறும் அதிகப்படியான லாபங்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களை உற்பத்தி செய்கிற தொழில்களுக்கு மட்டுமே உரியனவாக நின்றுவிடுகின்றன. இந்தக் கருத்துடன் கீழ்க் கண்டதையும் நாம் சேர்க்க வேண்டும்: மூலப் பொருள்களை (அரைகுறைச் செய்பொருள்களையல்ல) பதனிடும் தொழில்களில் கார்ட்டல்கள் அமைக்கப்படுவதனால், இறுதிச் செய்பொருள் உற்பத்தித் தொழில்களுக்குப் பாதகமாக, உயர்ந்த லாபங்களின் வடிவில் அனுகூலங்கள் பெறுவது மட்டுமின்றி, இறுதிச் செய்பொருள் உற்பத்தித் தொழில்களின் மேல் ஆதிக்க நிலையையும் பெற்றுக் கொண்டுவிடுகின்றன. இது தடையில்லாப் போட்டியின்கீழ் இருந்திராத ஒன்றாகும்.''*

நாம் அழுத்தமளித்துக் காட்டியுள்ள சொற்கள் இந்த விவகாரத்தின் சாரப் பொருளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்தச் சாரப் பொருளை முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்கள் மிகுந்த தயக்கத்துடனும் மிக அரிதாகவுமே ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள், காவுத்ஸ்கியின் தலைமையில் சந்தர்ப்பவாதத்தின் இன்றைய காவலர்களாக இருப்போர் இதைத் தட்டிக் கழிக்கவும் ஒதுக்கித் தள்ளவும் அத்தனை ஆவலுடன் முயல்கிறார்கள். ஆதிக்கமும் அதனுடன் இணைந்த வன்முறையும்தான் ''முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் நவீன கட்டத்தின்'' இனமாதிரியான உறவுகளாகத் திகழ்கின்றன. சர்வ சக்தி படைத்த பொருளாதார ஏகபோகங்கள் உருவானதால் தவிர்க்க முடியாதபடி விளையக் கூடியதும், விளைந்திருப்பதும் இதுவேதான்.

கார்ட்டல்கள் கையாளும் முறைகளுக்கு இன்னுமோர் உதாரணம் தருகிறேன். எங்கு மூலப் பொருள்களின் ஆதாரங்கள் யாவற்றையுமோ, பிரதானமானவற்றையோ கைப்பற்றிக் கொள்வது சாத்தியமாகிறதோ, அங்கே கார்ட்டல்களின் உதயமும் ஏகபோகங்கள் உருவாதலும் மிகவும் சுலபம்தான். ஆனால் மூலப் பொருள்களின் ஆதாரங்களைக் கைக்குள் அடக்கிக் கொள்வது சாத்தியமில்லாத இதரத் தொழில்களில் ஏகபோகங்கள் தோன்றுவதில்லையெனக் கொள்வது தவறாகும். உதாரணமாக, சிமெண்டுத் தொழில் தனக்கு

* கேஸ்ட்னர், மேற் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 254.

வேண்டிய மூலப் பொருள்களை எங்கும் பெற முடியும். ஆயினும் ஜெர்மனியில் இந்தத் தொழில் பலமாகக் கார்ட்டல்மயமாக் கப்பட்டுள்ளது. சிமெண்டு உற்பத்தியாளர்கள் மண்டலச் சிண்டிக்கேட்டுகளை அமைத்திருக்கிறார்கள்: தெற்கு ஜெர்மன் சிண்டிக்கேட்டு, ரைன் வெஸ்ட்ஃபாலிய சிண்டிக்கேட்டு, முதலியவை. நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைகள் ஏகபோக விலைகள்: ஒரு ரயில் வாகன் சிமெண்டின் அடக்கவிலை 180 மார்க்கு களாய் இருக்கிற பொழுது, அதன் விற்பனை விலை 230 முதல் 280 மர்க்குகள்! இந்தத் தொழில் நிலையங்கள் 12லிருந்து 16 சதவிகிதம் வரையிலான லாப ஈவு கொடுக்கின்றன. லாப ஈவுகளின் மூலம் பெறுவதை அன்னியில் பெருத்த லாபங் களையும் மூட்டை கட்டிக் கொள்ளத் தெரிந்தவர்கள் இந்த நவீன ஊகவணிக ''மேதைகள்'' என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட லாபகரமான தொழிலில் போட்டி யைத் தடுப்பதற்காக ஏகபோகக்காரர்கள் பற்பல தந்திரங் களையும் கையாளுகிறார்கள்: தங்களது தொழிலில் நிலைமை மோசமாக இருப்பதாகப் பொய்யான வதந்திகளைப் பரப்பு கிறார்கள்; கீழ்க்கண்டவாறு, அநாமதேயமான எச்சரிக்கை கள் செய்தியேடுகளில் வெளியிடப்படுகின்றன: ''முதலாளி களே, சிமெண்டுத் தொழிலில் உங்கள் மூலதனத்தைப் போடாதீர்கள்!''; கடைசியாக, ''வெளியார்களின்'' (சிண்டிக் கேட்டுகளில் சேராத) நிலையங்களை விலைக்கு வாங்கி அவர் களுக்கு 60,000, 80,000, ஏன் 1,50,000 மார்க்குங்கூட ''இழப்பீடு'' தருகிறார்கள்.* ''மிதமான'' தொகை கொ டுத்துப் போட்டித் தொழில் நிலையங்களை வாங்கிக் கைப்பற்று வது முதல், அவற்றுக்கு வேட்டு ''வைத்திடும்'' அமெரிக்க முறை வரை, வழிமுறைகள் குறித்துக் கவலைப்படாமல் எவ் வழியையும் கையாண்டு ஏகபோகமானது எங்கும் தனக்குப் பாதை வகுத்துக் கொள்கிறது.

கார்ட்டல்களால் நெருக்கடிகளை இல்லாது ஒழித்துவிட முடியும் என்ற பேச்சு, முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்

---

* L. Eschwege, „Zement“ in *Die Bank*,[16] 1909, 1, பக்கங் கள் 115உம் அடுத்தவையும், (வங்கி என்ற சஞ்சிகையில் லூ. எஷ்வேகெ, ''சிமெண்டு''.—ப-ர்.).

கள் பரப்பி வரும் ஒரு கட்டுக்கதை, முதலாளித்துவத்தை எப்படியேனும் அனுகூலமானதாகக் காட்ட வேண்டுமென விரும்புகிறவர்கள் இவர்கள். நெருக்கடிகளை ஒழிப்பதற்கு நேர் மாருக, சில தொழிற் கிளைகளில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் ஏகபோகமானது முதலாளித்துவ உற்பத்தி அனைத்துக்கும் உள்ளியல்பான அராஜகத்தை அதிகரிக்கவும் கடுமையாக்கவுமே செய்கிறது. விவசாய வளர்ச்சிக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு, பொதுவாக முதலாளித்துவத்துக்குரிய தனியியல்பாகிய இந்த ஏற்றத்தாழ்வு அதிகமாக்கப்படுகிறது. மிக அதிகமாகக் கார்ட்டல்மயமாக்கப்பட்ட கன இயந்திரத் தொழில் எனப்படுவதற்கு இருந்து வரும், முக்கியமாக நிலக்கரி, இரும்புத் தொழில்களுக்கு இருந்து வரும் சலுகைமிக்க நிலையானது தொழில் துறையின் ஏனைய கிளைகளில் ''மேலும் அதிகமான ஒத்திசைவின்மையையே'' உண்டாக்குகிறது—இதை, ''பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகளுக்கும் தொழில் துறைக்குமுள்ள உறவு முறை'' பற்றிய சிறந்த நூல்களில் ஒன்றின் ஆசிரியராகிய எய்டல்ஸ் ஒப்புக்கொள்ளுகிருர்.*

''பொருளாதார அமைப்பு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிக வளர்ச்சி பெற்றதாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாக அது அபாயகரமான தொழில் முனைப்புகளில் அல்லது பிற நாடுகளிலான தொழில் முனைப்புகளில், வளருவதற்கு அதிக காலம் தேவைப்படுகிறவைகளில், அல்லது இறுதியில் ஓர் இடத்திற்கு மட்டுமே முக்கியமானவைகளில், இறங்குகிறது'' என்று கூச்சம் சிறிதுமின்றி முதலாளித்துவத்துக்காகப் பரிந்து பேசும் லீஃப்மன் எழுதுகிருர்.** கூடுதலாகிச் செல்லும் அபாயமானது, முடிவில் மூலதனத்தின் அபரிமித அதிகரிப்புடன் இணைந்ததாகும், மூலதன

---

* Jeidels, *Das Verhältnis der deutschen Grossbanken zur Industrie mit besonderer Berücksichtigung der Eisenindustrie*, Lpz., 1905, பக்கம் 271 (எய்டல்ஸ், ''பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகளுக்குத் தொழில் துறையோடும், முக்கியமாய் இரும்புத் தொழிலோடும் இருக்கும் உறவுமுறை'', லைப்ஸிக்.—ப-ர்.).

** Liefmann, *Beteiligungs- etc, Ges.*, பக்கம் 434.

மானது விளிம்பு வரை நிறம்பி மேலும் அதிகரித்து வழிகிறது, வெளிநாடுகளுக்கு ஓடுகிறது என்றும் இன்ன பலவாறும் சொல்லலாம். அதே சமயத்தில், தொழில் நுட்ப முன்னேற்றத்தின் மிதமிஞ்சிய துரித வேகமானது தேசப் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு துறைகளுக்கிடையில் ஏற்றத்தாழ்வுக்கும், மற்றும் அராஜகத்துக்கும் நெருக் கடிகளுக்குமான கூறுகளை மேலும் மேலும் அதிகமாகத் தோற்றுவிக்கிறது. லீஃப்மன் பின்வருமாறு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாகிறது: ''பெரிதும் நிகழக் கூடியது என்னவெ னில், பொருளாதார அமைப்பின் ஒழுங்கினை மேலும் பாதிக் கும் இன்னும் பல முக்கிய தொழில்நுட்பப் புரட்சிகளை மனித குலம் கூடிய சீக்கிரத்தில் காணப் போகிறது''... மின்விசை, விமானப் போக்குவரத்து... ''தீவிரப் பொருளாதார மாறு தல் ஏற்படும் இம்மாதிரியான காலங்களில் பொது விதியாக ஊகவாணிபம் பெரிய அளவில் வளரவே செய்யும்''....*

எல்லா வகையான நெருக்கடிகளும் —மிகப் பெரும் பாலும் பொருளாதார நெருக்கடிகள், ஆனால் இவை மட்டு மல்ல—உற்பத்தி ஒன்றுகுவிப்பும் ஏகபோகமும் வளர்ந்திடும் போக்கை மேலும் வெகுவாய் அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. இது சம்பந்தமாக, நாம் ஏற்கனவே கண்டபடி, நவீன ஏக போகத்தின் வரலாற்றில் ஒரு திரும்பு முனையைக் குறித்த 1900ஆம் ஆண்டு நெருக்கடியினது குறிப்பொருள் முக்கியத் துவம் குறித்து எய்டல்ஸின் கீழ்க்கண்ட கருத்துகள் பெரிதும் படிப்பினை அளிப்பவை:

''1900ஆம் ஆண்டு நெருக்கடியானது அடிப்படைத் தொழிற் கிளைகளைச் சேர்ந்த பிரம்மாண்டத் தொழில் நிலையங் களுடன் கூடவே, இன்று காலங்கடந்தனவாகக் கருதப்படக் கூடிய வழிகளில் ஒழுங்கமையப் பெற்ற 'தூய' (இணைவு பெறாத) தொழில் நிலையங்களும் இருக்கக் கண்டது. தொழில் துறையின் உயர்வேற்றத்தின் போது தோன்றியவை இந் நிலையங்கள். விலைகளின் வீழ்ச்சியும் தேவையின் சரிவும் இந்தத் 'தூய' நிலையங்களை இக்கட்டான நிலையில் இருத்தின,

* Liefmann, *Beteiligungs- etc. Ges.*, பக்கங்கள் 465-466.

ஆனால் இணைவு பெற்ற பிரம்மாண்ட நிலையங்கள் பாதிக்கப் படவே இல்லை, அல்லது சொற்ப காலத்துக்கே பாதிக்கப் பட்டன. இதன் விளைவாய், 1900ஆம் ஆண்டு நெருக்கடி யானது 1873ஆம் ஆண்டு நெருக்கடியைக் காட்டிலும், தொழில் துறையில் அதிக அளவுக்கு ஒன்றுகுவிப்பை உண் டாக்கியது. பிந்திய நெருக்கடியும் சிறந்த சாதனங்களை யுடைய நிலையங்களுக்கான ஒருவித தேர்வு நடந்தேறச் செய் தது, ஆனால் அக்காலத்துத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினது நிலையின் காரணமாக, இந்தத் தேர்வு நெருக்கடியிலிருந்து வெற்றிகரமாக வெளிவந்த நிலையங்களை ஏகபோக நிலையில் அமர்த்த முடியவில்லை. நிலைபேறுடைய இத்தகைய ஏகபோ கம், நவீன இரும்பு, எஃகு, மின்சாரத் தொழில்களைச் சேர்ந்த ராக்ஷஸ நிலையங்களில் அவற்றின் சிக்கலான தொழில்நுட் பம், விரிந்த செயலுக்குரிய ஒழுங்கமைப்பு, முதலின் பரிமா ணம் ஆகியவை காரணமாகப் பெரிய அளவிலும், பொறி யியல் தொழிலிலும் உலோகத் தொழிலின் சில கிளைகளிலும் போக்குவரத்திலும் மற்றும் சிலவற்றிலும் சற்று குறைவான அளவிலும் நிலவுகிறது.''*

ஏகபோகம்—''முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் மிக அண் மைய கட்டத்தில்'' இதுவேதான் இறுதி முடிவாய்க் கூறக் கூடிய சொல். ஆனால் வங்கிகள் ஆற்றும் பங்கை நாம் கணக் கில் எடுத்துக் கொள்ளாவிடில் தற்காலத்திய ஏகபோகங் களுக்குள்ள மெய்யான சக்தியும் முக்கியத்துவமும் குறித்து நாம் நிறைவில்லாத, பற்றாக்குறையான, குறைபாடான கருத் தோட்டம் கொண்டவர்களாகவே இருப்போம்.

2. வங்கிகளும் அவை ஆற்றும் புதிய பங்கும்

பணச் செலுத்தல்கள் நடந்தேறுகையில் இடைத் தர கராகச் செயல்படுவதே வங்கிகள் ஆற்றும் தலையாய, முத னிலையான பணி. இந்தப் பணியைச் செய்து இவை செயலற்ற

* Jeidels, பக்கம் 108.

மூலதனத்தைச் செயல் முனைப்புள்ள, அதாவது லாபமளிக்கும் மூலதனமாக மாற்றுகின்றன; சகல விதமான பண வருமானங்களையும் அவை வசூலித்து அவற்றை முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கையில் ஒப்படைக்கின்றன.

வங்கித் தொழில் வளர்ந்து சிறிய எண்ணிக்கையிலான நிறுவனங்களில் ஒன்றுகுவியும் போது, வங்கிகள் சாமான்ய இடைத் தரகரின் நிலையிலிருந்து வளர்ந்து சக்திவாய்ந்த ஏகபோகங்களாகி, எல்லா முதலாளிகள் வசமும் சிறு தொழில், வாணிபப் துறையினர் வசமுமுள்ள பண மூலதனத்தில் அனேகமாய் அனைத்தையும், மற்றும் குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டிலும் மற்றும் பல நாடுகளிலுமுள்ள உற்பத்திச் சாதனங்கள், மூலப் பொருள் ஆதாரங்களில் பெரும் பகுதியையும் தங்களது பிடிக்குள் கொண்டனவாகிவிடுகின்றன. எண்ணிறந்த சாமான்ய இடைத் தரகர்கள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சொற்ப ஏகபோகக்காரர்களாக இப்படி மாற்றம் பெறுவது, முதலாளித்துவமானது முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியமாக வளர்வதன் அடிப்படையான நிகழ்ச்சிப் போக்குகளில் ஒன்றாகும். ஆகவே வங்கித் தொழிலின் ஒன்றுகுவிப்பு குறித்து யாவற்றுக்கும் முதலாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

1907-08ல், ஒவ்வொன்றும் பத்து லட்சம் மார்க்குக்கு அதிகமான மூலதனத்தைக் கொண்ட ஜெர்மன் கூட்டுப் பங்கு வங்கிகளிடம் மொத்தம் 700 கோடி மார்க்கு வைப்புத் தொகைகள் (deposits) இருந்தன. 1912-13ல் இந்த வைப்புகள் ஏற்கனவே 980 கோடி மார்க்காக உயர்ந்துவிட்டன. ஐந்து ஆண்டுகளில் 40 சதவிகித அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. அதிகரிப்புத் தொகையாகிய இந்த 280 கோடியில், 275 கோடி தலைக்கு 1 கோடி மார்க்குக்கு அதிகமான மூலதனத்தையுடைய 57 வங்கிகளிடையே பங்கிட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. பெரிய, சிறிய வங்கிகளிடையே வைப்புத் தொகைகளின் வினியோகம் வருமாறு:*

---

* Alfred Lansburgh "Fünf Jahre d. Bankwesen" in *Die Bank*, 1913, இதழ் 8, பக்கம் 728 (ஆல்ப்ரட் லன்ஸ்பர்க், ''ஜெர்மன் வங்கித் தொழிலின் ஐந்தாண்டுகள்'', வங்கி என்ற சஞ்சிகையில்.—ப-ர்.).

	மொத்த வைப்புகளின் சதவிகிதம்			
	9 பெரிய பெர்லின் வங்கிகளில்	1 கோடி மார்க்குக்கு மேல் மூலதனமுடைய இதர 48 வங்கிகளில்	10 லட்சத்திலிருந்து 1 கோடி மார்க் வரை மூலதனமுடைய 115 வங்கிகளில்	(10 லட்சம் மார்க்குக்குக் குறைவான மூலதனமுடைய) சிறிய வங்கிகளில்
1907-08	*47*	*32.5*	*16.5*	*4*
1912-13	*49*	*36*	*12*	*3*

சிறிய வங்கிகள் பெரிய வங்கிகளால் நெரிக்கப்படுகின்றன; ஒன்பதே ஒன்பது பெரிய வங்கிகளின் கைக்குள் மொத்த வைப்புகளில் கிட்டத்தட்ட சரி பாதியானவை ஒன்றுகுவிந்திருக்கின்றன. ஆனல் பல முக்கியமான விவரங்களை, உதாரணமாக மிகப்பல சிறிய வங்கிகள் மெய் நடப்பில் பெரிய வங்கிகளின் கிளைகளாக மாற்றப்பட்டிருப்பது போன்ற பல விவரங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் நாம் விட்டிருக்கிறோம். இதைப் பற்றிப் பிற்பாடு நான் கூறுவேன்.

*1913*ன் இறுதியில், மொத்தம் இருந்த வைப்புகளாகிய சுமார் *1,000* கோடி மார்க்கில் *510* கோடி மார்க்கு ஒன்பது பெரிய பெர்லின் வங்கிகளிடம் இருந்தவை என்று ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் மதிப்பிட்டார். வைப்புகளை மட்டுமின்றி, மொத்த வங்கி மூலதனத்தையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு, இந்த ஆசிரியர் எழுதினர்: ''*1909*ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், ஒன்பது பெரிய பெர்லின் வங்கிகள், அவற்றுடன் இணைக்கப்பட்ட வங்கிகளையும் சேர்த்து, *1,130* கோடி மார்க்குக்கு மேல், அதாவது மொத்த ஜெர்மன் வங்கி மூலதனத்தில்

சுமார் 83 சதவிகிதத்தை தமது பிடிக்குள் கொண்டிருந்தன. இணைக்கப்பட்ட வங்கிகளையும் சேர்த்து ஏறத்தாழ 300 கோடி மார்க்கைத் தன் பிடிக்குள் வைத்திருக்கும் ஜெர்மனியின் *Deutsche Bank*, பிரஷ்ய அரசாங்க ரயில்வே நிர்வாகத்துக்குச் சமமாய், பழைய உலகத்தின் மிகப் பெரியதும், மையத்துவமின்றி மிகவும் விரவியமைந்துமான மூலதனத் திரட்டலாக விளங்குகிறது.''*

''இணைக்கப்பட்ட'' வங்கிகளைப் பற்றிய குறிப்பை நான் அழுத்தமிட்டுக் காட்டியுள்ளேன், ஏனெனில் இது நவீன முதலாளித்துவ ஒன்றுகுவிப்பின் முக்கிய தனி இயல்புகளில் ஒன்றாகும். பெரிய நிலையங்கள், குறிப்பாக வங்கிகள், சிறியனவற்றை நேரடியாக உட்கிரகித்துக் கொள்ளுவது மட்டுமன்றி, அவற்றைப் ''பிடித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளவும்'', அவற்றைக் கீழ்ப்படுத்திக் கொள்ளவும், அவற்றைத் தமது ''சொந்தத்'' தொகுதிக்குள், அல்லது (இதற்குரிய வினைநுட்பச் சொல்லில் சொல்வதெனில்) ''தொழில் நிறுவனத்துள்'' கொண்டு வரவும் செய்கின்றன—அவற்றின் மூலதனத்தில் ''ஓல்டிங்குகள்'' பெறுதல், பங்குகள் வாங்குதல் அல்லது பரிவர்த்தனை செய்துகொள்ளுதல், கடன் அளிப்பு முறை முதலான பல வழிகளிலும் இது செய்யப்படுகிறது. தற்கால ''ஓல்டிங் கம்பெனிகளையும் நிதிக் கம்பெனிகளையும்''** விவரித்து சுமார் 500 பக்கங்கள் கொண்ட பருத்த ''நூல்'' ஒன்றைப் பேராசிரியர் லீஃப்மன் இயற்றியிருக்கிறார்—துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் சீரணித்துக் கிரகிக்கப்படாத மூல விவரப் பொருளுடன் ஊசலாட்டமான ''தத்துவார்த்தச்'' சிந்தனைகளையும் சேர்த்தளிக்கின்றார்.

---

* Schulze-Gaevernitz, „Die deutsche Kreditbank", *Grundriss der Sozialökonomik*, Tübingen, 1915, பக்கங்கள் 12, 137. (ஷுல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ், ''ஜெர்மானியக் கிரெடிட் வங்கி'' சமூகப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைகள் என்பதில், டியூபிங்கன்.—ப-ர்.).

** R. Liefmann, *Beteiligungs-und Finanzierungsgesellschaften. Eine Studie über den modernen Kapitalismus und das Effektenwesen*. 1. Aufl., Jena, 1909, பக்கம் 212.

Deutsche Bank-க்கு ஓல்டிங்குகள் உள்ளன:

	நேரடியான, அல்லது முதற் படி சார்பு நிலை	இரண்டாம் படி சார்பு நிலை	மூன்றும் படி சார்பு நிலை
நிரந்தரமானவை	17 பிற வங்கிகளில்	இந்தப் 17ல் 9க்கு 34 பிற வங்கிகளில் ஓல்டிங்குகள் உள்ளன	இந்த 9ல் 4க்கு 7 பிற வங்கிகளில் ஓல்டிங்குகள் உள்ளன
திட்டவட்டமாகக் குறிக்கப்படாத காலத்திற்கு	5 பிற வங்கிகளில்	—	—
சிற்சில சமயங்களில்	8 பிற வங்கிகளில்	இந்த 8ல் 5க்கு 14 பிற வங்கிகளில் ஓல்டிங்குகள் உள்ளன	இந்த 5ல் 2க்கு 2 பிற வங்கிகளில் ஓல்டிங்குகள் உள்ளன
மொத்தம்:	30 பிற வங்கிகளில்	இந்த 30ல் 14க்கு 48 பிற வங்கிகளில் ஓட்டிங்குகள் உள்ளன	இந்த 14ல் 6க்கு 9 பிற வங்கிகளில் ஓல்டிங்குகள் உள்ளன

இந்த ''ஓல்டிங்'' முறையானது ஒன்றுகுவிப்பு சம்பந்தமாக உண்டாக்கும் விளைவுகள் என்னவென்பதற்கு, பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகள் குறித்துத் தாமே வங்கித் ''தொழிலதிபராகிய'' ரீசர் என்பவர் எழுதியிருக்கும் புத்தகம் சிறந்த விளக்கமாக அமைகிறது. அவர் அளிக்கும் புள்ளிவிவரங்களைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்பு, ''ஓல்டிங்'' முறைக்கு ஸ்தூலமான ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துரைப்போம்.

Deutsche Bank ''தொகுப்பு'' பெரிய வங்கித் தொகுப்பு களிலே ஆகப் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும், மிகப் பெரிய வற்றுள் ஒன்றாகும். இந்தத் தொகுப்பைச் சேர்ந்த எல்லா வங்கிகளையும் இணைக்கும் முக்கிய இழைகளைக் கண்டு கொள் ளும் பொருட்டு, ஓல்டிங்குகளை முதற் படி, இரண்டாம் படி, மூன்றாம் படி ஆகிய மூன்று வகைகளாக வேறுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; அல்லது இதையே வேறுவிதமாகக் கூறினால், (Deutsche Bankஐச் சிறிய வங்கிகள்) சார்ந்திருக் கும் நிலையை முதற் படி, இரண்டாம் படி, மூன்றாம் படி ஆகிய மூன்று படித் தரங்களாக வேறுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது பக்கம் 50ல் காணப்படும் சித்திரம் நமக்குக் கிடைக்கிறது.*

Deutsche Bankயிடம் ''சிற்சில சமயங்களில்'' ''முதற் படி'' சார்பு நிலை கொண்டிருக்கும் எட்டு வங்கிகளில் மூன்று அயல் நாட்டு வங்கிகளும் அடங்கியுள்ளன: ஒன்று ஆஸ்திரியாவைச் சேர்ந்தது (வியன்னாவிலுள்ள Wiener Bankverein), இரண்டு ருஷ்யாவைச் சேர்ந்தவை (''சைபீரிய வர்த்தக வங்கி'', ''வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்கான ருஷ்ய வங்கி''). Deutsche Bankஇன் தொகுப்பில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும், அரைகுறையாகவும் முழுநிறைவாகவும் மொத்தம் 87 வங்கி கள் அடங்கியிருக்கின்றன; மொத்த மூலதனம்—அதற்குச் சொந்தமானதும் அதன் பிடியிலுள்ள பிற வங்கிகளுக்குச்

* Alfred Lansburgh, „Das Beteiligungssystem im deutschen Bankwesen" in *Die Bank*, 1910, 1, பக்கம் 500 (ஆல்ஃபிரெட் லன்ஸ்பர்க், ''ஜெர்மன் வங்கித் தொழிலில் 'ஓல்டிங்' முறை'', **வங்கி** என்ற சஞ்சிகையில்.—ப-ர்.).

சொந்தமானவையும் அடங்கலாய்—இருநூறு கோடி மார்க்கிலிருந்து முந்நூறு கோடி மார்க்கு வரை இருக்கு மென மதிப்பிடப்படுகிறது.

இத்தகைய ஒரு தொகுப்பின் தலைமையில் அமைந்து, அரசாங்கக் கடன்களைத் திரட்டுவது போன்ற மிகப் பெரிய, லாபகரமான நிதிச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் பொருட்டுத் தன்னிலும் சற்றே சிறியவையான அரைடஜன் இதர வங்கி களுடன் உடன்பாடு செய்து கொள்ளும் ஒரு வங்கி, ''இடைத் தரகரின்'' பாத்திரத்தைக் கடந்து வளர்ந்து விட்டதாகும், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒருசில ஏகபோகக்காரர்களது கூட்டாக உருவாகிவிட்டதாகும் என்பது தெளிவாகவே விளங்குகிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்திலும் ஜெர்மனியில் வங்கித் தொழி லின் ஒன்றுகுவிப்பு எவ்வளவு துரிதமாக நடந்தேறியது என்பதை, ரீசரின் புத்தகத்திலிருந்து நாம் சுருக்கமான வடி வில் எடுத்தளிக்கும் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது:

ஆறு பெரிய பெர்லின் வங்கிகள்

ஆண்டு	ஜெர்மனியில் கிளைகள்	வைப்புத் தொகை வங்கிகளும் நாணய மாற்று அலுவலகங்களும்	ஜெர்மன் கூட்டுப் பங்கு வங்கிகளில் நிரந்தர ஈடுபாடுகள்	மொத்த நிறுவனங்கள்
1895	*16*	*14*	*1*	*42*
1900	*21*	*40*	*8*	*80*
1911	*104*	*276*	*63*	*450*

நாடு முழுவதிலும் பரந்தமைந்த கால்வாய்களது நெருங்கிய வலைப்பின்னல் அமைப்பு அதிவேகமாய் விரிவடைந்து, எல்லா மூலதனத்தையும் எல்லா வருவாய்களையும் மையப்படுத்தி, சிதறுண்ட ஆயிரமாயிரம் பொருளாதார நிலையங்களை ஒருமித்த தேசிய முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமாகவும், பிறகு உலக முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமாகவும் மாற்றமுறச் செய்வதைப் பார்க்கிறோம். இன்றைய முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தின் விரிவுரையாளராய் ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் மேலே நாம் மேற்கோளாய் அளித்த வாசகத்தில் கூறும் ''மையத்துவமின்றி விரவியமைந்த'' நிலையானது, முன்பு ஒப்பளவில் ''சுயேச்சையானவையாக'', அல்லது இன்னும் துல்லியமாகச் சொல்வதெனில் முற்றிலும் ஸ்தல வரம்புக்குள் அடங்கிய, மேலும் மேலும் கூடுதலான பொருளாதார அலகுகளை ஒரே மையத்திற்குக் கீழ்ப்படச் செய்வதையே உண்மையில் குறிப்பிடுவதாக இருக்கிறது. எதார்த்தத்தில் இது மையத்துவமே ஆகும், ராக்ஷஸ ஏகபோகங்களது பாத்திரத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் அதிகார வலிமையையும் ஓங்கச் செய்வதே ஆகும்.

பழைய முதலாளித்துவ நாடுகளில் இந்த ''வங்கி வலைப்பின்னல் அமைப்பு'' மேலும் அதிக நெருக்கமாக இருக்கிறது. கிரேட் பிரிட்டனிலும் அயர்லாந்திலும் 1910ல், மொத்தம் 7,151 வங்கிக் கிளைகள் இருந்தன. நான்கு பெரிய வங்கிகள் தலைக்கு 400 கிளைகளுக்கும் அதிகமாக (447 முதல் 689 வரை) பெற்றிருந்தன; நான்கு வங்கிகள் தலைக்கு 200 கிளைகளுக்கும் அதிகமாகவும், பதினொரு வங்கிகள் தலைக்கு 100 கிளைகளுக்கு அதிகமாகவும் பெற்றிருந்தன.

பிரான்சில், மூன்று மிகப் பெரிய வங்கிகள், Crédit Lyonnais, Comptoir National, Societé Générale ஆகியவை, தங்களது நடவடிக்கைகளையும், கிளைகளின் வலைப்பின்னல் அமைப்பையும் கீழ்க்கண்டவாறு விரிவுபடுத்திக் கொண்டன:*

* Eugen Kaufmann, *Das französische Bankwesen*, Tübingen, 1911, பக்கங்கள் 356, 362 (ஒய்கென் கௌப்மன், ''பிரெஞ்சு வங்கி அமைப்பு'', டியூபிங்கன்.—ப-ர்.).

	கிளைகள், அலுவலகங்களின் எண்ணிக்கை			மூலதனம் கோடி பிராங்குகளில்	
	மாநிலங்களில்	பாரிஸில்	மொத்தம்	சொந்த மூலதனம்	மூலதனமாக உபயோகிக்கப் பட்ட வைப்புத் தொகைகள்
1870	47	17	64	20	42.7
1890	192	66	258	26.5	124.5
1909	1,033	196	1,229	88.7	436.3

ஒரு பெரிய நவீன வங்கியின் ''தொடர்புகளைக்'' காட்டும் பொருட்டு Disconto-Gesellschaft [டிஸ்கவுண்டு நிறுவனம்] என்ற வங்கியினால் அனுப்பப்பட்ட கடிதங்கள், அதற்கு வந்த கடிதங்கள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கை பற்றிய கீழ்க்கண்ட புள்ளிவிவரங்களை ரீசர் தருகிறார்; இது ஜெர்மனியின், மற்றும் உலகின் மிகப் பெரிய வங்கிகளில் ஒன்றாகும் (1914ல் இதன் மூலதனம்: 30 கோடி மார்க்கு):

	வரப்பெற்ற கடிதங்கள்	அனுப்பப்பட்ட கடிதங்கள்
1852	6,135	6,292
1870	85,800	87,513
1900	5,33,102	6,26,043

''லியோன் கிரெடிட்'' என்ற பெரிய பாரிஸ் வங்கியில் கணக்கு வைத்திருந்தோரின் எண்ணிக்கை 1875ல் 28,535 ஆக இருந்தது, 1912ல் 6,33,539 ஆக உயர்ந்தது.*

மூலதனத்தின் ஒன்றுகுவிப்பும் வங்கிகளுடைய மொத்தக் கொடுக்கல் வாங்கல்களினி வளர்ச்சியும் வங்கிகளது குறிப்

* Jean Lescure, *L'épargne en France*, Paris, 1914, பக்கம் 52 (ஜான் லெஸ்கியூர். ''பிரான்சில் சேமிப்புகள்'', பாரிஸ். —ப-ர்.).

பொருள் முக்கியத்துவத்தை எப்படி அடியோடு மாற்றி வருகின்றன என்பதை நீண்ட விளக்கங்களைக் காட்டிலும் மேற்கூறிய இந்த எளிய புள்ளிவிவரங்களே மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன எனலாம். சிதறியமைந்த முதலாளிகள் ஒருமித்த கூட்டு முதலாளியாக மாற்றம் பெறுகிறார்கள். வங்கியானது ஒருசில முதலாளிகளது நடப்புக் கணக்குகளை நிர்வகித்து வந்தபோது, முற்றிலும் வினைநுட்பத் தன்மையதான, உதவுவதாக மட்டுமே அமைந்த செயலையே புரிந்து வந்தது. ஆனால் இந்தச் செயற்பாடு பிரம்மாண்ட பரிமாணங்களுக்கு வளரும் போது, சொற்ப சில ஏகபோகக்காரர்கள் முதலாளித்துவ சமுதாயம் அனைத்தின் வாணிபத் துறை, தொழில் துறை ஆகிய இரண்டின் செயற்பாடுகளையும் தமது சித்தத்துக்குக் கீழ்படிய வைக்கக் காண்கிறோம். இவர்கள், தங்களது வங்கித் தொழிலின் மூலமான தொடர்புகள் வாயிலாகவும் நடப்புக் கணக்குகள் வாயிலாகவும் ஏனைய நிதிச் செயற்பாடுகள் வாயிலாகவும் பல்வேறு முதலாளிகளின் நிதி நிலைமையை முதற்கண், சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவும், பிறகு அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தவும், கடன் வசதிகளைச் சுருக்கியோ பெருக்கியோ, எளிதில் கிடைக்கச் செய்தோ கிடைக்காதபடி இடையூறு செய்தோ அவர்களைத் தங்களது செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டு வரவும், முடிவில் முழு அளவுக்குத் தாமே அவர்களது கதியைத் தீர்மானிக்கவும் அவர்களது வருவாயை நிர்ணயிக்கவும், அவர்களுக்கு மூலதனம் இல்லாதபடிச் செய்யவும், அல்லது அவர்களது மூலதனம் விரைவாகப் பிரம்மாண்ட பரிமாணங்களுக்கு அதிகரிக்க அனுமதிக்கவும், இன்ன பலவும் செய்யவும் முடிகிறது.

பெர்லின் Disconto-Gesellschaft வங்கியின் 30கோடி மார்க்கு மூலதனத்தைப் பற்றி சற்று முன்பு குறிப்பிட்டோம். இவ்வங்கியினது மூலதனம் கண்ட இந்த வளர்ச்சியானது, Deutsche Bankஉம் Disconto-Gesellschaft வங்கியும் ஆகிய இவ்விரு மிகப் பெரிய பெர்லின் வங்கிகளுக்கிடையில் மேலாதிக்கத்துக்காக நடைபெற்ற போராட்டத்தின் நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகும். 1870ல் முதலாவது வங்கி ஒரு கற்றுக்குட்டியாகவே இருந்தது, அப்போது அதன் மூலதனம் 1 கோடியே 50 லட்

சம் மார்க்குதான், ஆனால் இரண்டாவது வங்கியின் மூலதனம் 3 கோடி மார்க். 1908ல் முதலாவதன் மூலதனம் 20 கோடி, இரண்டாவதன் மூலதனம் 17 கோடி. 1914ல் முதலாவது தனது மூலதனத்தை 25 கோடியாக்கிக் கொண்டுவிட்டது; இரண்டாவது வங்கி மற்றொரு பெரிய முதல் தர வங்கியான Schaaffhausenscher Bankvereinவுடன் [ஷாப்ஹாவுசன் ஐக்கிய வங்கி] இணைந்து தனது மூலதனத்தை 30 கோடியாக அதிகரிக்கச் செய்து கொண்டது. மேலாதிக்கத்துக்கான இந்தப் போராட்டத்துடன் கூடவே, இந்த இரண்டு வங்கிகளுக்குமிடையில் மேலும் மேலும் நிலைத்து நீடிக்கக்கூடிய ''உடன்பாடுகளும்'' மேலும் மேலும் அடிக்கடி முடித்துக் கொள்ளப்பட்டுதான் வந்தன. மிகவும் மிதமான, எச்சரிக்கை உணர்வு மிகுந்த முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதத்தின் வரம்புகளைக் கொஞ்சங்கூட மீறாத நோக்கு நிலையிலிருந்து பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைக் கருதும் வங்கித் தொழில் நிபுணர்கள் இந்த வளர்ச்சியால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுப் பின்வரும் முடிவுகளை வந்தடைகின்றனர்.

Disconto-Gesellschaft வங்கியின் மூலதனம் 30 கோடி மார்க்காக அதிகரித்ததைப் பற்றிக் கருத்துரைக்கையில் Die Bank என்ற ஜெர்மன் சஞ்சிகை எழுதியது: ''ஏனைய வங்கிகளும் இதே பாதையைப் பின்பற்றும். இன்று ஜெர்மனியைப் பொருளாதார வழியில் ஆளுகின்ற 300 ஆட்கள் நாளடைவில் படிப்படியாகக் குறைந்து 50 பேராகவும், 25 பேராகவும், இன்னுங்கூட சொற்பமானோராகவும் ஆகிவிடுவார்கள். ஒன்று குவிப்பை நோக்கி அமைந்த இந்த மிக அண்மைக் காலத்திய போக்கு வங்கித் தொழிலுடன் நின்றுவிடும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. தனிப்பட்ட வங்கிகளுக்கு இடையில் நிலவும் நெருங்கிய உறவுகள், இந்த வங்கிகளால் ஆதரிக்கப்படுகின்ற தொழில் துறை சிண்டிக்கேட்டுகளை இயற்கையாகவே ஒன்றிணையச் செய்கின்றன.... திடுமென ஒரு நாள் நாம் விழித்தெழுகையில் டிரஸ்டுகளைத் தவிர வேறு எதையும் காணாமல் வியப்படைவோம், தனியார் ஏகபோகங்களுக்குப் பதிலாக அரசாங்க ஏகபோகங்களை அமைக்க வேண்டிய அவசியம் நம்மை எதிர்நோக்கக் கண்டு திகைப்புறுவோம்.

ஆயினும் விவகாரங்களை அவற்றின் இயற்கையான வழியில் செல்ல விட்டுவிட்டோம், பங்குகளைக் கொண்டு புரியப்படும் சாமர்த்தியங்களால் இப்போக்கு சற்றே துரிதமாக்கப்பட அனுமதித்துவிட்டோம் என்பதைத் தவிர நம்மைப் பற்றி நாம் குறைபட்டுக் கொள்ளத் தேவையில்லை.''*

முதலாளித்துவப் பத்திரிகைத் துறையின் ஏலாமைக்கு இது ஓர் உதாரணமாகும். முதலாளித்துவ விஞ்ஞானத்திடமிருந்து முதலாளித்துவப் பத்திரிகைத் துறை ஒரேயொரு விதத்தில்தான் மாறுபடுகிறது. அதாவது, முன்னது மேலும் நேர்மையற்றதாய் இருக்கிறது, விவகாரத்தின் சாரப் பொருளைப் புலப்படாதபடி குழப்ப எத்தனிக்கிறது, தனி மரங்களைக் காட்டித் தோப்பை மறைக்கப் பார்க்கிறது என்பதில்தான் மாறுபடுகிறது. ஒன்றுகுவிப்பின் விளைவுகளைக் கண்டு ''வியப்படைவதலும்'', முதலாளித்துவ ஜெர்மனியின் அரசாங்கத்தை அல்லது முதலாளித்துவ ''சமுதாயத்தைப்'' பற்றி (''நம்மைப்'' பற்றி) ''குறைபட்டுக் கொள்ளுதலும்'', ஜெர்மன் ''கார்ட்டல்'' நிபுணரான சீர்ஷ்கி அமெரிக்க டிரஸ்டுகளைப் பற்றி அச்சம் தெரிவித்து, ஜெர்மன் கார்ட்டல்கள் ''டிரஸ்டுகளைப் போலத் தொழில்நுட்ப, பொருளாதார முன்னேற்றத்தை அளவு மீறி துரிதப்படுத்தாமல் இருக்கும்'' என்று காரணம் கூறி, ஜெர்மன் டிரஸ்டுகளே ''உசிதமானவை'' என்கிறாரே** அது போல், பிணையங்களும் பங்குகளும் புகுத்தப்படுவதால் ஒன்றுகுவிப்பு ''துரிதப்படுத்தப் படலாம்'' என்று அச்சப்படுவதும்—ஏலாமையின் அறிகுறியே தவிர வேறு என்ன?

ஆனால் உண்மைகள் தொடர்ந்து உண்மைகளாகவே இருக்கின்றன. ஜெர்மனியில் டிரஸ்டுகள் இல்லை, கார்ட்டல்கள்''தான்'' இருக்கின்றன—ஆனால் முந்நூறுக்கு மேற்படாத மூலதனச் சீமான்கள் ஜெர்மனியை ஆளுகிறார்கள். இவர்களது எண்ணிக்கை இடையறாமல் குறைந்து கொண்டே

* A. Lansburgh, „Die Bank mit den 300 Millionen“ in *Die Bank*, 1914, 1, பக்கம் 426 (ஆ. லன்ஸ்பர்க், ''30 கோடி மூலதனம் கொண்ட வங்கி'', வங்கி என்ற சஞ்சிகையில்.—ப-ர்.).

** S. Tschierschky, மேற்குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 128.

வருகிறது. எப்படியும் எல்லா முதலாளித்துவ நாடுகளிலும், அவற்றின் வங்கி அமைப்புச் சட்டங்களில் எவ்வளவுதான் வித்தியாசங்கள் இருந்தபோதிலும், மூலதன ஒன்றுகுவிப்புப் போக்கையும் ஏகபோகங்கள் உருவாதலையும் வங்கிகள் வெகுவாகத் தீவிரமாக்கவும் துரிதப்படுத்தவும் செய்கின்றன.

வங்கித் தொழில் அமைப்பானது ''மெய்யாகவே சமூக அளவில் முழுதளாவிய கணக்குப் பதிவுக்கும் உற்பத்திச் சாதன வினியோகத்துக்குமான வடிவம் பெற்றிருக்கிறது, ஆனால் வடிவம் மட்டும்தான் பெற்றிருக்கிறது'' என்று அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு மூலதனத்தில் எழுதினார் மார்க்ஸ் (ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு, தொகுதி III, பாகம் II, பக்கம் 144). வங்கி மூலதனத்தின் வளர்ச்சி, பெரிய வங்கிகளின் கிளைகள், அலுவலகங்களது அதிகரிப்பு பற்றியும், அவற்றில் கணக்கு வைத்திருப்போரின் அதிகரிப்பு முதலானவை குறித்தும் நாம் எடுத்துரைத்த புள்ளிவிவரங்கள், முதலாளித்துவ வர்க்கம் அனைத்துக்குமான இந்த ''முழுதளாவிய கணக்குப் பதிவின்'' ஸ்தூலமான சித்திரத்தைக் கொடுக்கின்றன. இந்தச் சித்திரம் முதலாளிகளுக்கான கணக்குப் பதிவினுடையது மட்டுமல்ல, ஏனெனில் வங்கிகள் எல்லாவகையான பண வருமானங்களையும்—சிறு உடைமையாளர்கள், அலுவலக எழுத்தர்கள், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மிகச் சிறிய மேல் தட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகியோரது பண வருமானங்களையும்—தற்காலிகமாகத்தான் என்றாலுங்கூட—திரட்டுகின்றன. ''முழுதளாவிய உற்பத்திச் சாதன வினியோகம்''—நவீன வங்கிகளிலிருந்து, பிரான்சில் மூன்றிலிருந்து ஆறும், ஜெர்மனியில் ஆறிலிருந்து எட்டுமான மிகப் பெரிய வங்கிகளாய்க் கோடி கோடியான தொகைகளைத் தம் பிடியில் வைத்திருக்கும் இவற்றிலிருந்து, வடிவ அளவில், வளர்ந்தெழுவதுதான் இது. ஆனால் மெய்ப் பொருளில் உற்பத்திச் சாதன வினியோகம் எவ்வகையிலும் ''முழுதளாவியதாக'' இல்லை, தனியாருடையதாகவே இருக்கிறது; அதாவது பெரு மூலதனத்தின், முக்கியமாகப் பிரம்மாண்ட ஏகபோக மூலதனத்தின் நலன்களுக்கு ஏற்றதாகவே இருக்கிறது. மக்கள் பெருந்திரளினர் வறுமையில் வதையும் நிலைமைகளிலும், விவசாய

வளர்ச்சி அனைத்தும் தொழில் துறையின் வளர்ச்சிக்குப் படுமோசமாகப் பின்தங்கியிருக்கும் நிலைமைகளிலும், தொழில் துறையினுள்ளுங்கூட ''கனரகத் தொழில்கள்'' ஏனைய எல்லாத் தொழிற்கிளைகளிடமிருந்தும் கப்பம் கறக்கும் நிலைமைகளிலும் செயல்படுகின்ற ஏகபோக மூலதனத்தின் நலன்களுக்கு ஏற்றதாகவே இருக்கிறது இந்த வினியோகம்.

முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தைச் சமூகமயமாக்கிடுவதில் சேமிப்பு-வங்கிகளும் அஞ்சலகங்களும் வங்கிகளுடன் போட்டியிட ஆரம்பிக்கின்றன. சேமிப்பு-வங்கிகளும் அஞ்சலகங்களும் அதிக அளவுக்கு ''மையத்துவமின்றி விரவியமைந்திருக்கின்றன'', அதாவது இவற்றின் செல்வாக்கு மேலும் கூடுதலான பிரதேசங்களுக்கும் மிக தொலைவான இடங்களுக்கும் விரிவான மக்கட் பகுதியோருக்கும் பரவியிருக்கிறது. வங்கிகளிலும் சேமிப்பு-வங்கிகளிலும் டெபாசிட்டுகளின் ஒப்பளவிலான வளர்ச்சி பற்றி அமெரிக்கக் கமிஷனால் ஒன்று திரட்டிய புள்ளிவிவரங்கள் வருமாறு*:

வைப்புத் தொகை (நூறுகோடி மார்க்குகளில்)

	இங்கிலாந்து		பிரான்ஸ்		ஜெர்மனி		
	வங்கிகளில்	சேமிப்பு-வங்கிகளில்	வங்கிகளில்	சேமிப்பு-வங்கிகளில்	வங்கிகளில்	கடன் சங்கங்கள்	சேமிப்பு-வங்கிகளில்
1880	8.4	1.6	?	0.9	0.5	0.4	2.6
1888	12.4	2.0	1.5	2.1	1.1	0.4	4.5
1908	23.2	4.2	3.7	4.2	7.1	2.2	13.9

* அமெரிக்க *Statistics of the National Monetary Commission*, *Die Bank* (''தேசியப் பணவியல் ஆணைக்குழுவின் புள்ளி விவரங்கள்'', வங்கி—ப-ர்.) சஞ்சிகை எடுத்துரைத்தவை, 1910, 2, பக்கம் 1200.

சேமிப்பு-வங்கிகள் வைப்புத் தொகைகளுக்கு 4 சதவிகிதம், $4^1/_4$ சதவிகிதம் வட்டி தருவதால், அவை தமது மூலதனத்தை ''லாபகரமாய்'' முதலீடு செய்தாகவேண்டும், உண்டியல்கள், அடமானங்கள் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். வங்கிகளுக்கும் சேமிப்பு-வங்கிகளுக்கும் இடையிலான எல்லைக் கோடுகள் ''மேலும் மேலும் மறைந்து வருகின்றன''. கழிவுக்கு உண்டியல்களை மாற்றுதல் போன்ற ''முழுக்க முழுக்க'' வங்கித் தொழிலுக்குரிய வேலைகளில் சேமிப்பு-வங்கிகள் ஈடுபடுவதைத் ''தடை செய்ய வேண்டுமென்று'', உதாரணமாக போஹும், எர்பர்ட் வாணிபச் சங்கங்கள் கோருகின்றன; அஞ்சலகங்களின் ''வங்கித் தொழில்'' செயற்பாடுகளுக்கும் வரம்பிட வேண்டுமென்று அவை கோருகின்றன*. எதிர்பாராத தரப்பிலிருந்து அரசாங்க ஏகபோகம் சந்தடியின்றி தம்மை மிஞ்சிச் சென்றுவிடுமென வங்கித் தொழிலின் சீமான்கள் அஞ்சுவதாகத் தெரிகிறது. ஆனல் இந்த அச்சம், ஒரு வகையில், ஒரே அலுவலகத்தின் இரு பிரிவுகளது நிர்வாகிகளாகக் கொள்ளத் தக்கோரிடையிலான போட்டியின் வெளியீடே தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஏனெனில் சேமிப்பு-வங்கிகளிடம் ஒப்படைக்கப்படும் கோடிகள் முடிவாகப் பார்க்கையில் இதே வங்கி மூலதனப் பெரும் புள்ளிகளது பிடிக்குள்தான் நடைமுறையில் வந்துசேருகின்றன; மற்றும் முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் அரசாங்க ஏகபோகம், திவாலாகும் நிலையிலுள்ள ஏதேனும் ஒரு தொழிற் கிளைக் கோடீஸ்வரர்களது வருவாயை அதிகமாக்குவதற்கும் உத்தரவாதம் செய்வதற்குமான ஒரு சாதனமே ஆகும்.

தடையில்லாப் போட்டியானது ஆதிக்கம் புரிந்த பழைய முதலாளித்துவம், ஏகபோகம் ஆட்சி புரியும் புதிய முதலாளித்துவமாக மாற்றமடைந்ததானது, மற்றும் பலவற்றுடன் கூட, பங்கு மாற்றுச் சந்தையின் முக்கியத்துவம் குன்றியிருப்பதிலும் வெளியீடாகிறது. *Die Bank* சஞ்சிகை எழுதுவ

* *Die Bank* என்ற சஞ்சிகையில் அமெரிக்க National Monetary Commissionஇன் புள்ளிவிவரங்கள், 1913, பக்கங்கள் 811, 1022; 1914, பக்கம் 713.

தாவது: ''புதிய பங்கு வெளியீடுகளில் பெரும் பகுதியை வங்கிகள் தமது வாடிக்கைக்காரர்களிடம் சேர்ப்பிக்க முடியாதிருந்த போது பங்குப் புழக்கத்துக்கு அத்தியாவசியமாயிருந்த தனது பழைய நிலையை பங்கு மாற்றுச் சந்தை இழந்து நெடு நாட்களாகின்றன.''*

'' 'ஒவ்வொரு வங்கியும் ஒரு பங்கு மாற்றுச் சந்தையே ஆகும்'—வங்கியானது மேலும் மேலும் பெரிதாகவும், வங்கித் தொழிலின் ஒன்றுகுவிப்பு மேலும் மேலும் வெற்றி பெற்றும் செல்லுகையில் இந்தப் புது மொழி மேலும் மேலும் உண்மையாகி வருகிறது''**. ''முன்பு 1870ஆம் ஆண்டுகளில் பங்கு மாற்றுச் சந்தை இளமையின் துடிப்பு மிக்கதாய் இருந்த போது'' (1873 ஆம் ஆண்டின் பங்கு மாற்றுச் சந்தை முறிவையும், கம்பெனி தோற்றுவிப்பு மோசடிகளையும்[17] பிறவற்றையும் இது ''சூசகமாகக்'' குறிக்கிறது) ''ஜெர்மனியின் தொழில் வளர்ச்சி சகாப்தம் ஆரம்பமாகியது. ஆனல் இப்போதெல்லாம் வங்கிகளும் தொழில் துறையும் 'தாமே தனியே இப்பணியை முடித்துக் கொள்ள' முடிகிறது. நம்முடைய பெரிய வங்கிகளுக்குப் பங்கு மாற்றுச் சந்தையின் மீதுள்ள ஆதிக்கம்... முழுதும் ஒழுங்கமைந்துவிட்ட ஜெர்மன் தொழில் துறை அரசின் வெளியீடே ஆகும். தன்னியல்பாய் இயங்கும் பொருளாதார விதிகளின் செயலாட்சி இவ்வாறு குறைக்கப்பட்டு, வங்கிகளின் மூலமான உணர்வு பூர்வமான ஒழுங்கியக்கத்தின் ஆட்சி வெகுவாய் விரிவாக்கப் படுகையில், வழி காட்டும் ஒருசில தலைவர்களின் தேசியப் பொருளாதாரப் பொறுப்பு பிரம்மாண்டமாய் அதிகரிக்கிறது'' என்று எழுதுகிருர் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்துக்காகப் பரிந்து பேசுபவரான ஜெர்மன் பேராசிரியர் ஷுல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ்.***இவர் எல்லா நாடுகளின் ஏகாதிபத்தியவாதிகளா

---

* *Die Bank*, 1914, 1, பக்கம் 316.

** Dr. Oscar Stillich, *Geld-und Bankwesen*, Berlin, 1907, பக்கம் 169 (டாக்டர் ஆஸ்கார் ஷ்டில்லிஹ், ''பணமும் வங்கித் தொழிலும்'', பெர்லின்.—ப-ர்.).

*** Schulze-Gaevernitz, „Die deutsche Kreditbank", *Grundriss der Sozialökonomik* என்ற வெளியீட்டில், Tübingen, 1915, பக்கம் 101.

லும் தகுதி வாய்ந்த நிபுணராகக் கருதப்படுகிறார். வங்கிகள் மூலமான ''உணர்வுபூர்வமான ஒழுங்கியக்கம்'' என்பது ''முழு அளவுக்கு ஒழுங்கமைக்கப் பெற்ற'' ஒருசில ஏக போகக்காரர்களால் பொது மக்கள் சூறையாடப்படுதலே ஆகுமென்ற ''அற்ப விவரத்தை'' இவர் மூடி மறைக்க முயலு கிறார். முதலாளித்துவப் பேராசிரியரின் பணி, முழு சூட்சு மத்தையும் பட்டவர்த்தனமாகப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதோ, ஏகபோகக்காரர்களின் எல்லா சூழ்ச்சிகளையும் அம்பலப்படுத் துவதோ அல்ல; அவற்றை அழகுபடுத்திக் காட்டுவதே அவரது பணியாக இருக்கிறது.

இவரை விடவும் மதிப்புக்குரிய பொருளியலாளராகக் கருதப்படுகிறவரும், தாமே வங்கித் தொழில் ''அதிபரு மாகிய'' ரீசர் மறுக்க முடியாத உண்மைகளுக்கு நியாயம் கூறும் பொருட்டு, இதே போல் அர்த்தமற்ற தொடர்களைக் கூறி தட்டிக் கழிக்கிறார்: ''...தேசப் பொருளாதாரம் முழுமைக் கும், பிணையங்களின் புழக்கத்திற்கும் [circulation of securities] அத்தியவசியமாக இருக்கிற அந்த அம்சத்தை—தன்பால் வந்து ஒன்றுகுவியும் பொருளாதார இயக்கங்களின் மிகக் கறாரான அளவுகோலாக இருப்பது மட்டுமின்றி, இவற்றை அனேகமாகத் தன்னியல்பான முறையில் ஒழுங்கியக்கும் சாதனமாகவும் இருக்கிற அம்சத்தை—பங்கு மாற்றுச் சந்தை மேன்மேலும் இழந்து வருகிறது''.*

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லப் போனால்: பழைய முதலாளித்துவம், அத்தியாவசியமான தனது ஒழுங்கியக்கி யாகிய பங்கு மாற்றுச் சந்தையுடன் கூடிய, தடையில்லாப் போட்டிக்குரிய முதலாளித்துவம் மறைந்து வருகிறது. அதனிடத்தில் ஒரு புதிய முதலாளித்துவம், விரைவில் மாற்ற மடையும் ஒன்றுக்குரிய அப்பட்டமான இயல்புகளுடன் கூடிய, தடையில்லாப் போட்டி, ஏகபோகம் ஆகிய இரண் டின் கலவையான ஒரு புதிய முதலாளித்துவம் வந்தமர்ந்துள் ளது. இந்தப் புதிய முதலாளித்துவம் எதாக ''வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது''? என்ற கேள்வி இயற்கையாகவே எழு

* ரீசர், முன் குறிப்பிட்ட நூல், 4ம் பதிப்பு, பக்கம் 629.

கிறது. ஆனல் முதலாளித்துவ அறிஞர்கள் இக்கேள்வியை எழுப்ப அஞ்சுகிருர்கள்.

''முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தடையின்றிப் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்த தொழிலதிபர்கள், 'தொழிலாளர்களது' உடலுழைப்பைத் தவிர்த்து, தமது தொழில் சம்பந்தமான ஏனைய வேலையில் பத்தில் ஒன்பது பங்கைச் செய்து வந்தனர். தற்போது இந்த மூளை வேலையில் பத்தில் ஒன்பது பங்கை சிப்பந்திகள் செய்துவிடுகிருர்கள். இந்தப் பரிணுமத்தின் முன்வரிசையில் இருக்கிறது வங்கித் தொழில்.''* ஷுல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் இவ்வாறு ஒப்புக்கொள்வதானது, இந்த நவீன முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியக் கட்டத்திலுள்ள இந்த முதலாளித்துவம், எதாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற கேள்விக்கு மீண்டும் நம்மை இட்டுச் செல்கிறது.

ஒன்றுகுவிப்புப் போக்கின் விளைவாக, முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் அனைத்தின் தலைமையில் வந்தமர்ந்துள்ள அந்தச் சொற்ப வங்கிகளிடையே, ஏகபோக உடன்பாட்டுக்கான, வங்கி டிரஸ்டுக்கான போக்கு இயல்பாகவே மேலும் மேலும் துலக்கமாகவே புலனுகிறது. அமெரிக்காவில், ஒன்பது வங்கிகள் அல்ல, கோடீஸ்வரர்களான ராக்ஃபெல்லருக்கும் மார்கனுக்கும் சொந்தமான மிகவும் பெரிய இரண்டே வங்கிகள் ஆயிரத்து நூறு கோடி மார்க் மூலதனத்தைத் தம் பிடியில் கொண்டுள்ளன.** ஜெர்மனியில், நாம் மேலே குறிப்பிட்டபடி Disconto-Gesellshaft வங்கியானது Schaaffhausenscher Bankverein வங்கியை உட்கவர்ந்து கொண்டது குறித்து, பங்கு மாற்றுச் சந்தை நலவுரிமை வட்டாரங்களது பத்திரிகையாகிய ஃபிரங்ஃபுர்ட் ஸைட்டுங் பின்வருமாறு கருத்துரைத்தது:

''வங்கிகளது ஒன்றுகுவிப்புப் போக்கானது கடன்கள் பெறுவதற்குரிய நிறுவனங்களின் வட்டத்தைக் குறுகலாக்கிச் செல்கிறது; இதன் விளைவாகச் சொற்ப எண்ணிக்கையி

---

* Schulze-Gaevernitz, „Die deutsche Kreditbank“, *Grundriss der Sozialökonomik* என்ற வெளியீட்டில், Tübingen, 1915, பக்கம் 151.

** *Die Bank*, 1912, 1, பக்கம் 435.

லான வங்கித் தொகுப்புகளை பெருந் தொழில் துறை சார்ந் துள்ள நிலை அதிகரிக்கிறது. தொழில் துறைக்கும், நிதி உலகுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாக, வங்கி மூலதனம் தேவைப்படும் தொழில் துறைக் கம்பெனிகளின் இயக்கச் சுதந்திரம் குன்றிக் குறுகி வருகிறது. இதனால், வங்கி கள் டிரஸ்டுமயமாக்கப்படுதலை (டிரஸ்டுகளில் ஒன்றிணை வது அல்லது டிரஸ்டுகளாக மாறுவதை) பெருந் தொழில்கள் கலப்படமான உணர்வுடன் உற்று நோக்குகின்றன. போட்டி யைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன், தனிப்பட்ட பெரிய வங்கி நிறுவனங்களுக்கிடையே சிற்சில உடன்பாடுகளுக்கான ஆரம்பத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் காண்கிறோம்.''*

வங்கித் தொழிலின் வளர்ச்சியில் திரும்பத் திரும்ப ஏக போகமே இறுதியான சொல்.

வங்கிகளுக்கும் தொழில் துறைக்கும் இடையில் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பைப் பொறுத்தவரையில், வங்கிகள் ஆற்றும் புதிய பாத்திரம் இத்துறையில்தான் மிகவும் எடுப்பாகத் தெரிகிறது எனலாம். வங்கியானது ஒரு தொழி லதிபருக்காக ஓர் உண்டியலை மாற்றும் போதும், ஒரு நடப் புக் கணக்கை ஆரம்பிக்கும் போதும், இன்ன பலவும் செய்யும் போதும், இந்தச் செயல்கள் தனித்தனியே தொழிலதிபரின் சுயேச்சையைச் சிறிதும் குறைத்து விடுவதில்லை; வங்கியானது சாமானிய இடைத் தரகரின் வேலையையே செய்கிறது. ஆனால் இம்மாதியான செயல்கள் பன்மடங்கு பெருகி நிலை யான நடைமுறையாகிவிடும் போது, மிகப் பெரும் தொகை களிலான மூலதனத்தை அந்த வங்கி தன் கைகளில் ''திரட்டிக் கொள்ளும்'' போது, குறிப்பிட்ட ஒரு தொழில் நிறுவனத்தின் நடப்புக் கணக்கை வைத்திருப்பதன் மூலம் வங்கியானது அந்த வாடிக்கைகாரரின் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி முன்னிலும் முழுமையான, விவரமான தகவலைத் தெரிந்து கொள்ள—இதுதான் நடக்கிறது—முடி யும் போது விளைவது என்னவென்றால், அந்தத் தொழில்துறை

---

* ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ், „Grdr. d. S.-Oek." இல் தரும் மேற்கோள், பக்கம் 155.

முதலாளி மேலும் முழு அளவுக்கு அவ்வங்கியைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியவராகி விடுகிறுர்.

அதே சமயத்தில் வங்கிகளுக்கும் மிகப் பெரிய தொழில், வாணிப நிலையங்களுக்கிடையே நேரே ஆள் வடிவிலெனச் சொல்லக் கூடிய பிணைப்பும் ஏற்படுகிறது, பங்குகள் பெறுவதன் மூலமாகவும், தொழில், வாணிப நிலையங்களின் மேலாளர் அவைகளில் (அல்லது டைரக்டர் அவைகளில்) வங்கி டைரக்டர்கள் உறுப்பினர்களாகவும் இதற்கு எதிர்மாருகவும் நியமிக்கப்படுவதன் மூலமாகவும் ஒன்று மற்றொன்றுடன் இணைகிறது. ஜெர்மன் பொருளியலாளராகிய எய்டல்ஸ், இவ்வடிவில் மூலதனமும் நிலையங்களும் ஒன்றுகுவிவது பற்றி மிகவும் விரிவான விவரங்களைத் தொகுத்துள்ளார். ஆறு மிகப் பெரிய பெர்லின் வங்கிகள் தமது டைரக்டர்களை 344 தொழில் துறைக் கம்பெனிகளிலும், தமது அவை உறுப்பினர்களை மற்றும் 407 கம்பெனிகளிலும்—ஆக மொத்தம் 751 கம்பெனிகளில்—அமர்த்திப் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருந்தன. இந்தக் கம்பெனிகளில் 289ல் ஒவ்வொன்றின் மேலாளர் அவையில் இவ்வங்கிகள் தமது இரண்டு பிரதிநிதிகளை அமர்த்தியிருந்தன, அல்லது இக்கம்பெனிகளில் தலைவர் பதவி வகித்தன. இன்ஷூரன்ஸ், போக்குவரத்து, சிற்றுண்டிச் சாலைகள், தியேட்டர்கள், கலைத் தொழில் முதலான மிகப் பலவகைப்பட்ட தொழிற் கிளைகளை இந்தத் தொழில், வாணிபக் கம்பெனிகளில் காண்கிறோம். மறு புறம், இந்த ஆறு வங்கிகளது மேலாளர் அவைகளில், மிகப் பெரிய தொழிலதிபர்களில் 51 பேர் (1910ல்) இருந்தார்கள்—க்ருப் கம்பெனியின் டைரக்டர், பிரம்மாண்ட „Hapag“ (Hamburg-Amerika) கப்பல் நிறுவனத்தின் டைரக்டர் முதலானோரும் இவர்களில் உட்படுவர். 1895லிருந்து 1910 வரை, இந்த ஆறு வங்கிகளில் ஒவ்வொன்றும், நூற்றுக் கணக்கான (281 முதல் 419 வரையிலான) தொழில் துறைக் கம்பெனிகளின் பங்கு வெளியீடுகளிலும் பிணைய வெளியீடுகளிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டது.*

---

* எய்டல்ஸ், ரீசர், முன்குறிப்பிட்ட நூல்கள்.

வங்கிகளுக்கும் தொழில் துறைக்கும் இடையிலுள்ள ''நேரே ஆள் வடிவிலுள்ள இந்த பிணைப்புடன்கூட'' இவை இரண்டுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான ''நேரே ஆள் வடிவிலான பிணைப்பும்'' சேர்ந்துள்ளது. எய்டல்ஸ் எழுதுகிறுர்: ''அதிகாரிகளுடன் உறவுகள் ஏற்படுவதற்குப் பெரிதும் வசதி [!!] செய்யக் கூடியோரான பட்டம் பெற்ற ஆட்களுக்கும் முன்னுள் அரசாங்க அலுவலர்களுக்கும் மேலாளர் அவைகளில் இடங்கள் தாராளமாக வழங்கப்படு கின்றன''.... ''வழக்கமாகப் பெரிய வங்கியின் மேலாளர் அவையில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அல்லது பெர்லின் நகராண்மைக் கழக உறுப்பினர் ஒருவர் இருக்கிறுர்.''

ஆகவே, பெரிய முதலாளித்துவ ஏகபோகங்களின் கட்டு மானமும் வளர்ச்சியும் என்பதாகச் சொல்லக் கூடியவை ''இயல்பானவை'', ''இயல்கடந்தவை'' ஆகிய எல்லா வழி களிலும் முழு மூச்சுடன் நடந்தேறுகின்றன. தற்கால முத லாளித்துவச் சமுதாயத்தின் மீது ஆட்சி செலுத்தும் சில நூறு நிதி மன்னர்களுக்கிடையில் ஒரு வகை உழைப்புப் பிரி வினை முறையாக வளர்க்கப்பட்டு வருகிறது:

''சில பெரிய தொழில் துறை அதிபர்களது செயல் அரங்கு இவ்விதம் விரிவடைவதுடனும் (வங்கிகளது டைரக் டர் அவைகளில் சேர்ந்து கொள்வது முதலானவை), மாநில வங்கி மானேஜர்கள் குறிப்பிட்ட தொழிற் பிரதேசங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவதுடனும் கூடவே, பெரிய வங்கிகளது டைரக்டர் களுக்கிடையில் தனித்தேர்ச்சியும் வளருகிறது. பொதுவாகக் கூறினல், வங்கித் தொழில் பெரிய அளவில் நடத்தப்படும் போது மட்டுமே, குறிப்பாக அது தொழில் துறையுடன் விரிந்த தொடர்புகளை பெற்றிருக்கும் போது மட்டுமே, இந்தத் தனித்தேர்ச்சி ஏற்பட முடியும். இந்த உழைப்புப் பிரிவினை இரண்டு வழிகளில் நடந்தேறுகிறது: ஒரு புறம், தொழில் துறையுடனுன உறவுகள் முழுவதும் ஒரே டைரக் டரிடம், அவருக்குரிய தனிப் பணியாக ஒப்படைக்கப்படுகின் றன; மறு புறம், ஒவ்வொரு டைரக்டரும் தனிப்பட்ட சில நிலையங்கள், அல்லது ஒரே தொழிற் கிளையிலுள்ள அல்லது ஒரே மாதிரியான அக்கறைகளைக் கொண்ட நிலையங்களின்

ஒரு தொகுப்பை மேற்பார்வை இடும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.''... (தனிப்பட்ட நிறுவனங்கள் ஒழுங்கமைந்த முறையில் மேற்பார்வையிடப்படும் கட்டத்தை முதலாளித்துவம் ஏற்கனவே வந்தடைந்திருக்கிறது)... ''ஒருவர் ஜெர்மன் தொழில் துறையில், சில சமயங்களில் மேற்கு ஜெர்மன் தொழில் துறையில் மட்டுங்கூட தனித் தேர்ச்சி பெறுகிறார்'' (ஜெர்மனியில் மேற்குப் பகுதிதான் மிக அதிகத் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றது) ''ஏனையோர் அன்னிய நாடுகளுடனும் அன்னியத் தொழில் துறையுடனுமான உறவுகளிலும், தொழிலதிபர்களின், பிற பகுதியோரின் குண இயல்புகள் குறித்த தகவலிலும், பங்கு மாற்றுச் சந்தை விவகாரங்களிலும் இன்ன பிறவற்றிலும் தனித் தேர்ச்சி பெறுகிறார்கள். தவிரவும் வங்கி டைரக்டர் ஒவ்வொருவரும் ஒரு தனிப் பிரதேசத்துக்கோ, தொழில் துறையின் ஒரு தனிக் கிளைக்கோ ஒதுக்கப்படுவதும் அடிக்கடி நடைபெறுகிறது. ஒருவர் முக்கியமாய் மின்சாரக் கம்பெனிகளின் மேலாளர் அவைகளிலும், இன்னொருவர் இரசாயன ஆலைகள், வடிப்பாலைகள், வள்ளிச் சர்க்கரை ஆலைகளது அவைகளில் வேலைசெய்கிறார், மூன்றாமவர் தனிப்பட்ட ஒருசில தொழில் நிறுவனங்களில் இருந்து கொண்டு அதே போது இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிகளின் மேலாளர் அவைகளிலும் வேலை செய்கிறார்.... சுருங்கக் கூறுமிடத்து, பெரிய வங்கிகளின் செயற்பாடுகள் பரிமாணத்திலும் வகை வேறுபாட்டிலும் கண்டிருக்கும் வளர்ச்சியுடன் கூடவே, வங்கி டைரக்டர்களிடையே உழைப்புப் பிரிவினையும் அதிகரிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்களைக் கலப்பற்ற தூய வங்கித் தொழிலிலிருந்து ஓரளவு மேல் நிலைக்கு உயரச் செய்து, தொழில் துறையின் பொதுப் பிரச்சினைகளிலும் ஒவ்வொரு தொழிற் கிளையின் தனிப் பிரச்சினைகளிலும் தேர்ந்த நிபுணர்களும் தீர்வாளர்களுமாக்கி, இவ்வழியில் இவர்களை அந்தந்த வங்கிக்குரிய தொழில் துறைச் செல்வாக்கு மண்டலத்துள் மேலும் அதிக செயல் வல்லமை வாய்ந்தோராகச் செய்வதே இவர்களிடையே அதிகமாகி வரும் இந்த உழைப்புப் பிரிவினையின் நோக்கம் எனலாம். இந்த அமைப்பு முறையுடன் கூடவே, இதை நிறைவு செய்

யும் விதத்தில்,தொழில் துறை விவகாரங்களில் நிபுணர்களாக விளங்கும் தொழிலதிபர்கள், முன்னாள் அரசாங்க அதிகாரிகள், முக்கியமாய் முன்பு ரயில்வேத் துறையில் அல்லது சுரங்கத் தொழிலில் சேவை ஆற்றியோர் முதலானோரை வங்கிகள் தமது மேலாளர் அவைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள முயற்சிக்கின்றன'', இப்படி இன்னும் பல.*

இதே முறையைத்தான் சிறிது வேறு வடிவத்தில் பிரெஞ்சு வங்கித் தொழிலில் காண்கிறோம். உதாரணமாக, மிக பெரிய மூன்று பிரெஞ்சு வங்கிகளில் ஒன்றான Crédit Lyonnais,** ஐம்பதுக்கும் அதிகமான பொறியாளர்கள், புள்ளிவிவர இயலினர், பொருளியலாளர்கள், வழக்கறிஞர்கள் முதலான பலரும் நிரந்தரமாக வேலை செய்யும் நிதி ஆய்வுப் பணித் துறை ஒன்றை (service des études financières) அமைத்திருக்கிறது. ஆண்டுதோறும் இதற்காக ஆறு முதல் ஏழு லட்சம் பிராங்கு வரை செலவாகிறது. இந்தப் பணித் துறை எட்டு இலாகாக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது: தொழில் நிலையங்கள் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிப்பதில் ஒரு இலாகா தனித் தேர்ச்சி மிக்கதாகச் செயல்படுகிறது, இன்னொன்று பொதுப் புள்ளிவிவரங்களை ஆராய்கிறது, மூன்றாவது ரயில்வே, கப்பல் கம்பெனிகள் குறித்தும், நான்காவது பிணையங்கள் [securities] குறித்தும், ஐந்தாவது நிதி அறிக்கைகள் குறித்தும், இப்படி ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனிப் பிரிவு குறித்து ஆராய்கிறது.***

ஒரு புறத்தில் வங்கி மூலதனமும் தொழில் துறை மூலதனமும் மேலும் மேலும் அதிகமாக ஒன்றிணைவதும் — அல்லது நி.இ. புஹாரின் தக்க பெயரிட்டு இதனைக் குறிப்பிடுவது போல், ஒன்றுகலத்தலும்—மறுபுறத்தில் வங்கிகள் மெய்யாகவே ''சர்வ வியாபகத் தன்மையுடைய'' நிலையங்களாக வளர்தலும்தான் இதனால் ஏற்படும் விளைவு. இப்பொருள் குறித்து மிக நன்றாய் ஆராய்ந்துள்ளவரான எய்

* எய்டல்ஸ், முன் குறிப்பிட்ட நூல்,பக்கங்கள் 157-158.

** லியோன் கடன் செலாவணி.— ப-ர்.

*** *Die Bank*இல் (1909, 2, பக்கம் 851உம் அடுத்த பக்கங்களும்) பிரெஞ்சு வங்கிகளைப் பற்றி Eug. Kaufmann எழுதும் ஒரு கட்டுரை.

டல்ஸ் இந்தப் பிரச்சினை சம்பந்தமாய்க் கையாளும் தொடர்களை மேற்கோளாகத் தருவது அவசியமெனக் கருதுகிறேன்:

''தொழில் துறையிலான உறவு முறைகளை ஒட்டுமொத்த அளவில் பரிசீலனை செய்கையில், தொழில் துறையின் சார்பில் செயல்படும் நிதி நிறுவனங்களின் **சர்வ வியாபகத் தன்மை** வெளிப்படுகிறது. பிற வகைகளைச் சேர்ந்த வங்கிகளைப் போலல்லாமலும், வங்கிகள் தாம் காலூன்றி நிற்கும் தளம் தம்மை விட்டு நழுவாமல் தடுக்கும் பொருட்டு அவை ஒரே தொழில் வகையிலோ, ஒரே தொழிற் கிளையிலோ ஈடுபட்டுத் தனித் தேர்ச்சி பெற வேண்டுமென வெளியீடுகளில் சில சமயம் அவசியத் தேவையாகக் குறிக்கப்படுவதற்கு மாறாகவும்—தொழில் நிலையங்களுடன் தமக்குள்ள தொடர்புகளை வங்கிகள் பிரதேசம் அல்லது தொழிற் கிளைகள் குறித்து கூடுமான அளவுக்கு அதிகமாய்ப் பல்வேறு வகைகளையும் சேர்ந்தனவாய் விரிவுபடுத்திக் கொள்ள முனைகின்றன; தனிப்பட்ட தொழில் நிலையங்கள் வரலாற்று வழியில் கண்ட வளர்ச்சியினால் பிரதேசங்களுக்கிடையிலும் தொழிற் கிளைகளுக்கிடையிலும் மூலதனத்தின் வினியோகத்தில் ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வை வங்கிகள் அகற்றுவதற்கு முயற்சி செய்கின்றன.'' ''தொழில் துறையுடனான தொடர்புகளைப் பொதுப்பட அமைந்தனவாக்கிக் கொள்வது ஒரு போக்கு; இந்தத் தொடர்புகளை நீடித்து நிலவுவனவாகவும் நெருங்கியனவாகவும் செய்து கொள்வது மற்றொரு போக்கு. பெரிய ஆறு வங்கிகளில் இந்த இரண்டு போக்குகளும் நிறைவேற்றம் பெற்றிருக்கின்றன—முழுநிறைவாக அல்ல, கணிசமாகவும் சமமான அளவுக்கும் நிறைவேற்றும் பெற்றிருக்கின்றன.''

தொழில் துறை, வாணிப வட்டாரங்கள், வங்கிகளின் ''பயங்கரவாதம்'' குறித்து அடிக்கடி முறையிடுகின்றன. இம்மாதிரியான முறையீடுகள் எழுவதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை, ஏனெனில் பெரிய வங்கிகள் ''ஆணையிடவே'' செய்கின்றன—பின்வரும் உதாரணம் இதைத் தெளிவுபடக் காட்டுகிறது. பெரிய வங்கிகளான பெர்லின் „D“ வங்கிகள் எனப்படுவனவற்றில் ஒன்று (யாவற்றிலும் பெரியனவாகிய நான்கு வங்கிகளின் பெயர்களுக்கும் Dதான் முத

லெழுத்து) 1901 நவம்பர் 19ல் ஜெர்மன் மத்திய வடமேற்குச் சிமெண்டு சிண்டிக்கேட்டின் டைரக்டர் அவைக்குக் கீழ்க் கண்டவாறு எழுதிற்று: ''இம்மாதம் 18ஆம் தேதி செய்தி யேடு ஒன்றில் நீங்கள் வெளியிட்டிருந்த அறிக்கையின் படி, இம்மாதம் 30ஆம் தேதியன்று நடைபெறப் போகும் உங்களது சிண்டிக்கேட்டின் அடுத்த பொது மன்றக் கூட்டமானது எங்களுக்கு ஏற்புடையனவல்லாத மாற்றங்களை உங்களது தொழில் நிலையத்தில் உண்டாக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பது குறித்து தீர்மானிக்கலாமென்று தெரியவருவதால், நாங்கள் இந்தச் சாத்தியப்பாட்டைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதுகாறும் உங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டு வந்த கடன் வசதியை இக்காரணங்களை முன்னிட்டு இனி நாங்கள் ரத்து செய்ய வேண்டியிருப்பது குறித்து பெரிதும் வருந்துகிறோம்.... ஆனால் மேற்கூறிய அடுத்த பொது மன்றக் கூட்டம் எங்களுக்கு ஏற்புடையனவல்லாத நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தீர்மானிக்காதிருக்குமாயின், மற்றும் இந்த விவகாரத்தில் எதிர்காலத்திற்கான தக்க உத்தரவாதங்கள் எங்களுக்கு அளிக்கப்படுமாயின், புதிய கடன் வசதி அளிப்பது குறித்து உங்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்குவதற்கு நாங்கள் ஆயத்தமாக இருப்போம்''.*

உண்மையில் இது பெரு மூலதனம் தன்னை ஒடுக்குவதாகச் சிறு மூலதனம் கூறி வரும் பழைய புகார்தான். ஆனால் இங்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சிண்டிக்கேட் முழுதுமே ''சிறு'' மூலதனத்தின் பிரிவில் சேரும்படி தள்ளப்பட்டுவிட்டது! சிறு மூலதனத்துக்கும் பெரு மூலதனத்துக்கும் இடையிலான பழைய போராட்டம் வளர்ச்சியின் அளவிட முடியாதபடி மிக உயர்ந்த ஒரு புதிய கட்டத்தில் தொடர்ந்து திரும்பவும் நடை பெறுகிறது. பெரிய வங்கிகளின் நிலையங்கள், கோடிக் கணக்கில் பெறுமானமுள்ள இவை, கடந்த காலத்தியவற்றுடன் எவ்வகையிலும் ஒப்பிட முடியாதனவாகிய சாதனங்களைக் கொண்டு, தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி

* Dr. Oscar Stillich, *Geld- und Bankwesen*, Berlin, 1907, பக்கம் 147.

யைத் துரிதப்படுத்த முடியும் என்பது கண்கூடு. உதாரண மாக, வங்கிகள் பிரத்தியேகத் தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சிக் கழகங்களை நிறுவுகின்றன; ''நேசத்துக்குரிய'' தொழில் நிலை யங்கள் மட்டுமே இக்கழகங்களது வேலைகளினால் ஆதாய மடைகின்றன. ''மின்சார ரயில்வே ஆராய்ச்சிக் கழகம்'', ''விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப ஆராய்ச்சிக்கான மத்தியக் குழு'' முதலியன இவ்வகையைச் சேர்ந்தவையே.

தேசப் பொருளாதாரத்திற்குப் புதிய நிலைமைகள் உண்டாக்கப்படுவதை பெரிய வங்கிகளின் டைரக்டர்கள் பார்க்கத் தவற முடியாதுதான். ஆனால் இந்நிகழ்வுகளின் முன்னால் இவர்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

எய்டல்ஸ் எழுதுகிறார்: ''பெரிய வங்கிகளின் மேலாளர் அவைகளில் டைரக்டர்களாகவும் உறுப்பினர்களாகவும் பதவி வகிப்போரிடம் அண்மை ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களைக் கவனித்திருக்கிற எவரும், தொழில் துறை யின் பொது வளர்ச்சியில் பெரிய வங்கிகள் முனைப்புடன் தலையிடுவது அவசியமென்றும், மேலும் மேலும் கூடுதலான முக்கியத்தும் வாய்ந்ததாகுமென்றும் கருதுவோரின் கைகளுக்கு அதிகாரம் சிறிது சிறிதாகச் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்கத் தவறியிருக்க முடியாது. இந்தப் புதிய ஆட்களுக் கும் பழைய வங்கி டைரக்டர்களுக்கும் இடையில், இவ்விவ காரத்தில் தொழில் சம்பந்தமாகவும், அடிக்கடி தனிப்பட்ட முறையிலும் கருத்து வேறுபாடுகள் வளர்ந்து வருகின்றன. பிரச்சினை இதுதான்: கடன் வசதி நிலையங்களாகிய வங்கிகள் இப்படித் தொழில் துறையில் தலையிடுவது அவற்றுக்குப் பாதகமானது அல்லவா? கடன் வசதிகளுக்கு ஏற்பாடு செய் யும் இடைத் தரகர்களாக வங்கிகள் ஆற்ற வேண்டிய பாத் திரத்துடன் ஒட்டோ உறவோ இல்லாத ஒரு செயல் அரங் கில், வாணிப அலைவுகளின் குருட்டுச் சக்திகளை என்றும் இல்லாத அளவுக்கு எதிர்பட வேண்டி வரும் ஓர் அரங்கில் இறங்கி, தேர்ந்தவையென நிரூபிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளை யும் உத்தரவாதமான லாபத்தையும் வங்கிகள் பலியிடுவ தாய் ஆகிவிடாதா? பழைய வங்கி டைரக்டர்கள் பலரின் கருத்து இதுவேதான். ஆனால் இளமையானவர்களில் மிகப்

பலரும் தொழில் துறையில் முனைப்புடன் தலையிடுவது இன்றியமையாததெனக் கருதுகிறார்கள்; பெரிய நவீனத் தொழில் துறையுடன் கூடவே பெரிய வங்கிகளும் நவீனத் தொழில் துறை வங்கி முறையும் எப்படி இன்றியமையாதனவாய் உதித்தெழுந்தனவோ அதே அளவுக்கு இதுவும் இன்றியமையாததாகும் என்கிறார்கள். ஒரேயொரு விஷயத்தில் மட்டும்தான் இரு தரப்பாருக்கும் கருத்து உடன்பாடு நிலவுகிறது: பெரிய வங்கிகளது புதிய செயற்பாடுகளில் நிலையான கோட்பாடுகளோ, திட்டவட்டமான குறிக்கோளோ இல்லை என்பது ஒன்றில் மட்டும்தான்.''*

பழைய முதலாளித்துவம் காலம் கடந்ததாகிவிட்டது. புதிய முதலாளித்துவம் வேறொன்றை நோக்கி மாறிச் செல்வதற்கான இடைநிலைக் கட்டத்தை குறிக்கிறது. ஏகபோகத்தைத் தடையில்லாப் போட்டியுடன் ''இணக்கம் கொள்ளச்'' செய்வதற்குரிய ''நிலையான கோட்பாடுகளையும் திட்டவட்டமான குறிக்கோளையும்'' தேடிப் பயனில்லைதான். நடைமுறைச் செயலில் ஈடுபட்டுள்ளோரது இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம், முதலாளித்துவத்துக்காகப் பரிந்து பேசுவோரான ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ், லீஃப்மன், மற்றும் இவர்களையொத்த ''தத்துவவாதிகள்'', ''ஒழுங்கமைந்த'' முதலாளித்துவத்தின் வனப்பு குறித்து அதிகார முறையில் பாடும் புகழுரைகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறானதொன்றாய் ஒலிக்கிறது.

பெரிய வங்கிகளது இந்தப் ''புதிய செயற்பாடுகள்'' இறுதியாக உறுதி பெற்றது சுமாராய் எந்தக் காலம்? இந்த முக்கிய கேள்விக்கு எய்டல்ஸ் ஓரளவு திட்டவட்டமான விடை அளிக்கின்றார்:

''தொழில் நிலையங்களுக்கு இடையிலான பிணைப்புகள், புதிய உள்ளடக்கமும் புதிய வடிவங்களும் புதிய செயலுறுப்புகளும் கொண்டமைந்த இவை—அதாவது மையத்துவமானது, மையத்துவமல்லாதது ஆகிய இரு அடிப்படையிலும் அமைந்த பெரிய வங்கிகளைக் கொண்டமைந்த இவை—

* எய்டல்ஸ், முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 183-184.

1890ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தனி இயல்பாய்க் குறிப்பிடத் தக்க பொருளாதார நிகழ்வாய் மிக அரிதாகவே காணப்பட்டன. ஒரு விதத்தில் இந்த ஆரம்பக் கால வரையை முன்னுல் தள்ளி 1897ஆம் ஆண்டெனக் குறிக்கலாம், அப்போதுதான் முக்கியமான ''இணைவுகள்'' நடைபெற்றன, வங்கிகளின் தொழில் துறைக் கொள்கைக்கு உகந்ததாய் மையத்துவமல்லாத புதிய ஒழுங்கமைப்பு வடிவம் முதன்முதலாய் அப்போது தான் கைக்கொள்ளபடலாயிற்று. இந்த ஆரம்பக் கால வரையை இன்னுங்கூட முன்னதான தேதிக்குக் கொண்டுவரலாம், ஏனெனில் 1900ஆம் ஆண்டு நெருக்கடிதான் தொழில் துறை, வங்கித் தொழில் இவற்றின் ஒன்றுகுவிப்புப் போக்கினை மிகுந்த வேகமும் கடுமையும் பெறச் செய்தது, இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கை உறுதியாய் நிலைநாட்டித் தொழில் துறையுடனுகிய பிணைப்பை மெய் நடப்பில் முதன்முதலாய்ப் பெரிய வங்கிகளது ஏகபோகமாய் மாற்றியது, இந்தப் பிணைப்பை மேலும் நெருங்கியதாகவும் செயல் முனைப்புடையதாகவும் ஆக்கியது.''*

இவ்வாறு, இருபதாம் நூற்றுண்டானது, பழைய முதலாளித்துவம் புதிய ஒன்றாக, பொதுவாய் மூலதனத்தின் ஆதிக்கம் நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கமாக மாறியதன் திரும்பு முனையைக் குறிக்கிறது.

3. நிதி மூலதனமும் நிதியாதிக்கக் கும்பலும்

''தொழில் துறை மூலதனத்தில் மேலும் மேலும் கூடுதலாகி வரும் விகிதமானது, அதனை உபயோகிக்கின்ற தொழிலதிபர்களுக்குச் சொந்தமானதாக இல்லை'' என்று எழுதுகிருர் ஹில்ஃபர்டிங். ''வங்கிகளின் மூலம் அவர்கள் அதைப் பெற்று உபயோகித்துக் கொள்கிருர்கள். அவர்களைப் பொறுத்த வரை வங்கிகளே இந்த மூலதனத்தின் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கின்றன. மறுபுறத்தில், வங்கியானது தனது

* எய்டல்ஸ், முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 181.

மூலதனத்தில் மேலும் மேலும் அதிகமான பகுதியைத் தொழில் துறையில் போடும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. இவ்வாருக, வங்கி முதலாளி மேலும் மேலும் அதிகமான அளவுக்குத் தொழில் துறை முதலாளியாக மாற்றப்பட்டு வருகிருர். இந்த வங்கி மூலதனத்தை, அதாவது நடைமுறையில் இவ்வாறு தொழில் துறை மூலதனமாக மாற்றப்படுகின்ற பணவடிவிலுள்ள மூலதனத்தை, நான் 'நிதி மூலதனம்' என்று அழைக்கிறேன்''. ''நிதி மூலதனம் என்பது வங்கிகளின் பிடியில் உள்ளதும் தொழிலதிபர்களால் உபயோகிக்கப்படுவதுமான மூலதனமாகும்''.*

இந்த இலக்கணம் நிறைவானதல்ல, ஏனெனில் அளவு கடந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் உண்மை குறித்து இது மௌனம் சாதிக்கிறது—அதாவது, உற்பத்தியும் மூலதனமும் ஒன்றுகுவிதல் அந்த அளவுக்கு அதிகமாகி இந்த ஒன்றுகுவிப்பு ஏகபோகத்துக்கு இட்டுச்செல்வதையும், ஏற்கெனவே இட்டுச் சென்றுள்ளதையும் குறிப்பிடாமல் மௌனம் சாதிக்கிறது. ஆனல் ஹில்ஃபர்டிங் தமது நூல் முழுவதிலும், குறிப்பாக இந்த இலக்கணம் எந்த அத்தியாயத்திலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறதோ அதற்கு முந்திய இரண்டு அத்தியாயங்களில் முதலாளித்துவ ஏகபோகங்களது பாத்திரத்தை வலியுறுத்திக் கூறுகின்ருர்.

உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு; அதிலிருந்து ஏகபோகம் எழுதல்; வங்கிகள் தொழில் துறையுடன் இணைதல் அல்லது ஒன்றுகலத்தல்—இதுதான் நிதி மூலதனத்தின் உதயத்தினுடைய வரலாறு; இதுதான் நிதி மூலதனம் என்ற கருத்தினத்தின் உள்ளடக்கம்.

பண்ட உற்பத்தி, தனியார் சொத்துடைமை ஆகிய இவற்றின் பொது நிலைமைகளில், முதலாளித்துவ ஏகபோகங்களுடைய ''தொழில், வாணிபச் செயற்பாடுகள்'' தவிர்க்க முடியாதபடி நிதி ஆதிக்கக் கும்பலாகிய ஒருசிலரது ஆதிபத்தியத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றன என்பதை இப்பொழுது

---

* ரூ. ஹில்ஃபர்டிங், *நிதி மூலதனம்*, மாஸ்கோ, 1912, பக்கங்கள் 338-339.

நாம் விவரித்தாக வேண்டும். ஜெர்மன்—ஜெர்மன் மட்டுமல்ல—முதலாளித்துவ அறிஞர்கள் எல்லாரும்—ரீசர், ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ், லீஃப்மன் முதலானோர்—ஏகாதிபத்தியத்துக்காகவும் நிதி மூலதனத்துக்காகவும் பரிந்து பேசுகிறவர்கள் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஒருசிலராலாகிய ஆதிக்கக் கும்பல் உருவாகியதன் ''இயந்திரவியல்'', அதனுடைய செயல்முறைகள், ''நேர் வழியிலும் கேடார்ந்த வழியிலும்'' வரப்பெறும் அதன் வருமானங்களது பருமன், நாடாளுமன்றங்களுடன் அதற்குள்ள தொடர்புகள், இத்தியாதி விவரங்களைப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதற்குப் பதில் இவர்கள் மூடிமறைக்கிறார்கள், அல்லது பூசி மெழுகுகிறார்கள். இந்த ''இக்கட்டான பிரச்சினைகளை'' அவர்கள் தட்டிக் கழிக்கிறார்கள்; இதன் பொருட்டு படாடோபமான, தெளிவற்ற தொடர்களைக் கையாளுகிறார்கள், வங்கி டைரக்டர்களது ''பொறுப்புணர்ச்சிக்கு'' அழைப்பு விடுக்கிறார்கள், பிரஷ்ய அதிகாரிகளது ''கடமையுணர்ச்சியை'' மெச்சிப் புகழ்கிறார்கள், ஏகபோகங்களை ''மேற்பார்வையிடுவதற்கும்'' ''ஒழுங்குபடுத்துவதற்குமான'' அறவே நகைக்கத்தக்கவையான நாடாளுமன்ற மசோதாக்களின் அற்ப விவரங்களை எல்லாம் ஆழ்ந்த முறையில் பரிசீலிக்கிறார்கள், உதாரணமாய்ப் பேராசிரியர் லீஃப்மன் வந்தடையும் கீழ்க்கண்ட ''அறிவார்ந்த'' இலக்கணத்தையொத்த தத்துவங்களை எடுத்துரைத்து வேடிக்கை காட்டுகிறார்கள்: ''**வாணிபம் எனப்படுவது பண்டங்களின் சேகரம், சேமிப்பு, வழங்கல் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு தொழிலாகும்.**''* (கொட்டை எழுத்துகளைக் கொண்டு அளிக்கப்படும் அழுத்தம் பேராசிரியருடையது)... பரிவர்த்தனை என்பதையே அறியாத புராதன மனிதனது காலத்திலும் வாணிபம் இருந்ததென்பதாகவும், சோஷலிசத்திலும் இருக்குமென்பதாகவுமே இதிலிருந்து வரப் பெறும்!

ஆனால், நிதியாதிக்கக் கும்பலின் பயங்கர ஆதிபத்தியத்தைப் பற்றிய பயங்கர உண்மைகள் அப்பட்டமாகவே கண் முன்னால் தெரிவதால் எல்லா முதலாளித்துவ நாடுகளிலும்—

---

* *R. Liefmann*, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 476.

அமெரிக்காவிலும் பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும்—இவை குறித்து வரிசையாகப் பல புத்தகங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவை யாவும் முதலாளித்துவக் கண்ணோட்டத்திலிருந்தே எழுதப்பட்டவை என்றாலும், இந்த நிதியாதிக்கக் கும்பலைப் பற்றி ஓரளவுக்கு மெய்யான சித்திரத்தையும் விமர்சனத்தையும்—இயற்கையாகவே குட்டிமுதலாளித்துவத் தன்மையவையே—அளிக்கின்றன.

மேலே நாம் சுருக்கமாய்க் குறிப்பிட்ட ''ஓல்டிங் முறை'' தலைமையான முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஜெர்மன் பொருளியலாளர் ஹெய்மனே யாவருக்கும் முதலாய் இந்த விவகாரத்தைக் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தவராகச் சொல்லலாம். இதன் சாரப்பொருளை அவர் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்:

''தொழிலிணைவின் தலைமையானது, தலையாய கம்பெனியை'' (நேர் மொழிபெயர்ப்பில்: ''தாய்க் கம்பெனியை'') ''செயலாண்மை புரிகிறது; இந்தக் கம்பெனி துணைக் கம்பெனிகள்மீது'' (''மகள் கம்பெனிகள்மீது'') ''ஆட்சி செலுத்துகிறது; இவை மற்றும் பல துணைக் கம்பெனிகள்மீது'' (''பேரப் பிள்ளைக் கம்பெனிகள்மீது'') ஆளுமை புரிகின்றன, இப்படித் தொடர்ந்து செல்கிறது. இவ்விதம், ஒப்பளவில் சிறிய மூலதனத்தைக் கொண்டே உற்பத்தியின் மிகப் பெரிய அரங்குகளில் ஆதிக்கம் புரிவது சாத்தியமாகிறது. உண்மையில், மூலதனத்தில் 50 சதவிகிதத்தை ஓல்டிங்காக பெற்றிருப்பது ஒரு கம்பெனியை அடக்கி ஆளுவதற்கு போதுமென்றால், இரண்டாவது துணைக் கம்பெனிகளில் எண்பது லட்சம் மூலதனத்தை அடக்கி ஆளுவதற்குத் தொழிலிணைவின் தலைமைக்குப் பத்து லட்சமே தேவைப்படுகிறது. தவிரவும் இந்தப் பின்னல் இணைப்பு விரிந்து சென்றால், பத்து லட்சத்தைக் கொண்டு ஒரு கோடி அறுபது லட்சத்தையும், 3 கோடி இருபது லட்சத்தையும், இதே வரிசையில் பிறவற்றையும் பிடிக்குள் கொண்டு வருவது சாத்தியமாகிறது.''*

* Hans Gideon Heymann, *Die gemischten Werke im deutschen Grosseisengewerbe*, Stuttgart, 1904, பக்கங்கள் 268-269.

உண்மையில், ஒரு கம்பெனியின் விவகாரங்கள் மீது நெறியாண்மை செலுத்த அதன் பங்குகளில் 40 சதவிகிதத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருந்தாலே போதும்* என்பதை அனுபவம் தெளிவுபடுத்துகிறது. ஏனெனில் சிதறுண்டுள்ள சிறு பங்குதாரர்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினர் பொது மன்றக் கூட்டங்களுக்கு வந்து கலந்து கொள்வது போன்றதெல்லாம் நடைமுறையில் சாத்தியமாய் இருப்பதில்லை. பங்குகள் உடைமையானது ''ஜனநாயகமயம் ஆக்கப்படுவதன்'' விளைவாக ''மூலதனம் ஜனநாயகமயம் ஆக்கப்படும்'' என்றும் சிறுதிறப் பொருளுற்பத்தியின் பங்கும் முக்கியத்துவமும் அதிகரிக்கும் என்றும் இன்ன பலவாறும் முதலாளித்துவக் குதர்க்கவாதிகளும் ''சமூக-ஜனநாயகவாதிகள்'' எனக் கூறிக் கொண்டு சந்தர்ப்பவாதிகளாக இருப்போரும் எதிர்பார்த்த போதிலும், (அல்லது எதிர்பார்ப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்ட போதிலும்), உண்மையில் இது நிதியாதிக்கக் கும்பலின் ஆதிபத்திய வலிமையை அதிகமாக்கிச் செல்வதற்கான வழிகளில் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. அதிக முன்னேற்றம் பெற்ற, அல்லது அதிக ''அனுபவம் வாய்ந்த'' முதிய முதலாளித்துவ நாடுகளில் சட்டமானது இக்காரணத்தினால்தான் சிறு மதிப்புகளிலான பங்குகளை வெளியிட அனுமதி அளிக்கிறது என்பதை இடைக்குறிப்பாய் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஜெர்மனியில், ஓராயிரம் மார்க்குக்கும் குறைவான மதிப்புகளில் பங்குகளை வெளியிடுவதைச் சட்டம் அனுமதிக்கவில்லை; ஆகவே ஜெர்மன் நிதியாதிக்கச் சீமான்கள் ஒரு பவுன் மதிப்பில் (=20 மார்க், சுமார் 10 ரூபிள்) பங்குகள் வெளியிடப்படுவதை அனுமதிக்கின்ற இங்கிலாந்தைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுகிறார்கள். ''ஒரு பவுன் பங்குதான் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குரிய அடியாதாரம்''** என்று ஜெர்மனியின் மிகப் பெரியதொரு தொழிலதிபரும், ''நிதித்துறை மன்னனும்'' ஆகிய சீமென்ஸ் 1900 ஜூன் 7ல்

---

* Liefmann, *Beteiligungsges. etc.* முதற் பதிப்பு, பக்கம் 258.

** Schulze-Gaevernitz, *Grdr. d. S.-Oek.* என்ற வெளியீட்டில், V, 2, பக்கம் 110.

ரைஹ்ஸ்டாக்கில் கூறினுர். ருஷ்ய மார்க்சியத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவராகப் கருதப்படுகிறவரும், ஏகாதிபத்தியம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு தேசத்துக்குரிய ஒரு கெட்ட பழக்கமாகுமென நம்புகிறவருமாகிய மதிப்பிழந்த ஓர் எழுத்தாளரைக்[18] காட்டிலும், இந்த வியாபாரி ஏகாதிபத்தியத்தை மேலும் ஆழமாகவும், மேலும் அதிக அளவுக்கு ''மார்க்சிய வழியிலும்'' புரிந்து வைத்திருக்கிறுர்....

ஆனுல் ''ஓல்டிங் முறையானது'' ஏகபோகக்காரர்களின் வலிமையை பிரம்மாண்டமாக அதிகமாக்குவதற்கு உதவி புரிவது மட்டுமின்றி, பல வகைப்பட்ட மோசடியான, அசிங்கமான தந்திர முறைகளேயும் அவர்கள் துணிந்து கையாண்டு பொது மக்களே ஏமாற்றுவதற்கும் வகை செய்கிறது. ஏனெனில் சட்டத்தின் பிரகாரம், ''தாய்க் கம்பெனியின்'' டைரக்டர்கள் ''மகள் கம்பெனி'' சம்பந்தமாகப் பொறுப்புடையவர்களாகக் கருதப்படவில்லே, ''மகள் கம்பெனி'' ''சுயேச்சையான ஒன்ருகக்'' கருதப்படுகிறது; ஆகவே அவர்கள் ''மகள் கம்பெனியைத்'' தமது சாதனமாகக் கொண்டு எதையும் ''சாதித்துக் கொள்ள'' முடியும். *Die Bank* என்ற ஜெர்மன் சஞ்சிகையின் 1914 மே மாத இதழிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஓர் உதாரணம்:

''கேசெலிலுள்ள 'ஸ்பிரிங் எஃகுக் கம்பெனி' சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஜெர்மனியின் மிகவும் லாபகரமான தொழில் நிலேயங்களில் ஒன்ருகக் கருதப்பட்டது. மோசமான நிர்வாகத்திஞல் அதன் லாப ஈவுகள் 15 சதவிகிதத்திலிருந்து சூன்யமாகச் சரிந்து போயின. இந்தக் கம்பெனியின் மேலாளர் அவை, பங்குதாரர்களேக் கலந்து ஆலோசிக்காமலே தனது 'மகள் கம்பெனிகளில்' ஒன்ருன ஹாசியா கம்பெனிக்கு அறுபது லட்சம் மார்க் தொகையைக் கடனுகத் தந்ததாய்த் தெரிகிறது. இந்த ஹாசியா கம்பெனி சில லட்சம் மார்க்கே பெயரளவிலான மூலதனம் கொண்டது. 'தாய்க் கம்பெனியின்' மூலதனத்தைப் போல் ஏறத்தாழ மூன்று மடங்காகிய இந்தக் கடனேப் பற்றி அதன் இருப்புநிலேக் குறிப்புகளில் குறிக்கப்படவே இல்லே. இப்படிக் குறிக்காமல் விட்டது சட்டத்துக்கு விரோதமான செயல் அல்ல, கம்பெனிச் சட்

டத்தின் எந்த அம்சத்தையும் மீருத ஒன்ருதலால் முழுதாய் இரண்டு ஆண்டுக் காலம் வரை இப்படி மறைத்து வைக்க முடிந்தது. இந்தக் கம்பெனியின் மேலாளர் அவையின் தலைவர், பொறுப்பு வாய்ந்த அதிபதியாக இந்தப் பொய்யான இருப்புநிலை குறிப்புகளில் கையொப்பமிட்டு வந்த இவர், கேசெல் வாணிபச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்தார், இன்றும் இருந்து வருகிருர். ஹாசியா கம்பெனிக்குத் தரப்பட்ட கடனைப் பற்றி வெகு நாட்களுக்குப் பிறகே, பங்குதாரர்களுக்குத் தெரிய வந்தது; கடன் தந்தது தவருகுமென நடைமுறையில் நிரூபணமான பிறகே...'' (தவறு என்னும் சொல்லுக்கு இவ்வாசிரியர் மேற்கோள் குறிகளிட்டிருக்க வேண்டும்)... '''ஸ்பிரிங் எஃகுக் கம்பெனியின்' பங்குகளை விவரம் அறிந்தவர்கள் தம் கைகளிலிருந்து தொலைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்ததால் அதன் பெறுமானம் ஏறத்தாழ 100 சதவிகிதம் சரிந்து விழுந்த பிறகே பங்குதாரர்களுக்கு உண்மை தெரிய வந்தது...

...''கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் சர்வ சாதாரணமாக நடைபெறுகின்ற இருப்புநிலைக் குறிப்புத் தக்கடிவித்தைக்கு இனமாதிரியான இந்த எடுத்துக்காட்டு, இக்கம்பெனிகளின் டைரக்டர் போர்டுகள் தனிப்பட்ட தொழிலதிபர்களைப் போல் கவலைப்படாமல் மெத்தனமாக ஆபத்தான செயற்பாடுகளில் இறங்கத் தயாராயிருப்பதன் காரணத்தை விளக்குகிறது. இருப்புநிலைக் குறிப்புகளைத் தயாரிப்பதற்கான நவீன முறைகள், சந்தேகத்துக்குரிய செயற்பாடுகள் சாதாரணப் பங்குதாரரின் கண்ணில் படாதபடி மறைக்கப்படுவதற்கு வகை செய்வதுடன், இவற்றில் மிகவும் அதிகமாகச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் உரிய காலத்தில் தங்களது பங்குகளை விற்பனை செய்து, வெற்றிபெருத ஊக வாணிகத்தின் விளைவுகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கும் வசதி செய்கின்றன, ஆனுல் தனிப்பட்ட தொழிலதிபர் தான் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் தானே பலியாகிவிடும் அபாயத்துக்கு உள்ளாக வேண்டியிருக்கிறது....

''கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகள் பலவற்றின் இருப்புநிலைக் குறிப்புகள் மத்திய காலத்திய பாலிம்ப்செஸ்டுகளை நமக்கு

நினைவூட்டுகின்றன. பாலிம்ப்செஸ்டுகளில் கண்ணுக்குத் தெரியும் வாசகத்தை முதலில் அழித்து அகற்றியாக வேண்டும், அதன் பிறகுதான் ஆவணத்தின் மெய்ப் பொருளைத் தெரிவிக்கும் மற்றொரு வாசகம் அடியில் இருப்பது தெரிய வரும்.'' (பாலிம்ப்செஸ்டுகள் என்பவை மூலவாசகம் கலைத்து அகற்றப்பட்டு அதன் மேல் இன்னொரு வாசகம் பொறிக்கப்பட்ட தோல் ஆவணங்களாகும்.)

''இருப்புநிலைக் குறிப்புகளைப் புரியாத புதிராக்குவதற்காகக் கையாளப்படும் மிக எளியதும், ஆகவே மிகவும் சகஜமானதுமாகிய செயல்முறை என்னவெனில், தனியொரு கம்பெனியாக இருப்பதை—'மகள் கம்பெனிகளை' நிறுவியோ, அவற்றைச் சேர்த்திணைத்துக்கொண்டோ—பல பகுதிகளாகப் பிரித்துக் காட்டுவதுதான். சட்ட பூர்வமானதும் சட்ட விரோதமானதும் ஆகிய பல்வேறு நோக்கங்களுக்கும் இந்தச் செயல்முறையால் ஏற்படும் அனுகூலங்கள் வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றன. ஆகவே இந்தச் செயல்முறையைக் கையாளாத பெரிய கம்பெனிகள் அரிய விதிவிலக்கே ஆகும்.''*

இந்தச் செயல்முறையை விரிவாகக் கையாளும் ஒரு பெரிய ஏகபோகக் கம்பெனிக்கு உதாரணமாக, பிரசித்தி பெற்ற ''ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனியை'' (A.E.G. என்பதான இதைப் பற்றிப் பிற்பாடு திரும்பவும் குறிப்பிடுவேன்) இவ்வாசிரியர் எடுத்துரைக்கிறார். 1912ல் இந்தக் கம்பெனி 175லிருந்து 200 வரையான பிற கம்பெனிகளில் பங்குகளைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டு, இயற்கையாகவே இவற்றின் மீது ஆதிக்கம் புரிந்ததென்றும், இவ்விதம் மொத்தம் சுமார் 150 கோடி மார்க்குகளான மூலதனத்தைத் தன் பிடியில் கொண்டிருந்ததென்றும் மதிப்பிடப்பட்டது.**

---

* L. Eschwege, „Tochtergesellschaften," *Die Bank*, 1914, 1, பக்கம் 545 (லூ. எஷ்வேகெ, ''மகள் கம்பெனிகள்'', வங்கி சஞ்சிகையிலிருந்து.—ப-ர்.).

** Kurt Heinig, „Der Weg des Elektrotrusts", *Neue Zeit*, 1912, 30. Jahrg., 2, பக்கம் 484 (குர்ட் ஹைனிக், ''மின்சார டிரஸ்டின் பாதை'', புதியக் காலம், 1912, 30ஆவது ஆண்டு.—ப-ர்.).

நல்லெண்ணங் கொண்ட பேராசிரியர்களும் அதிகாரிகளும்—அதாவது, முதலாளித்துவத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் சிங்காரித்துக் காட்டுவதற்கும் வேண்டிய நல்லெண்ணத்தில் ஊறித் திளைக்கும் இவர்கள்—பொது மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறி உரை நிகழ்த்துகிறார்களே, அந்தக் கண்காணிப்பு விதிகளும், இருப்புநிலைக் குறிப்புகளைப் பிரசுரித்தலும், வரையறுக்கப்பட்ட வடிவில் இருப்புநிலைக் குறிப்புகளை வகுத்தமைத்தலும், கணக்குகளைப் பொதுத் தணிக்கையாளர்கள் மூலம் தணிக்கை செய்தலும் இன்ன பிறவும் எவ்வித பயனும் அளிக்கவில்லை. ஏனெனில் தனியார் சொத்து புனிதமானது; பங்குகளை வாங்கவோ விற்கவோ பரிவர்த்தனை செய்யவோ அடகுவைக்கவோ, இன்ன பிற செய்யவோ முடியாதபடி யாரும் தடுக்கப்படலாகாது.

பெரிய ருஷ்ய வங்கிகளில் எவ்வளவு தூரம் இந்த ''ஓல்டிங் முறை'' வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது என்பதை எ. அகாட் கொடுத்துள்ள புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து முடிவு செய்யலாம். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு இவர் ருஷ்ய-சீன வங்கியில் ஓர் அதிகாரியாக இருந்தவர், **1914** மே மாதத்தில் இவர் வெளியிட்ட புத்தகத்துக்கு ''பெரிய வங்கிகளும் உலகச் சந்தையும்''* என்று அவ்வளவாகச் சரியல்லாத தலைப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பெரிய ருஷ்ய வங்கிகளை இரண்டு முக்கியத் தொகுப்புகளாக இவ்வாசிரியர் பிரிக்கிறார்: அ) ''ஓல்டிங் முறையின்''கீழ் வரும் வங்கிகள், ஆ) ''சுயேச்சையான'' வங்கிகள்—ஆனால் ''சுயேச்சை'' என்பது வெளிநாட்டு வங்கி

---

* E. Agahd, *Grossbanken und Weltmarkt. Die wirtschaftliche und politische Bedeutung der Grossbanken im Weltmarkt unter Berücksichtigung ihres Einflusses auf Russlands Volkswirtschaft und die deutsch-russischen Beziehungen.* Berlin, 1914 (எ. அகாட், ''பெரிய வங்கிகளும் உலகச் சந்தையும். உலகச் சந்தையில் பெரிய வங்கிகளுக்குள்ள பொருளாதார, அரசியல் முக்கியத்துவமும், ருஷ்ய தேசியப் பொருளாதாரத்தின் மீதும் ஜெர்மானிய-ருஷ்ய உறவுகள் மீதும் இந்தப் பெரிய வங்கிகளுக்குள்ள செல்வாக்கு குறித்தும்'', பெர்லின்.—ப-ர்.).

களிலிருந்தான சுயேச்சை என்று பொருள்படும்படித் தான் தோன்றித்தனமாய்க் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட நாட்டைச் சேர்ந்த பெரிய வெளிநாட்டு வங்கிகளின் ''ஓல் டிங்குகளையும்'' ஆதிக்கத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, முதல் தொகுப்பை 1) ஜெர்மன் ஓல்டிங்குகள், 2) பிரிட்டிஷ் ஓல்டிங்கு கள், 3) பிரெஞ்சு ஓல்டிங்குகள் என்பதாக மூன்று உப-தொகுப் புகளாக இவ்வாசிரியர் பிரிக்கிறார். வங்கிகளின் மூலதனத் தை ''உற்பத்தியாற்றலுள்ள வழியில்'' முதலீடு செய்யப் பட்டது (தொழில் நிலையங்களிலும் வாணிக நிறுவனங்களி லும்) என்றும், ''ஊக வாணிக வழியில்'' முதலீடு செய்யப் பட்டது (பங்குமாற்றுச் சந்தையிலும், நிதித் துறைச் செயற் பாடுகளிலும்) என்றும் இவ்வாசிரியர் பிரிக்கிறார். முதலா ளித்துவத்தில் முதல் வகையைச் சேர்ந்த முதலீட்டை இரண் டாவது வகையைச் சேர்ந்த முதலீட்டிலிருந்து வேறுபடுத்து வதும், இரண்டாவது வகையை ஒழித்திடுவதும் சாத்திய மென்பதாக இவர் தமது குட்டிமுதலாளித்துவச் சீர்திருத்த வாதக் கண்ணோட்டம் காரணமாக அனுமானித்துக் கொள் கிறார்.

(அவர் தரும் புள்ளிவிவரங்களைப் பக்கம் 83ல் காண லாம்.)

இந்தப் புள்ளிவிவரங்களின்படி, பெரிய வங்கிகளது ''நடைமுறை'' மூலதனமாய் இருந்த சுமார் நானூறு கோடி ரூபிளில் முக்கால் பங்குக்கு அதிகமானது, அதாவது முந் நூறு கோடிக்கும் மேற்பட்டது, வெளிநாட்டு வங்கிகளின் ''மகள் கம்பெனிகளாகவே'' உண்மையில் இருந்த வங்கி களுடையதாய் இருந்தது, இவை முக்கியமாக பாரிஸ் வங்கி களின் (பிரசித்திபெற்ற மும்மூர்த்திகள்: Union Parisienne, Paris et Pays-Bas, Société Générale), மற்றும் பெர்லின் வங்கி களின் (குறிப்பாக Deutsche Bank, Disconto-Gesellschaft) ''மகள் கம்பெனிகளாக'' இருந்தன. மிகப் பெரிய ருஷ்ய வங்கிகளில் இரண்டான ருஷ்ய வங்கியும் (வெளி நாட்டு வாணிபத்துக்கான ருஷ்ய வங்கி), சர்வதேசிய வங்கி யும் (செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் சர்வதேசிய வாணிப வங்கி) 1906க்கும் 1912க்கும் இடையில் தமது மூலதனத்தை 4

வங்கி உடைமைகள்
(1913 அக்டோபர்-நவம்பருக்கான அறிக்கைகளின்படி)
லட்சம் ரூபிள்களில்

ருஷ்ய வங்கிகளின் தொகுப்புகள்	முதலீடு செய்யப்பட்ட மூலதனம்		
	உற்பத்தி ஆற்றலுள்ள வழியில்	ஊக வாணிக வழியில்	மொத்தம்
அ 1) நான்கு வங்கிகள்: சைபீரிய வாணிக, ருஷ்ய, சர்வதேசிய, டிஸ்கவுண்டு வங்கிகள்	413.7	859.1	1,272.8
அ 2) இரண்டு வங்கிகள்: வாணிக-தொழில், ருஷ்ய-பிரிட்டிஷ் . . .	239.3	169.1	408.4
அ 3) ஐந்து வங்கிகள்: ருஷ்ய-ஆசிய, செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் பிரைவேட், அசோவ்-டான், யூனியன் மாஸ்கோ, ருஷ்ய-பிரெஞ்சு வாணிக	711.8	661.2	1,373.0
(11 வங்கிகள்) மொத்தம் அ)	1,364.8	1,689.4	3,054.2
ஆ) எட்டு வங்கிகள்: மாஸ்கோ வணிகர்கள், வோல்கா-காமா, ஐங்கர் அண்டு கம்பெனி, செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் வாணிக (முன்பு வாவெல்பர்க்), மாஸ்கோ வங்கி (முன்பு ரியாபுஷீன்ஸ்கி), மாஸ்கோ டிஸ்கவுண்ட், மாஸ்கோ வாணிக, மாஸ்கோ பிரைவேட் .	504.2	391.1	895.3
(19) வங்கிகள் மொத்தம்	1,869.0	2,080.5	3,949.5

கோடி 40 லட்சத்திலிருந்து 9 கோடி 80 லட்சம் ரூபிளாகவும், தமது காப்பு நிதியை 1 கோடி 50 லட்சத்திலிருந்து 3 கோடி 90 லட்சம் ரூபிளாகவும் அதிகரித்துக் கொண்டன; இவை ''முக்கால் பங்கு ஜெர்மன் மூலதனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டன''. முதலாவது வங்கி பெர்லின் Deutsche Bank ''நிறுவனத்தையும்'', இரண்டாவது பெர்லின் Disconto-Gesellschaft ஐயும் சேர்ந்தனவாய் இருந்தன. பெரும்பான்மைப் பங்குகள் பெர்லின் வங்கிகளுக்குச் சொந்தமானவையாக இருப்பது குறித்தும்,ருஷ்யப் பங்குதாரர்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருப்பது குறித்தும் மதிப்பிற்குரிய அகாட்கடுங் கோபம் கொள்கிறுர். மூலதனத்தை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடு இயற்கையாகவே திரண்டு வரும் வெண்ணெயை வடித்துக் கொண்டுவிடுகிறது. உதாரணமாக, பெர்லின் Deutsche Bank சைபீரிய வாணிக வங்கியின் பங்குகளை பெர்லின் சந்தையில் பட்டுவாடா செய்யுமுன் ஒரு முழு ஆண்டுக்குத் தனது கையில் வைத்திருந்தது, அதன் பிறகு அவற்றை 100க்கு 193 என்ற விகிதத்தில், அதாவது பங்குகளின் பெயரளவு மதிப்பைவிட ஏறத்தாழ இரண்டு மடங்கு விலைக்கு விற்று சுமார் 60 லட்சம் ரூபிள் லாபத்தைச்''சம்பாதித்தது''. இந்த லாபத்தைத் ''முன்னேற்றுகிறவரது லாபம்'' என்பதாய் ஹில்ஃபர்டிங் குறிப்பிடுகிறுர்.

பிரதான செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் வங்கிகளின் மொத்த ''உள்ளாற்றலை'' நமது நூலாசிரியர் 823 கோடி 50 லட்சம் ரூபிளாக மதிப்பிடுகிறுர். ''ஓல்டிங்குகளை'' அல்லது இன்னும் துல்லியமாய்ச் சொல்வதெனில் அன்னிய வங்கிகளது ஆதிக்கத்தின் அளவை அவர் கீழ்க்கண்டவாறு மதிப்பிடுகிறுர்: பிரெஞ்சு வங்கிகள்—55 சதவிகிதம், பிரிட்டிஷ் வங்கிகள்—10 சதவிகிதம், ஜெர்மன் வங்கிகள்—35 சதவிகிதம். மொத்தம் $823^1/_2$ கோடி ரூபிளாகிய செயல்படு மூலதனத்தில் 368 கோடி 70 லட்சம் ரூபிள், அதாவது 40 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்டது, புரோதுகோல், புரோத்மெட் சிண்டிக்கேட்டுகளையும்[19] எண்ணெய், உலோக உற்பத்தி, சிமெண்டு தொழில் சிண்டிகேட்டுகளையும் சேர்ந்ததாகுமென இவ்வாசிரியர்

கணக்கிடுகிறுர். இவ்வாருக, முதலாளித்துவ ஏகபோகங்கள் உருவாகியதின் விளேவாய் வங்கி மூலதனமும் தொழில் துறை மூலதனமும் ஒன்றுகலத்தல் ருஷ்யாவிலும் பிரமாத மாய் முன்னேறியிருக்கிறது.

ஒருசிலரது கைகளில் ஒன்றுகுவிந்து நடைமுறையில் ஏக போக நிலே வகிக்கும் நிதி மூலதனமானது கம்பெனிகளே முன் னேற்றுதல், பங்குகளே வெளியிடுதல், அரசாங்கக் கடன்கள் முதலானவற்றின் மூலம், இடையருது தொடர்ந்து அதிகரிக் கும் பிரம்மாண்ட லாபங்களே மூட்டை கட்டிக் கொள்கிறது; நிதியாதிக்கக் கும்பலின் ஆதிபத்தியத்தை வலுவாக்கிச் செல் கிறது; மற்றும் ஏகபோகக்காரர்களின் ஆதாயத்துக்காகச் சமுதாயம் முழுவதிலுமிருந்து கப்பம் வசூலிக்கிறது. அமெ ரிக்க டிரஸ்டுகளின் ''தொழில் முறைகளேப்'' பற்றிக் குறிப் பிடக் கூடிய ஏராளமானவற்றில் ஓர் உதாரணம் வருமாறு, ஹில்ஃபர்டிங் இதை எடுத்துரைக்கிறுர்: 65 லட்சம் டாலர் மொத்த மூலதனத்தையுடைய பதினேந்து சிறிய நிறுவனங் களே ஒன்று சேர்த்து 1887ல் ஹாவ்மையர் என்பவர் சர்க்கரை டிரஸ்டை நிறுவினுர். இந்த டிரஸ்டின் மூலதனம், அமெரிக்கர்கள் சொல்வதைப்போல''நீரால் பெருக்கப்பட்டு'' 5 கோடி டாலரென அறிவிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எஃகு டிரஸ்டு இரும்புக் கனிப் பிரதேசங்களே முடிந்த அளவுக்கு வாங்கிச் சேர்த்து எப்படித் தனது எதிர் கால ஏகபோக லாபங்களே எதிர்பார்க்கிறதோ, அதேபோல இந்த ''அமிதமூலதனமாக்கமும்'' ஏகபோக லாபங்களே எதிர் நோக்கியது. உண்மையில் இந்தச் சர்க்கரை டிரஸ்டு ஏக போக விலேகளே நிர்ணயித்து, ஏழு மடங்கு ''நீரால் பெருக் கப்பட்ட'' மூலதனத்தின்மேல் இவ்வழியில் 10 சதவிகிதம் லாப ஈவு அளிக்கும் அளவுக்கு, அதாவது டிரஸ்டு நிறுவப்பட்ட போது மெய் நடப்பில் முதலீடு செய்யப்பட்ட மூலதனத்தின் மேல் 70 சதவிகிதம் லாப ஈவு அளிக்கும் அளவுக்கு லாபங் களேப் பெற்றது! 1909ல் இந்தச் சர்க்கரை டிரஸ்டின் மூலதனம் 9 கோடி டாலராகிவிட்டது. இருபத்திரண்டு ஆண்டு களில் பத்து மடங்குக்கும் அதிகமாக அது தனது மூலதனத் தைப் பெருக்கிக் கொண்டுவிட்டது.

பிரான்சில் ''நிதியாதிக்கக் கும்பலின்'' ஆதிபத்தியம் (லிசிஸ் எழுதிய பிரபல புத்தகத்தின் தலைப்பு **பிரான்சில் நிதியாதிக்கக் கும்பலை எதிர்த்து** என்பது, இதன் ஐந்தாம் பதிப்பு 1908ல் வெளிவந்தது) சொற்ப அளவே வேறான வடிவத்தை ஏற்றது. மிகவும் சக்தி மிக்கனவாகிய நான்கு வங்கிகள், பத்திர வெளியீட்டில் ஒப்பளவிலானது அல்ல, ''முழுமுதலான ஏகபோக நிலை'' வகிக்கின்றன. உண்மையில் இவை ''பெரிய வங்கிகளின் டிராஸ்டாக'' அமைந்துள்ளன. இந்த ஏகபோக நிலையானது பத்திர வெளியீட்டிலிருந்து ஏகபோக லாபங்கள் கிடைக்கும்படி உறுதி செய்கிறது. கடன் வாங்கும் ஒரு நாடு கடன் தொகையில் வழக்கமாய் 90 சதவிகிதத்துக்கு மேல் பெறுவதில்லை. எஞ்சிய 10 சதவிகிதம் வங்கிகளுக்கும் ஏனைய இடைத்தரகர்களுக்கும் போய் விடுகிறது. 40 கோடி பிராங்கு ருஷ்ய-சீனக் கடனிலிருந்து வங்கிகள் 8 சதவிகித லாபம் பெற்றன; ருஷ்யக் (1904) கடனுகிய 80 கோடி பிராங்கிலிருந்து அவற்றுக்குக் கிடைத்த லாபம் 10 சதவிகிதம்; மொரோக்கோ (1904) கடனுகிய 6 கோடி 25 லட்சம் பிராங்கிலிருந்து $18^3/_4$ சதவிகித லாபம் கிடைத்தது. சிறிய கடுவட்டி மூலதனத்துடன் தனது வளர்ச்சியைத் தொடங்கிய முதலாளித்துவம் பிரம்மாண்ட கடுவட்டி மூலதனத்துடன் தனது வளர்ச்சியின் இறுதியை வந்தடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ''பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஐரோப்பாவின் கடுவட்டிக்காரர்களாவர்'' என்று லிசிஸ் கூறுகிறுர். பொருளாதார வாழ்வின் சகல நிலைமைகளும் முதலாளித்துவத்தின் இந்த உருமாற்றத்தால் தீவிர மாற்றமடைகின்றன. மாற்றமின்றி நிலையாக இருக்கும் மக்கள் தொகையுடனும் தேங்கிய தொழில், வாணிகம், கப்பல் போக்குவரத்துடனும் ''நாடு'' கடுவட்டிக் கடன்கள் மூலம் செல்வந்தனுக முடியும். ''80 லட்சம் பிராங்கை மூலதனமாகக் கொண்ட ஐம்பது ஆட்கள் நான்கு வங்கிகளில் வைப்புக் கணக்கிலுள்ள 200 கோடி பிராங்குகளைத் தம் பிடிக்குள் கொண்டுவர முடியும்''. ஏற்கெனவே நமக்கு பரிச்சயமாகியிருக்கிற ''ஓல்டிங் முறையும்'' இதே விளைவுக்குத்தான் இட்டுச் செல்கிறது. உதாரணமாக, மிகப் பெரிய வங்கிகளில் ஒன்றுகிய Société Générale

தனது ''மகள் கம்பெனியான'' ''எகிப்தியச் சர்க்கரைச் சுத்திகரிப்பு ஆலைக்கு'' 64,000 பத்திரங்களை வழங்குகிறது. பத்திரங்கள் 150 சதவிகித மதிப்பில் வழங்கப்படுகின்றன; அதாவது வங்கியானது பிராங்குக்கு 50 சென்ட்டைம் லாபம் பெறுகிறது. இந்தப் புதியக் கம்பெனியின் லாப ஈவுகள் போலியானவை என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ''பொது மக்கள்'' 9 கோடியிலிருந்து 10 கோடி பிராங்கு வரை இழக்க நேர்ந்தது. Société Généraleஇன் டைரக்டர்களில் ஒருவர் ''சர்க்கரைச் சுத்திகரிப்பு ஆலையின்'' டைரக்டர் போர்டு உறுப்பினர். ''பிரெஞ்சுக் குடியரசு ஒரு நிதியாதிக்க முடியரசு'', ''அது நிதியாதிக்கக் கும்பலின் முழுநிறை ஆதிபத்தியமாகும், இந்தக் கும்பல் பத்திரிகைகள் மீதும் அரசாங்கத்தின் மீதும் ஆதிபத்தியம் செலுத்துகிறது''* என்ற முடிவுக்கு ஆசிரியர் வரவேண்டியிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

நிதி மூலதனத்தின் பிரதான செயல்களில் ஒன்றாகிய பத்திர வெளியீட்டிலிருந்து மிதமிஞ்சிய உயர் விகிதத்தில் கிடைக்கும் லாபமானது, நிதியாதிக்கக் கும்பலை வளர்த்திடுவதற்கும் வலுவாக்குவதற்கும் மிக முக்கிய பங்காற்றுகிறது. ''அன்னியக் கடன்களைத் திரட்டுவதில் கிடைக்கும் லாபங்களுக்கு ஓரளவேனுங்கூட சமமான லாபங்களைத் தரக்கூடிய இவ்வகைப்பட்ட தொழில் ஒன்றுகூட நாட்டினுள் இல்லை'' என்று *Die Bank* சஞ்சிகை கூறுகிறது.**

''பிணையங்களது வெளியீட்டிலிருந்து கிடைப்பதுடன் ஒப்பிடத்தக்க லாபங்களை வேறு எந்த வங்கிச் செயற்பாடும் தருவதில்லை.'' ஜெர்மன் பொருளியலாளர் ஏட்டின்படி, தொழில் துறை பங்குகளது வெளியீட்டிலிருந்து கிடைத்த சராசரி வருடாந்தர லாபங்கள் வருமாறு:

---

* Lysis, *Contre l'oligarchie financière en France*, 5 éd., Paris, 1908, pp. 11, 12, 26, 39, 40, 48 (லிசிஸ், ''பிரான்சில் நிதியாதிக்கக் கும்பலை எதிர்த்து'', 5ஆவது பதிப்பு, பாரிஸ், 1908, பக்கங்கள் 11, 12, 26, 39, 40, 48.—ப-ர்.).

** *Die Bank*, 1913, 7, S. 630.

	சதவிகிதம்
1895	*38.6*
1896	*36.1*
1897	*66.7*
1898	*67.7*
1899	*66.9*
1900	*55.2*

''1891லிருந்து 1900 வரையிலான பத்து ஆண்டுகளில் ஜெர்மன் தொழிற் துறை பங்குகளது வெளியீட்டின் மூலம் நூறு கோடிக்கும் அதிகமான மார்க்குகள் 'சம்பாதிக்கப் பட்டன' ''.*

தொழில் உயர்வேற்றக் காலங்களில் நிதி மூலதனத்தின் லாபங்கள் அளவுகடந்து அதிகரிக்கின்றன; ஆனல் மந்தக் காலங்களில் திடமில்லாத, சிறிய தொழில் நிலையங்கள் இல்லாதொழிகின்றன. பெரிய வங்கிகள் அற்ப விலைக்கு வாங்கி அவற்றில் ''ஓல்டிங்குகளை'' பெறுகின்றன அல்லது அவற்றின் ''புனர்நிர்மாணத்துக்கும்'' ''புனருத்தாரணத் துக்கு''மாகிய லாபகரமான திட்டங்களில் ''பங்கெடுத்துக் கொள்கின்றன''. நஷ்டத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நிறு வனங்களைப் ''புனர்நிர்மாணம்'' செய்கையில் ''பங்கு மூல தனம் குறைத்து எழுதப்படுகிறது, அதாவது லாபங்கள் முன் னிலும் குறைவான மூலதனத்தின் அடிப்படையில் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன; இந்தக் குறைந்த அடிப்படையிலே யே தொடர்ந்து கணக்கிட்டுச் செல்லப்படுகின்றன. அல்லது வருவாயானது பூஜ்ஜியமாகிவிடுகையில் புதிய மூலதனம் தரு விக்கப்படுகிறது; இந்தப் புதிய மூலதனம் குறைந்த பலனுக் குரிய பழைய மூலதனத்துடன் சேர்ந்து போதுமான வரு வாய் கிடைக்க வகை செய்யும்.'' ஹில்ஃபர்டிங் மேலும் சொல்கிறர்: ''இடைக்குறிப்பாய்க் கூற வேண்டியது என்ன

---

* Stillich, முன்குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 143; W. Sombart, *Die deutsche Volkswirtschaft im 19. Jahrhundert*, 2, Aufl., 1909, பக்கம் 526, Anlage 8 (வெ. சோம்பார்ட், ''பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மன் தேசப் பொருளாதாரம்'', 2ம் பதிப்பு, 1909, பக்கம் 526, அனுபந்தம் 8.—பr.).

வெனில், இந்தப் புனருத்தாரணம், புனர்நிர்மாணம் எல்லாம் வங்கிகளைப் பொறுத்தவரை இரு வழிகளில் முக்கியத்துவம் உடையனவாகின்றன: முதலாவதாக, லாபகரமான செயற்பாடுகள் என்ற முறையிலும்; இரண்டாவதாக, இன்னல்களில் சிக்குண்ட கம்பெனிகளைத் தமது பிடிக்குள் கொண்டு வருவதற்கான வாய்ப்புகள் என்ற முறையிலும்.''*

இதோ ஓர் உதாரணம்: டோர்ட்மன்டிலுள்ள யூனியன் சுரங்கக் கம்பெனி 1872ல் நிறுவப்பட்டது. சுமார் 4 கோடி மார்க்குகளுக்குப் பங்கு மூலதனம் வெளியிடப்பட்டது. முதலாவது ஆண்டுக்கு அது 12 சதவிகிதம் லாப ஈவு அளித்ததும், பங்குகளின் நிலைவர விலை 170 ஆக உயர்ந்தது. இப்படித் திரண்ட வெண்ணெயை நிதி மூலதனம் அள்ளிக் கொண்டது, 2 கோடி 80 லட்சம் மார்க் வரையிலான ஓர் அற்ப தொகையைச் சம்பாதித்தது. இந்தக் கம்பெனியின் பிரதான புரவலராக இருந்தது, மிகவும் வெற்றிகரமாக 30 கோடி மார்க் மூலதனத்தைத் திரட்டிக் கொண்டது மிகப் பெரிய ஜெர்மன் வங்கியான அதே Disconto-Gesellschaft தான். பிற்பாடு இந்த யூனியன் சுரங்கக் கம்பெனியின் லாப ஈவுகள் பூஜ்ஜியமாகக் குறையலாயின; மூலதனம் ''குறைத்து எழுதப்படுவதற்கு'', அதாவது முழு மூலதனத்தையும் இழந்துவிடாமலிருப்பதற்காக ஒரு பகுதியை இழப்பதற்குப் பங்குதாரர்கள் இசைய வேண்டியதாயிற்று. தொடர்ச்சியான ''புனருத்தாரணங்கள்'' மூலமாக முப்பதாண்டுக் காலத்தில் 7 கோடி 30 லட்சம் மார்க்குகளுக்கும் அதிகமாக யூனியனின் கணக்குப் புத்தகங்களிலிருந்து கழித்து எழுதப்பட்டன. ''தற்போது இக்கம்பெனியின் ஆதிப் பங்குதாரர்களிடம் அவர்களது பங்குகளின் பெயரளவு மதிப்பில் 5 சதவிகிதம் மட்டுமே இருக்கிறது''**,—ஆனால் வங்கிகள் ஒவ்வொரு ''புனருத்தாரணத்திலிருந்தும்'' ''சம்பாதித்துக் கொண்டு விட்டன''.

---

* நிதி மூலதனம், பக்கம் 172.

** Stillich, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 138; Liefmann, பக்கம் 51.

துரிதமாக வளர்ந்து வரும் பெரிய நகரங்களின் சுற்று வட்டாரங்களில் இருக்கும் நிலங்களில் ஊக வாணிகம் செய்வது நிதி மூலதனத்துக்குக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு லாபகரமான செயற்பாடாய் அமைகிறது. இங்கு வங்கிகளது ஏகபோகம் நிலவாடகை ஏகபோகத்துடனும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களது ஏகபோகத்துடனும் ஒன்றிணைகிறது; ஏனெனில், நில விலையின் ஏற்றமும் நிலத்தைக் கூறு பிரித்து லாபகரமாய் விற்பதற்கான சாத்தியப்பாடும் பிறவும் நகரின் மையப் பகுதியுடன் இவற்றை இணைக்கும் நல்ல போக்குவரத்துச் சாதனங்களையே முக்கியமாகப் பொறுத்திருக்கின்றன. இந்தப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், ஓல்டிங் முறை மூலமாகவும் டைரக்டர் மன்றங்களிலான இடங்களின் விநியோகம் மூலமாகவும் இதே வங்கிகளுடன் இணைப்பு கொண்டிருக்கும் பெரிய கம்பெனிகளின் கையில் இருக்கின்றன. Die Bank சஞ்சிகையில் எழுதும் ஜெர்மன் எழுத்தாளர் லூ. எஷ்வேகெ, தாவரச் சொத்து வாணிகத் துறை, அடமானங்கள் முதலானவற்றில் தனிக் கவனம் செலுத்தி ஆராய்ந்துள்ள இவர் கூறும் ''புதைசேறு'' இதன் விளைவாய் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது, நகரச் சுற்றுவட்டார மனைக்கட்டுகளில் வெறித்தனமான ஊக வாணிபமும் பெர்லின் நிறுவனமான போஸ்வாவ் அன்ட் கினுவர் போன்ற கட்டிடக் கம்பெனிகளின் தகர்வும் ஏற்படக் காண்கிறோம். இந்தக் கம்பெனி ''வன்மையும் திண்மையும்'' வாய்ந்த Deutsche Bankஇன் உதவியுடன் 10 கோடி மார்க் வரை திரட்டிச் சேர்த்தது— இந்த வங்கி ''ஓலடிங்'' முறையின் மூலம்தான் செயல்பட்டது, அதாவது திரைமறைவில் இரகசியமாகச் செயலாற்றியது—1 கோடி 20 லட்சம் மார்க்குகள் ''மட்டுமேயான'' நஷ்டத்துடன் இதிலிருந்து வெளிப்பட்டது. ஆனால் நாசத்துக்கு உள்ளாகும் சிறு உடைமையாளர்களும் தொழிலாளர்களும் இந்தப் பித்தலாட்டக் கட்டிடக் கம்பெனிகளிடமிருந்து ஏதும் பெற முடியாமற் போகிறது. மனைக்கட்டுப் பட்டாக்கள், கட்டிடம் கட்டுவதற்கான உரிமைகள் முதலானவற்றின் வழங்கீட்டில் ஆளுகை பெறுவதற்காக ''நேர்மையான'' பெர்லின் போலீசுடனும் நிர்வாகத்துடனும் மோசடியான

பேர உடன்பாடுகளும், இப்படி மற்றும் பலவும் ஏற்படக் காண்கிறோம்.*

ஐரோப்பியப் பேராசிரியர்களும் தூய நோக்கங் கொண்ட முதலாளிமார்களும் கபடமான முறையில் கண்டிக்கும் ''அமெரிக்க நெறிமுறை'' நிதி மூலதனச் சகாப்தத்தில் எந்த நாட்டிலும் எந்தப் பெரிய நகரும் பாக்கியில்லாமல் நடைமுறை நெறியாகிவிடுகிறது.

*1914*ன் தொடக்கத்தில், பெர்லினில் ஒரு ''போக்குவரத்து டிரஸ்டை'' நிறுவுவது குறித்து, அதாவது நகர மின்சார ரயில்வே, டிராம்வே கம்பெனி, பஸ் கம்பெனி ஆகிய பெர்லினின் மூன்று போக்குவரத்து நிறுவனங்களுக்குமிடையில் ''நலவுரிமை ஒற்றுமையை'' உண்டாக்குவது குறித்துப் பேசப்பட்டது. *Die Bank* இவ்வாறு எழுதியது: ''பஸ் கம்பெனியில் பெரும் பகுதி பங்குகள் ஏனைய இரு போக்குவரத்துக் கம்பெனிகளால் வாங்கப்பட்டு விட்டது தெரிந்தது முதலாய் இந்தத் திட்டம் சிந்திக்கப்பட்டு வந்தது என்பதை நாம் அறிவோம்... இந்த நோக்கத்தைப் பின்பற்றுவோர் போக்குவரத்து வசதிகளை ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் சிக்கனங்கள் ஏற்படுமென்றும் இவற்றில் ஒரு பகுதி உரியகாலத்தில் பொது மக்களுக்கு ஆதாயமளிப்பதாக இருக்குமென்றும் கூறுவதை நாம் முற்றும் நம்பலாம். ஆனால் நிறுவப்படுகின்ற போக்குவரத்து டிரஸ்டுக்குப் பின்னால் வங்கிகள் இருப்பதானது இந்தப் பிரச்சினையைச் சிக்கலாக்குகின்றது. இந்த வங்கிகள் தமது ஏகபோகமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களைத் தாம் விரும்பினால் தமது தாவரச் சொத்து வாணிபத்தின் நலன்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டுவிட முடியும். இத்தகைய ஊகம் நியாயமானதே என்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு, நகர மின்சார ரயில்வே கம்பெனி நிறுவப்படுவதை எந்த வங்கி ஊக்குவித்ததோ அந்தப் பெரிய வங்கியின் நலன்கள் அக்கம்பெனி நிறுவப்பட்ட காலத்திலேயே அதனுடன் பிணைந்திருந்ததை நினைவுபடுத்திக் கொண்

* *Die Bank*, 1913, பக்கம் *952*, L. Eschwege, *Der Sumpf* (லூ. எஷ்வேகெ, ''புதைசேறு''.—ப-ர்.); அதே சஞ்சிகையில், *1912*, *1*, பக்கம் *223*உம் அடுத்த பக்கங்களும்.

டால் போதும். அதாவது: இந்தப் போக்குவரத்து நிறுவனத்தின் நலன்கள் தாவரச் சொத்து நலன்களுடன் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. விஷயம் என்னவென்றால், இந்த ரயில்வேயின் கிழக்கத்தியப் பாதை செல்லவிருந்த நிலத்தை ரயில் பாதை போடப்படப்போவது நிச்சயமானதும் இந்த வங்கியானது தனக்கும் இந்த நடவடிக்கையில் தனது கூட்டாளிகளாக இருந்த சிலருக்கும் பெருத்த லாபம் கிடைக்கும் விதத்தில் விற்றதென்பதே இங்குள்ள விவகாரம்...''*

ஏகபோகமானது, அது நிறுவப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான கோடிகளைத் தன் பிடிக்குள் கொண்டுவந்ததவுடன், அரசாங்கத்தின் வடிவமும் ஏனைய எல்லா ''விவரங்களும்'' எப்படி இருப்பினும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் பொது வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையினுள்ளும் ஊடுருவிவிடுகிறது. பிரஷ்ய அதிகாரவர்க்கத்தின் நேர்மையைப் பற்றிய அடிமைப்புத்தி கொண்ட புகழுரையையும், பிரெஞ்சுப் பனுமா மோசடியையும்[20] அமெரிக்க அரசியல் ஊழலையும் பற்றிய குறிப்புகளையும் ஜெர்மன் பொருளாதார வெளியீடுகளில் சகஜமாகக் காண்கிறோம். ஆனல் உண்மை என்னவென்றால், ஜெர்மன் வங்கித் தொழில் விவகாரங்கள் சம்பந்தமான முதலாளித்துவ வெளியீடுகளுங்கூட கலப்பற்ற தூய வங்கித் தொழில் விவகாரங்களின் எல்லைகளை இடையறாது கடந்து நெடுந்தொலைவுக்கு விலகிச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது; அரசாங்க அதிகாரிகள் மேலும் மேலும் அடிக்கடி வங்கிகளில் வேலை ஏற்பதைக் குறிப்பிட்டு அவை ''வங்கியின் கவர்ச்சி'' குறித்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது, உதாரணமாய், அவை எழுதுவதாவது: ''பேரன்ஷ்த்ராஸ்ஸெயில் (Deutsche Bank தலைமைக் காரியாலயம் இருக்கும் பெர்லின் நகர வீதி) சொகுசான வேலை பெறுவது பற்றி மனத்துள் ஆசையுடன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் அரசாங்க அதிகாரியின் நேர்மை குறித்து என்ன சொல்வது?''** *Die Bank* சஞ்சிகையின் பதிப்பாளராகிய ஆல்ப்ரட்

* „Verkehrstrust", *Die Bank*, 1914, 1, பக்கம் *89* (''போக்குவரத்து டிரஸ்டு'', வங்கி.—ப-ர்.).

** „Der Zug zur Bank", *Die Bank*, 1909, *1*, பக்கம் *79*.—(''வங்கியின் கவர்ச்சி'', வங்கி.—ப-ர்.).

லன்ஸ்பர்க் ''பைஸாண்டைனியத்தின் பொருளாதார முக்கியத்துவம்'' என்ற தலைப்பில் 1909ல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில், இரண்டாம் வில்ஹெல்மின் பாலஸ்தீனச் சுற்றுப் பயணத்தைப் பற்றியும், ''இந்தப் பயணத்தின் உடனடி விளைவாய் பாக்தாது ரயில்வே நிர்மாணம் ஆரம்பமானது பற்றியும், 'ஜெர்மன் தொழில் முனைப்பின் மாபெரும் பயனுகிய' இது கேடார்ந்ததாகி, 'முற்றுகை வளையத்துக்கு' நமது அரசியல் தவறுகள் யாவற்றையும் விட அதிகமாய்ப் பொறுப்பானதாகியது''* பற்றியும் இடைக்குறிப்பாய் எடுத்துரைக்கிறுர். (முற்றுகை வளையம் என்பது ஜெர்மனியைத் தனிமைப்படுத்தி ஜெர்மனிக்கு விரோதமான ஏகாதிபத்தியக் கூட்டமைப்பைக் கொண்டு ஜெர்மனியைச் சுற்றி வளைப்பதற்காக ஏழாம் எடுவர்டு அனுசரித்த கொள்கையைக் குறிப்பதாகும்.) இதே சஞ்சிகையில் எழுதுபவரான, ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்ட எஷ்வேகெ, ''செல்வராட்சியும், அதிகாரவர்க்கமும்'' என்ற தலைப்பில் 1911ல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் ஃபோல்கர் என்ற ஜெர்மன் அதிகாரியின் விவகாரத்தை உதாரணமாகக் காட்டி அம்பலப்படுத்திஞர்: இந்த அதிகாரி கார்ட்டல் கமிட்டியின் முனைப்பு மிக்க உறுப்பினராக வேலை செய்து வந்தவர், ஆனுல் சிறிது காலத்துக்கு எல்லாம் மிகப் பெரிய கார்ட்டலாகிய எஃகு சிண்டிக்கேட்டில் இவர் கொழுத்த சம்பளத்துக்குரிய பதவி பெற்றுக் கொண்டு விட்டார். இதைப் போன்ற நிகழ்வுகள்—எவ்வகையிலும் இவை தற்செயலாய் நடைபெற்றுவிட்டவை அல்ல—இந்த முதலாளித்துவ ஆசிரியரை நிர்ப்பந்தம் செய்து பின்வருமாறு ஒத்துக் கொள்ள வைத்தன: ''ஜெர்மன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்ட பொருளாதாரச் சுதந்திரமானது பொருளாதார வாழ்வின் பல துறைகளிலும் பொருளற்ற வெற்றுத் தொடராகிவிட்டது'', தற்போது நிலவும் செல்வராட்சியில் ''மிக விரிவான அரசியல் சுதந்திர

* அதே நூல், 1, பக்கம் 301.

முங்கூட, சுதந்திரமில்லாத் தேசத்தோராக நாம் மாற்றப்படு வதிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்ற முடியாது''.*

ருஷ்யாவைப் பொறுத்த வரை ஒரேயொரு உதாரணத் துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன். கருவூலத்தின் கடன் செலா வணித் துறையின் டைரக்டர் தவீதவ் தமது அரசாங்கப் பதவியை ராஜினுமா செய்துவிட்டு, குறிப்பிட்ட பெரிய ஒரு வங்கியில் வேலே ஏற்றது பற்றிச் சில ஆண்டுகளுக்கு முனபு எல்லாச் செய்தியேடுகளும் அறிவித்தன. இந்த வங்கியுடனுன ஒப்பந்தப்படி அவர் பெறும் சம்பளம் சில ஆண்டுகளில் மொத்தம் பத்து லட்சம் ரூபிளுக்கும் அதிகமாயிருக்குமென அறிவிக்கப்பட்டது. கடன் செலாவணித் துறையின் பணி ''நாட்டின் எல்லா கடன்வசதி நிலேயங்களின் நடவடிக் கைகளேயும் ஒருமுகப்படுத்துவதாகும்''; இது தலேநகரி லுள்ள வங்கிகளுக்கு மொத்தம் 80 கோடி முதல் 100 கோடி ரூபிள் வரை உதவி மான்யங்களேத் தருகின்றது.**

மூலதன உடைமையானது, உற்பத்தியில் மூலதனத்தைச் செயற்படுத்துவதிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும், பண மூல தனமானது தொழில் துறையிலான அல்லது உற்பத்தித் திற னுள்ள மூலதனத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும், முழுதும் பண மூலதனத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு வாழ்கின்ற சுகஜீவி [rentier] தொழில் முனேப்பாள ரிடமிருந்தும் மூலதனத்தின் நிர்வாகத்தில் நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரிடமிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும் பொதுவாக முதலாளித்துவத்தின் குணுதிசயமாகும். ஏகாதி பத்தியம் அல்லது நிதி மூலதன ஆதிக்கம் என்பது இந்தப் பிரிவினே மிகப் பெரும் அளவுகளுக்கு அதிகரித்துவிடும் முத லாளித்துவ உச்ச கட்டமாகும். மூலதனத்தின் ஏனைய எல்லா வடிவங்களின் மீதும் நிதி மூலதனம் தலேமையதிகாரம் பெறு வதானது முதலீட்டாளரும் நிதியாதிக்கக் கும்பலும் தலே மையாதிபத்தியம் பெறுவதைக் குறிக்கிறது; நிதித் துறை யில் ''சக்தி வாய்ந்தவையாக'' இருக்கும் சொற்ப எண்ணிக்

* அதே நூல், 1911, 2, பக்கம் 825; 1913, 2, பக்கம் 962.

** E. Agahd, முன் குறிப்பிட்ட புத்தகம், பக்கம் 202.

கையிலான அரசுகள் ஏனைய எல்லா அரசுகளிலும் உயர்ந்தனவாய் தனித்த நிலை பெறுவதை இது குறிக்கிறது. இந்தப் போக்கு எந்த அளவுக்கு நடந்தேறுகிறதென்பதை பத்திர வெளியீடுகள் பற்றிய, அதாவது எல்லா விதமான பிணையங்களின் வெளியீடு பற்றிய புள்ளிவிவரங்களிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உலக முழுவதிலும் வெளியிடப்படும் பிணையங்கள் யாவும் உள்ளடங்கும்படி மிகவும் பரவலான, முழுமையான, ஒப்பு நிலையிலான புள்ளிவிவரங்களை அ. நெய்மார்க், சர்வதேசப் புள்ளிவிவரக் கழகத்தின் அறிக்கையில் வெளியிட்டுள்ளார்.* பொருளாதார வெளியீடுகளில் இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் பகுதியளவில் திரும்பத் திரும்ப எடுத்தாளப்பட்டிருப்பவை. நான்கு பத்தாண்டுகளுக்கான மொத்தங்களை அவர் தருகின்றார், அவை வருமாறு:

	பத்தாண்டுக்கான மொத்த வெளியீடு நூறு கோடி பிராங்குகளில்
1871—1880	*76.1*
1881—1890	*64.5*
1891—1900	*100.4*
1901—1910	*197.8*

*1870*ஆம் ஆண்டுகளில் அனைத்து உலகுக்குமான மொத்த வெளியீட்டின் தொகை அதிகமாயிருந்தது. குறிப்பாக, பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் சம்பந்தமாகத் திரட்டப்பட்ட கடன்களும் அந்த யுத்தத்துக்குப் பிறகு ஜெர்மனியில் ஆரம்பமான கம்பெனி-தோற்றுவிப்பு உயர்வேற்றமுமே இதற்குக் காரணம். மொத்தத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்று பத்தாண்டுகளில் அதிகரிப்பு ஒப்பளவில் மிகத்

* *Bulletin de l'institut international de statistique*, t. XIX, livr. II, La Haye, 1912 (''சர்வதேசப் புள்ளிவிவரக் கழகத்தின் அறிக்கை'', தொகுதி XIX, பகுதி II, ஹேக். — ப-ர்.). இரண்டாவது பத்தியிலுள்ள சிறிய நாடுகள் பற்றிய புள்ளிவிவரங்கள் 1902ன் புள்ளிகளுடன் 20 சதவிகிதத்தைக் கூட்டி மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தீவிரமாயில்லே. இருபதாம் நூற்ருண்டின் முதல் பத்தாண்டுகளில்தான் கிட்டத்தட்ட 100 சதவிகித அளவிலான மிகப் பெரிய அதிகரிப்பு காணப்படுகிறது. இப்படியாக, இருபதாம் நூற்ருண்டின் ஆரம்பமே திரும்பு முனையாக அமைகிறது— ஏற்கெனவே நாம் எடுத்துரைத்தது போல் ஏகபோகங்களது (கார்ட்டல்கள், சிண்டிக்கேட்டுகள், டிரஸ்டுகள்) வளர்ச்சியில் மட்டுமின்றி, நிதி மூலதனத்தின் வளர்ச்சியிலும்.

1910ல் உலகத்தில் நடப்பிலிருந்த வெளியிடப்பட்ட பிணையங்களின் மொத்தத் தொகை சுமார் 81,500 கோடி பிராங்குகளாகுமென நெய்மார்க் மதிப்பிடுகிருர். இரட்டிப் பாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கக் கூடியவற்றை இத்தொகையிலிருந்து கழித்து, 57,500-60,000 கோடியாக மொத்தத் தொகையை அவர் குறைக்கிருர். இது பல நாடுகளிடையில் கீழ்க்கண்டவாறு பங்கிடப்பட்டிருக்கிறது (மொத்தத் தொகையை நான் 60,000 கோடியாகக் கொள்கிறேன்):

1910ல் நடப்பிலிருந்த நிதிப் பிணையங்கள்
(நூறு கோடி பிராங்குகளில்):

கிரேட் பிரிட்டன்	142	479	ஹாலந்து	12.5
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு	132		பெல்ஜியம்	7.5
பிரான்ஸ்	110		ஸ்பெயின்	7.5
ஜெர்மனி	95		ஸ்விட்சர்லாந்து	6.25
ருஷ்யா	31		டென்மார்க்	3.75
ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி	24		ஸ்வீடன், நார்வே, ருமேனியா முதலியன	2.5
இத்தாலி	14			
ஜப்பான்	12			
			மொத்தம்	600

ஒவ்வொன்றும் தோராயமாக 10,000 முதல் 15,000 கோடி பிராங்குகள் வரையிலான தொகைகளுக்குப் பிணையங்களைப் பெற்றிருக்கும் ஆகப் பெருஞ் செல்வம் படைத்த நான்கு முதலாளித்துவ நாடுகள் தெளிவாகத் தனித்து எடுப்பாக நிற்பதை இந்தப் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து உடனே காண்கிருேம். இந்நான்கில் இரண்டு, இங்கிலாந்தும் பிரான்சும், யாவற்றிலும் பழைய முதலாளித்துவ நாடுகள்; இவை,

பின்னர் நாம் பார்க்கப்போவதைப் போல, யாவற்றிலும் அதிகமான காலனிகளைப் பெற்றிருப்பவை; ஏனைய இரண்டும், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் ஜெர்மனியும், வளர்ச்சி வேகத்திலும், தொழில் துறையில் முதலாளித்துவ ஏகபோகங்கள் விரிந்துள்ள அளவிலும் தலைமை நிலை வகிக்கும் முதலாளித்துவ நாடுகள். இந்நான்கு நாடுகளும் சேர்ந்து 47,900 கோடி பிராங்குகளை, அதாவது உலக நிதி மூலதனத்தில் கிட்டத்தட்ட 80 சதவிகிதத்தைத் தம்மிடம் வைத்திருக்கின்றன. உலகின் ஏனைய பகுதிகளில் அனேகமாய் யாவுமே இந்தச் சர்வதேச வங்கியர் நாடுகளுக்கு, உலக நிதி மூலதனத்தின் இந்த நான்கு ''தூண்களுக்கும்'' ஏதேனும் ஒரு வகையில், அதிகமாகவோ குறைவாகவோ கடன்பட்டவையாகவும் கப்பம் செலுத்துபவையாகவுமே இருக்கின்றன.

நிதி மூலதனத்துக்குப் பணிய வேண்டிய சார்பு நிலைக்கும் நிதி மூலதனத்தின் தொடர்புகளுக்குமாகிய சர்வதேச வலைப் பின்னல் அமைப்பைத் தோற்றுவிப்பதற்கு மூலதன ஏற்றுமதி ஆற்றும் பங்கைப் பரிசீலனை செய்வது குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

4. மூலதன ஏற்றுமதி

தடையில்லாப் போட்டி தனியாட்சி புரிந்த் பழைய முதலாளித்துவத்தின் குறிப்பண்பாய் இருந்தது **பண்டங்களின்** ஏற்றுமதி. ஏகபோகங்கள் ஆட்சி புரியும் முதலாளித்துவத்தின் இன்றைய கட்டத்தின் குறிப்பண்பாய் இருப்பது மூலதனத்தின் ஏற்றுமதி.

தனது வளர்ச்சியின் உச்ச கட்டத்தை எட்டிவிட்ட பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்திதான் முதலாளித்துவம்; இக்கட்டத்தில் உழைப்புச் சக்தியுங்கூட பரிவர்த்தனைப் பண்டமாகிவிடுகிறது. உள்நாட்டுப் பரிவர்த்தனையின், குறிப்பாகச் சர்வதேசப் பரிவர்த்தனையின் வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்துக்குரிய தனி இயல்பாகும். தனிப்பட்ட தொழில் நிலையங்களது, தனிப்பட்ட தொழிற் கிளைகளது, தனிப்பட்ட நாடுகளது ஏற்றத்தாழ்வான, இடையறுந்து சீரில்லா வளர்ச்சி முதலா

ளித்துவ அமைப்பில் தவிர்க்க முடியாததாகும். ஏனைய நாடுகளுக்கெல்லாம் முன்னதாக இங்கிலாந்து முதலாளித்துவ நாடாகிவிட்டது; பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிக்குள் அது தடையில்லா வாணிபத்தை மேற்கொண்டு, ''உலகத்தின் தொழிற்கூடமாய்'' அமைந்து, எல்லா நாடுகளுக்கும் செய்பொருள்களை வழங்கும் நாடாகச் செயல்படுவதற்கு உரிமை கொண்டாடியது. இந்தச் செய்பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டு பிற நாடுகள் இவற்றுக்குப் பரிவர்த்தனையாக இங்கிலாந்துக்கு மூலப்பொருள்களை அளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில், இங்கிலாந்தின் இந்த ஏகபோகத்துக்குக் குழி பறிக்கப்பட்டது; எப்படியெனில் பிற நாடுகள் ''காப்பு வரிகள்'' மூலம் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு சுயேச்சையான முதலாளித்துவ நாடுகளாக வளர்ச்சியடைந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புது வகைப்பட்ட ஏகபோகங்கள் நிறுவப்படக் காண்கிறோம்: முதலாவதாக, முதலாளித்துவ வழியில் வளர்ச்சியுற்ற எல்லா நாடுகளிலும் முதலாளிகளது ஏகபோகக் கூட்டுகள்; இரண்டாவதாக, மூலதனத் திரட்சி பிரம்மாண்டமான அளவுக்கு அதிகரித்துவிட்ட மிகப் பெருஞ் செல்வம் படைத்த ஒருசில நாடுகளின் ஏகபோக நிலை. முன்னேறிய நாடுகளில் மிதமிஞ்சிய அளவுக்கு ''உபரி மூலதனம்'' திரண்டெழுந்துள்ளது.

தொழில் துறையிடமிருந்து எங்கும் இன்று பயங்கரமாகப் பின்தங்கியிருக்கும் விவசாயத்தை முதலாளித்துவத்தால் வளர்ந்தோங்கச் செய்ய முடியுமானால், வியக்கத்தக்க தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பினும் எங்கும் இன்னும் அரைப்பட்டினியாகவும் ஏழ்மையுற்றும் வாழ்கின்ற மக்கள் பெருந்திரளினரின் வாழ்க்கைத் தரத்தை முதலாளித்துவத்தால் உயர்த்த முடியுமாயின், உபரி மூலதனத்தைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடம் இருக்காது என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. இந்த ''வாதம்'' முதலாளித்துவத்தின் குட்டிமுதலாளித்துவ விமர்சகர்களால் அடிக்கடி முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆனால், முதலாளித்துவம் இவற்றைச் செய்வதெனில், அது

முதலாளித்துவமாக இருக்க முடியாது; ஏனெனில் ஏற்றத் தாழ்வான வளர்ச்சியும் மக்கள் பெருந்திரளினரது அரைப் பட்டினி வாழ்க்கை நிலையுமாகிய இவை இரண்டும் இந்த உற்பத்தி முறைக்குரிய அடிப்படையான, தவிர்க்க முடியாத நிலைமைகளாகவும் முன்னிபந்தனைகளாகவும் இருப்பவை. முதலாளித்துவம் முதலாளித்துவமாகவே இருக்கிறவரை, உபரி மூலதனமானது அந்த நாட்டின் மக்கள் பெருந்திரளினரது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப் பட மாட்டாது, ஏனென்றால் இது முதலாளிகளுடைய லாபங்களைச் சரிந்து விழச் செய்வதாகிவிடும்; லாபங்களை அதிகமாக்கும் பொருட்டு பிற்பட்ட நாடுகளுக்கு மூலதனத்தை ஏற்றுமதி செய்வதற்கே உபரி மூலதனம் பயன்படுத்தப் படும். இந்தப் பிற்பட்ட நாடுகளில் மூலதனம் மிகச் சொற்பமாகவும், நிலத்தின் விலை ஒப்பளவில் தாழ்நிலையிலும், கூலிகள் குறைவாகவும், மூலப் பொருள்கள் மலிவாகவும் இருப்பதால் லாபங்கள் வழக்கமாய் அதிகமாக இருக்கின்றன. பிற்பட்ட நாடுகள் பலவற்றிலும் முக்கிய ரயில் பாதைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன அல்லது போடப்பட்டு வருகின்றன; தொழில் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆதார நிலைமைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; இப்படி மற்றும் பலவும் நடந்தேறி இந்த நாடுகள் ஏற்கெனவே உலக முதலாளித்துவ ஒட்டுறவினுள் இழுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே மூலதன ஏற்றுமதி சாத்தியமாகியிருக்கிறது. ஒருசில நாடுகளில் முதலாளித்துவம் ''கனிந்து அழுகும்'' நிலையை எய்திவிட்டதாலும், (விவசாயத்தின் பின்தங்கிய நிலை, பொதுமக்களின் வறுமை நிலை ஆகியவை காரணமாக) மூலதனத்துக்கு ''லாபகரமான'' முதலீட்டுத் துறை இல்லாமற் போவதாலும் மூலதனத்தை ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டிய அவசியம் எழுகிறது.

முதன்மையான மூன்று நாடுகளால் வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கும் மூலதனத்தின் தொகையைக் காட்டும் தோராயமான புள்ளிவிவரங்கள் வருமாறு:*

* Hobson, *Imperialism*, London, 1902, பக்கம் *58;* Riesser, முன் கூறிய நூல், பக்கங்கள் *395, 404;* P. Arndt, *Weltwirtschaftliches Archiv* என்ற வெளியீட்டில் Bd. 7, 1916, S. 35

வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டுள்ள மூலதனம்
(100 கோடி பிராங்குகளில்)

ஆண்டு	கிரேட் பிரிட்டன்	பிரான்ஸ்	ஜெர்மனி
1862	3.6	—	—
1872	15.0	10(1869)	—
1882	22.0	15(1880)	?
1893	42.0	20(1890)	?
1902	62.0	27—37	12.5
1914	75—100.0	60	44.0

(பி. அருந்த், ''உலகப் பொருளாதாரத்தின் பழைய ஆவணங்கள்'', தொகுதி 7, 1916, பக்கம் 35.— ப-ர்.); Neymarck, *Bulletin*இல்; ஹில்பர்டிங், ''நிதி மூலதனம்'', பக்கம் 492; *Lloyd-George*, காமன்ஸ் சபையில் சொற்பொழிவு, மே 4, 1915, *Daily Telegraph*, மே 5, 1915ல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது; B. Harms, *Probleme der Weltwirtschaft*, Jena, 1912, S. 235 முதலியன (பி. ஹார்ம்ஸ், ''உலகப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்'', யேனு, 1912, பக்கம் 235 முதலியன.— ப-ர்.); Dr. Siegmund Schilder, *Entwicklungstendenzen der Weltwirtschaft*, Berlin, 1912. Bd. 1. S. 150 (டாக்டர் சிக்முண்ட் ஷில்டர், ''உலகப் பொருளாதார வளர்ச்சியின் போக்குகள்'', பெர்லின், 1912, தொகுதி 1, பக்கம் 150.—ப-ர்.); *Journal of the Royal Statistical Society* என்ற சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்ட George Paish, „Great Britain's Capital Investments etc.", vol. LXXIV, 1910-11, பக்கம் 167உம் அடுத்தவையும் (ஜார்ஜ் பெய்ஷ், ''கிரேட் பிரிட்டனின் மூலதன முதலீடுகள், முதலியன'', ''ராயல் புள்ளி விவரக் கழகத்தின் சஞ்சிகை'', தொகுதி LXXIV.—ப-ர்.). Georges Diouritch, *L'Expansion des banques allemandes à l'étranger, ses rapports avec le développement économique de l'Allemagne*, Paris, 1909, p. 84 (ஜார்ஜ் டியுரிச், ''ஜெர்மனியின் பொருளாதார வளர்ச்சியினைத் தொடர்ந்து வெளிநாடுகளில் ஜெர்மன் வங்கிகளின் விஸ்தரிப்பு'', பாரிஸ், 1909, பக்கம் 84.—ப-ர்.).

இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில்தான் மூலதனத்தின் ஏற்றுமதி பிரம்மாண்ட பரிமாணங்களை அடைந்ததென்பதை இந்தப் பட்டியல் காட்டுகிறது. யுத்தத்துக்கு முன்னுல் இந்த மூன்று முதன்மையான நாடுகளும் வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்திருந்த மூலதனத்தின் தொகை 17,500 கோடியிலிருந்து 20,000 கோடி பிராங்குகளுக்கு இடைப்பட்டதாக இருந்தது. மிதமான விகிதமான 5 சதவீதத்தில் இந்தத் தொகையிலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு 800 கோடியிலிருந்து 1,000 கோடி பிராங்குகள் வரை வருமானம் கிடைத்திருக்க வேண்டும்—இதுவேதான் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகள், தேசங்கள் மீதான ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறைக்கும் சுரண்டலுக்கும், ஒருசில செல்வந்த அரசுகளின் முதலாளித்துவப் புல்லுருவித்தனத்துக்கும் திடமான அடித்தளம்!

வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கும் மூலதனம் பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையில் எவ்வாறு வினியோகமாகியிருக்கிறது? இம்மூலதனம் எங்கு முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது? இக்கேள்விகளுக்குத் தோராயமான பதில்தான் அளிக்க முடியும்; ஆயினும் தற்கால ஏகாதிபத்தியத்தின் பொதுவான சில உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் தெளிவுபடுத்த இந்தப் பதில் போதுமானதாகும். (102ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்).

பிரிட்டிஷ் மூலதனம் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கும் முக்கிய மண்டலங்கள் பிரிட்டிஷ் காலனிகள், இவை அமெரிக்கக் கண்டத்திலுங்கூட (உதாரணமாக, கானடா) மிகவும் பெரிய அளவில் இருக்கின்றன; ஆசியாவையும் பிறவற்றையும் கூறவே வேண்டியதில்லை. ஆகவே இங்கு பெரிய அளவிலான மூலதன ஏற்றுமதிகள் விரிந்து பரந்திருக்கும் காலனிகளுடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏகாதிபத்தியத்திற்குக் காலனிகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி பிற்பாடு கூறுகிறேன். பிரான்சின் விவகாரத்தில் நிலைமை வேருகும். பிரெஞ்சு மூலதன ஏற்றுமதிகள் முக்கியமாக ஐரோப்பாவில், முதன்மையாக ருஷ்யாவில் (ஆயிரம் கோடி பிராங்குகளுக்குக் குறையாமல்) முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன; பெரும்பாலும் இவை கடன் மூலதனமாகும், அரசாங்கக் கடன்களாகும்; தொழில் துறை முயற்சிகளில் முதலீடு

அன்னிய மூலதனம் (தோராயமாக) வினியோகமாகி யிருக்கும் உலகப் பகுதிகள் (1910ஆம் ஆண்டின் வாக்கில்)

	கிரேட் பிரிட்டன்	பிரான்ஸ்	ஜெர்மனி	மொத்தம்
	(100 கோடி மார்க்குகள்)			
ஐரோப்பா	4	23	18	45
அமெரிக்கா	37	4	10	51
ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா . .	29	8	7	44
மொத்தம்	70	35	35	140

செய்யப்பட்ட மூலதனமல்ல. பிரிட்டிஷ் காலனியாதிக்க ஏகாதிபத்தியத்தைப் போலல்லாது, பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்தியத்தைக் கடுவட்டிக் கடன் ஏகாதிபத்தியம் என்பதாகக் குறிப்பிடலாம். ஜெர்மனியின் விவகாரத்தைப் பொறுத்த வரை அது மூன்ருவது வகையினதாக இருக்கக் காண்கிருேம்: காலனிகள் கணிசமாய் இல்லே, வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்யப்பட்ட ஜெர்மன் மூலதனம் ஐரோப்பாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையே மிகவும் சமமான அளவில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூலதனத்தின் ஏற்றுமதி, எந்த நாடுகளுக்கு அது ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறதோ அந்நாடுகளில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின்மீது செல்வாக்கு செலுத்துகிறது, இந்த வளர்ச்சியை வெகுவாகத் துரிதப்படுத்துகிறது. ஆகவே, மூலதன ஏற்றுமதியானது, மூலதன-ஏற்றுமதி நாடுகளின் வளர்ச்சியை ஓரளவுக்கு தடைப்படுத்தக் கூடும் என்ருலும், உலகெங்கும் மேலும் தொடர்ந்து முதலாளித்துவம் காணும் வளர்ச்சியை

விரிவுபடுத்தியும் ஆழமாக்கியும் செல்வதன் மூலமே அது இதனைச் செய்ய முடியும்.

மூலதன-ஏற்றுமதி நாடுகள் அநேகமாக எப்பொழுதும் சில ‘‘அனுகூலங்களைப்'' பெற முடிகிறது; அவ்வனுகூலங்களின் தன்மை நிதி மூலதன, ஏகபோக சகாப்தத்தின் குணுதிசயத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. உதாரணமாக, பின்வரும் வாசகம் பெர்லின் சஞ்சிகையாகிய *Die Bank*, 1913 அக்டோபர் இதழில் வெளிவந்தது:

‘‘அரிஸ்டஃபேன்சின் எழுதுகோலுக்கு ஏற்றதாகிய நகைச்சுவை நாடகம் ஒன்று தற்போது சிறிது காலமாய்ச் சர்வதேச மூலதனச் சந்தையில் ஆடப்பட்டு வருகிறது. ஸ்பெயினிலிருந்து பால்கன் நாடுகள் வரை, ருஷ்யாவிலிருந்து ஆர்ஜென்டீனு, பிரேஸில், சீனு வரை மிகப் பல வெளிநாடுகள், பகிரங்கமாகவோ இரகசியமாகவோ பெரிய பணச் சந்தைகளில் தோன்றி கடன்கள் வேண்டுமென்று, சில நேரங்களில் விடாப்பிடியான முறையிலுங்கூட கோருகின்றன. தற்போது பணச் சந்தைகள் நல்ல நிலையில் இல்லை, அரசியல் நிலவரம் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இல்லை. ஆயினும் கடன் அளிக்க மறுக்கும் துணிவு எந்தவொரு பணச் சந்தைக்கும் இல்லை, தனது அண்டை அயலார் யாரேனும் தன்னை முந்திக் கொண்டு கடன் அளிக்க சம்மதித்து விடலாம், இவ்வழியில் அவர் கைம்மாருகச் சில உபகாரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டுவிடலாம் என்று ஒவ்வொரு சந்தையும் அஞ்சுகிறது. இந்தச் சர்வதேசப் பேரங்களில், கடன் அளிப்பவர் அனேகமாய் எப்போதும் அதிகப்படியான சில ஆதாயங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு விடுகிருர்: வர்த்தக உடன்படிக்கையில் சாதகமான ஒரு பிரிவோ, நிலக்கரி வழங்கு நிலையமோ, துறைமுகம் கட்டுவதற்கானதோர் ஒப்பந்தமோ, கொழுத்த சலுகையோ, பீரங்கிகளுக்கான ஆணையோ கிடைத்துவிடுகிறது.''*

நிதிமூலதனம் ஏகபோகங்களது சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. ஏகபோகங்கள் ஏகபோகத்துக்குரிய கோட்பாடுகளை எங்கும் செயல்பட வைக்கின்றன: பகிரங்கச் சந்தையிலான போட்டிக்குப் பதில், லாபகரமான பேரங்

* *Die Bank*, 1913, 2, 1024-1025.

களுக்காகத் ''தொடர்புகள்'' பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படு கின்றன. கொடுக்கப்படுகின்ற கடனில் ஒரு பகுதி, கடன் தரு கிற நாட்டிலிருந்து பொருள்கள் வாங்குவதற்காக, குறிப் பாகப் போர்த் தளவாடங்கள் அல்லது கப்பல்கள் போன்ற வற்றை வாங்குவதற்காகச் செலவிடப்பட வேண்டுமென நிபந்தனை இடுவது மிகவும் சகஜமாகிவிட்டது. கடந்த இரண்டு பத்தாண்டுகளில் (1890—1910) பிரான்ஸ் இம் முறையை அடிக்கடி கையாண்டிருக்கிறது. இவ்வாறு மூலதன ஏற்றுமதியானது பண்ட ஏற்றுமதியை ஊக்குவிப்பதற்கான மார்க்கமாகிறது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் முக்கியமாய்ப் பெரிய நிறுவனங்களுக்கிடையிலான பேரங்கள், ஷில்டர்* ''இதமான முறையில்'' குறிப்பிடுவது போல ''லஞ்ச ஊழலுக்கு ஒப்பான'' வடிவத்தைப் பெறுகின்றன. சக்தி வாய்ந்த வங்கி களுடனும் அரசாங்கங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவையும் கடன் அளிக்க ஏற்பாடு செய்யும் போது எளிதில் ''உதாசீனம்'' செய்துவிட முடியாதவையுமான நிறு வனங்களுக்கு ஜெர்மனியில் குருப்பும், பிரான்சில் ஷினெட ரும், இங்கிலாந்தில் ஆம்ஸ்ட்ராங்கும் உதாரணங்களாகும்.

ருஷ்யாவுக்குக் கடன்கள் அளிக்கையில், பிரான்ஸ் 1905 செப்டம்பர் 16 வர்த்தக உடன்படிக்கையில் அதை ''நெரித்து இடுக்கி'', சில சலுகைகள் 1917 வரை நீடிப்பதற்கு நிபந்தனை இட்டது. ஜப்பானுடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட 1911 ஆகஸ்டு 19 வாணிப உடன்படிக்கையிலும் பிரான்ஸ் இதே போல் செய்தது. ஏழு மாத இடைநிறுத்தத்துடன் 1906 முதல் 1911 வரை ஆஸ்திரியாவுக்கும் செர்பியாவுக்கு மிடையில் நடைபெற்ற சுங்கவரிப் போருக்கு, செர்பியாவுக் குப் போர்த் தளவாடங்கள் வழங்குவதில் ஆஸ்திரியாவுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையே ஏற்பட்ட போட்டியும் ஓரளவுக்குக் காரணமாகும். 1908லிருந்து 1911வரை பிரெஞ்சு நிறுவ னங்கள் $4^1/_2$ கோடி பிராங்கு மதிப்புள்ள போர்த் தளவாடங் களை செர்பியாவுக்கு வழங்கினதாகப் பிரதிநிதிகள் சபையில் 1912 ஜனவரியில் போல் டெஷனெல் கூறினர்.

* Schilder, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 346, 350, 371.

ஸாவோ-பாவுலோவில் (பிரேஸில்) இருக்கும் ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரிய கான்சலிடமிருந்து வந்த செய்தியறிக்கை கூறுவதாவது: ''பிரேஸிலிய ரயில்வேக்கள் முக்கியமாக பிரெஞ்சு, பெல்ஜிய, பிரிட்டிஷ், ஜெர்மன் மூலதனத்தினுல் போடப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ரயில்வேக்களின் கட்டுமானத்துடன் தொடர்பு கொண்ட நிதித் துறைச் செயற்பாடுகளில், தேவையான ரயில்வேத் தளவாடங்களுக்கான ஆணைகள் தமக்குக் கிடைப்பதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட அந்தந்த நாடும் நிபந்தனை இடுகிறது.''

இந்த நிதி மூலதனம் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் உண்மையிலேயே தனது வலையை விரிக்கிறது என்று கூறலாம். காலனிகளில் நிறுவப்பட்டுள்ள வங்கிகளும் அவற்றின் கிளைகளும் இதில் முக்கிய பங்கு ஆற்றுகின்றன. இவ்வழியில் தமக்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்வதில் குறிப்பிடத்தக்க ''வெற்றியடைந்திருக்கும்'' ''பழைய'' காலனியாதிக்க நாடுகளைப் பார்த்து ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் பொருமைப் படுகிருர்கள். 1904ல் கிரேட் பிரிட்டன் 2,279 கிளைகளுடன் கூடிய 50 காலனி வங்கிகளைப் பெற்றிருந்தது (1910ல் 5,449 கிளைகளுடன் கூடிய 72 வங்கிகளைப் பெற்றிருந்தது); பிரான்ஸ் 136 கிளைகளுடன் கூடிய 20 வங்கிகளையும் ஹாலந்து 68 கிளைகளுடன் கூடிய 16 வங்கிகளையும் பெற்றிருந்தன, ஆனல் ஜெர்மனி 70 கிளைகளுடன் கூடிய 13 வங்கிகளை ''மட்டுமே'' பெற்றிருந்தது.* அமெரிக்க முதலாளிகள் அவர்களது தரப்பிலிருந்து ஆங்கிலேய, ஜெர்மன் முதலாளிகளைப் பார்த்துப் பொருமைப்படுகிருர்கள். ''தென்னமெரிக்காவில் ஐந்து ஜெர்மன் வங்கிகள் நாற்பது கிளைகளையும், ஐந்து ஆங்கிலேய வங்கிகள் எழுபது கிளைகளையும் பெற்றிருக்கின்றன... இங்கிலாந்தும் ஜெர்மனியும் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் ஆர்ஜென்டீனு, பிரேஸில், உருகுவே ஆகிய நாடுகளில் கிட்டத்தட்ட நானூறு கோடி டாலர் முதலீடு செய்துள்ளன. இதன் விளைவாக, இவை இரண்டும் இந்த மூன்று நாடுகளது மொத்த வாணிபத்தில் 46 சதவிகிதத்தைத் தமக்குரியதாய்

* Riesser, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 375, 4வது பதிப்பு; Diouritch, பக்கம் 283.

வைத்துக் கொண்டு அனுபவிக்கின்றன'' என்று 1915ல் அமெரிக்க முதலாளிகள் முறையிட்டார்கள்.*

மூலதன-ஏற்றுமதி நாடுகள் உலகத்தைத் தம்மிடையே பாகப் பிரிவினை செய்து கொண்டுவிட்டதாக உருவக முறையில் கூறலாம். ஆனால் நிதி மூலதனம் மெய் நடப்பில் உலகம் பாகப் பிரிவினை செய்யப்படுவதற்கு வகை செய்திருக்கிறது.

5. முதலாளித்துவக் கூட்டுகளிடையே உலகம் பங்கிடப்படுதல்

முதலாளித்துவ ஏகபோகக் கூட்டுகளும் கார்ட்டல்களும் சிண்டிக்கேட்டுகளும், டிரஸ்டுகளும் முதலில் உள்நாட்டுச் சந்தையைத் தம்மிடையே பங்கிட்டுக் கொண்டு தமது நாட்டின் தொழில் துறையை அனேகமாய் முழு அளவுக்குக் கைப் பற்றிக் கொள்கின்றன. ஆனால் முதலாளித்துவத்தில் உள் நாட்டுச் சந்தை தவிர்க்கமுடியாதவாறு வெளிநாட்டுச் சந்தையுடன் பிணைந்திருக்கிறது. நெடுங் காலத்துக்கு முன்பே முதலாளித்துவம் உலகச் சந்தையைத் தோற்றுவித்துவிட்டது. மூலதன ஏற்றுமதி பெருகியதையும், மிகப் பெரிய ஏகபோகக் கூட்டுகளின் அந்நியத் தொடர்புகளும் காலனித் தொடர்புகளும் ''செல்வாக்கு மண்டலங்களும்'' எல்லா வழிகளிலும் விரிவடைந்ததையும் தொடர்ந்து இக்கூட்டுகளுக்கிடையில் சர்வதேச உடன்பாடு ஏற்படுவதற்கும், சர்வதேசக் கார்ட்டல்கள் அமைக்கப்படுவதற்கும் விவகாரங்கள் ''இயற்கையாக'' இட்டுச் சென்றன.

மூலதனத்திலும் உற்பத்தியிலும் உலக அளவிலான ஒன்று

---

* *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, vol. LIX, May 1915, p. 301(''அமெரிக்க அரசியல், சமூக விஞ்ஞானக் கழகத்தின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்'', தொகுதி LIX,மே 1915,பக்கம் 301.—ப-ர்.).இதே தொகுதியில் பக்கம் 331ல், இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், ஹாலந்து ஆகியவை ஏற்றுமதி செய்த மூலதனத்தின் தொகை 4,000 கோடி டாலராகும், அதாவது 20,000 கோடி பிராங்காகும் என்று பிரபல புள்ளிவிவர இயலாளர் பெய்ஷ் நிதித் துறை சஞ்சிகையாகிய *The Statist* இன் கடந்த இதழில் மதிப்பிடுவதாகப் படிக்கிறோம்.

குவிப்பில் இது ஒரு புதிய கட்டமாகும், முந்திய கட்டங்களைக் காட்டிலும் ஒப்புயர்வல்லாதபடி மிகவும் உயர்ந்த கட்டமாகும். இந்த மீ-ஏகபோகம் [supermonopoly] எவ்வாறு வளர்ச்சியுறுகிறது என்பதைக் கவனிப்போம்.

மின்விசைத் தொழிலானது மிக நவீனத் தொழில்நுட்பச் சாதனைகளுக்குப் பெரிதும் முன்மாதிரியான எடுத்துக்காட்டு; பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்கும் இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்துக்குமுரிய முதலாளித்துவத்தின் மிகச் சிறந்த இனமாதிரியானது. புதிய முதலாளித்துவ நாடுகளின் இரு தலைவர்களாகிய அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலும் ஜெர்மனியிலும் இத்தொழில் மிகவும் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. ஜெர்மனியில் 1900ஆம் ஆண்டு நெருக்கடி இத்தொழிலின் ஒன்றுகுவிப்புக்குக் குறிப்பிடத்தக்க வலுவுடன் ஒரு தூண்டுதலளித்தது. தொழிலுடன் ஏற்கெனவே ஓரளவு நன்றுகவே ஒன்றிணைந்திருந்த வங்கிகள் இந்நெருக்கடியின் போது ஒப்பளவில் சிறியனவாயிருந்த நிறுவனங்களின் அழிவையும், பெரிய நிறுவனங்களால் இவை உட்கவரப்படுவதையும் மிகப் பெரிய அளவுக்குத் துரிதப்படுத்திக் கடுமையாக்கின. எய்ட்ல்ஸ் எழுதுகிறுர்: "மூலதனம் மிகவும் அதிகமாகத் தேவைப்பட்ட கம்பெனிகளுக்கு வங்கிகள் உதவி செய்ய மறுத்து, போதுமான அளவு நெருக்கமாகத் தம்முடன் பிணைக்கப்படாத கம்பெனிகளுக்கு முதலில் வெறிதனமான வேகத்தில் உயர்வேற்றமும் பிறகு மீள வழியில்லாத முறிவும் ஏற்படச் செய்தன."*

இதன் விளைவாக, 1900க்குப் பிறகு ஜெர்மனியில் ஒன்றுகுவிப்பு பெரு நடைபோட்டு வளர்ந்தது. 1900 வரை மின்விசைத் தொழிலில் ஏழு அல்லது எட்டு "தொகுப்புகள்" இருந்து வந்தன; ஒவ்வொன்றும் பல கம்பெனிகளைக் கொண்டிருந்தது (மொத்தம் 28 இருந்தன); 2 முதல் 11 வரையிலான வங்கிகள் இத்தொகுப்பு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதரவாக நின்றன. 1908க்கும் 1912க்கும் இடையில் இத்தொகுப்புகள் எல்லாம் இரண்டு அல்லது ஒரு தொகுப்பாய் ஒன்றிணைந்து விட்டன. பின்வரும் விளக்கச் சித்திரம் இந்த நிகழ்முறையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது: (108ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

* எய்டல்ஸ், முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 232.

மின்விசைத் தொழிலிலுள்ள தொகுப்புகள்:

1900க்கு முன்பு:	பெல்டனும் லாமயர் கில்யோமும்	யூனியன் A.E.G.	சீமென்ஸும் ஹல்ஸ்கெயும் ஷுக்கெர்ட்டும் கம்பெனியும்		பெர்க் மன் / கும்மர்
	பெல்டனும் லாமயரும்	A.E.G. (ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி)	சீமென்ஸும் ஹல்ஸ்கெ-ஷுக்கெர்ட்டும்		பெர்க் மன் / 1900ல் முறிந்தது

A.E.G. (ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி) — சீமென்ஸும் ஹல்ஸ்கெ-ஷுக்கெர்ட்டும்

1912க்குள்

(1908க்கும் பிறகு நெருங்கிய "கூட்டுறவு")

இவ்வழியில் வளர்ந்த பிரபல A.E.G. (ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி), 175லிருந்து 200 வரையிலான கம்பெனிகளையும் (''ஓல்டிங்'' முறை மூலம்) மொத்தம் சுமார் 150 கோடி மார்க் வரையிலான மூலதனத்தையும் தனது பிடியினுள் வைத்திருக்கிறது. வெளிநாடுகளில் நேரடியான ஏஜென்ஸிகளாக மட்டும் இது பத்துக்கும் அதிகமான நாடுகளில் முப்பத்து நான்கு ஏஜென்ஸிகளைப் பெற்றிருக்கிறது; இவற்றில் பன்னிரண்டு கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளாகும். 1904ஆம் ஆண்டிலேயே ஜெர்மன் மின்விசைத் தொழில் வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்திருந்த தொகை 23 கோடி 30 லட்சம் மார்க்குகளாக மதிப்பிடப்பட்டது. இதில் 6 கோடி 20 லட்சம் ருஷ்யாவில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனியானது, பிரம்மாண்டமான ''கூட்டிணைவு'' ஆகுமென்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. உற்பத்திக் கம்பெனிகள் மட்டும் பதினாறுக்குக் குறையாமல் இதனிடம் உள்ளன. இது கேபிள்கள், இன்சுலேட்டர்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து மோட்டார் கார்கள், பறக்கும் இயந்திரங்கள் வரை மிகவும் பல்வேறுபட்ட பொருட்களை உற்பத்தி செய்கிறது.

ஆனால் ஐரோப்பாவில் ஒன்றுகுவிப்பு, அதேபோது அமெரிக்காவிலான ஒன்றுகுவிப்பு நிகழ்ச்சிப்போக்கில் ஓர் உள்ளடக்கக் கூறே ஆகும். பின்வருமாறு இது வளர்ச்சியுற்றது:

ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு:	தாம்சன்-ஹொஸ்டன் கம்பெனி ஐரோப்பாவில் ஒரு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்துகிறது	எடிசன் கம்பெனி ஐரோப்பாவில் பிரெஞ்சு எடிசன் கம்பெனியை ஏற்படுத்துகிறது. இந்தப் பிரெஞ்சுக் கம்பெனி தனது பேடண்டுகளை ஜெர்மன் நிறுவனத்துக்கு மாற்றுகிறது
ஜெர்மனி:	யூனியன் எலெக்டிரிக் கம்பெனி	ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (A.E.G.)

ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (A.E.G.)

இவ்வாறாக, இரண்டு மின்விசை ''வல்லரசுகள்'' அமைக்கப்பட்டன: ''இவற்றிலிருந்து முழுதும் சுயேச்சையான மின்விசை கம்பெனிகள் எவையுமே உலகில் இல்லை'' என்று ''மின்விசை டிரஸ்ட்டின் பாதை'' என்ற தமது கட்டுரையில் ஹைனிஹ் எழுதினார். இந்த இரண்டு ''டிரஸ்டுகளின்'' மொத்தப் பண்டப் புரள்வைப் பற்றியும், தொழில் நிலையங்களது பரிமாணத்தைப்பற்றியும் பின்வரும் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து ஒரு சித்திரத்தை—எவ்விதத்திலும் முழுமையானதாய் இல்லாததே என்றாலும்—பெறலாம்:

	பண்டப் புரள்வு (பத்து லட்சம் மார்க்குகளில்)	தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை	நிகர லாபம் (பத்து லட்சம் மார்க்குகளில்)
அமெரிக்கா: ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (G.E.C.)			
1907	*252*	*28,000*	*35.4*
1910	*298*	*32,000*	*45.6*
ஜெர்மனி: ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (A.E.G.)			
1907	*216*	*30,700*	*14.5*
1911	*362*	*60,800*	*21.7*

பிறகு 1907ல் ஜெர்மன் டிரஸ்டும் அமெரிக்க டிரஸ்டும் உலகைத் தம்மிடையே பாகப் பிரிவினை செய்து கொள்வது பற்றி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. இவற்றுக்கிடையே போட்டி நின்றது. அமெரிக்க ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (G.E.C.), அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டையும் கானடாவையும்

''பெற்றது''; ஜெர்மன் ஜெனரல் எலெக்டிரிக் கம்பெனி (A.E.G.) ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ருஷ்யா, ஹாலந்து, டென் மார்க், ஸ்விட்சர்லாந்து, துருக்கி, பால்கன் நாடுகள் ஆகிய வற்றைப் ''பெற்றது''. புதிய தொழிற் கிளைகளில், இன்னும் முறையாகப் பங்கிடப்படாத ''புதிய'' நாடுகளில் ''மகள் கம்பெனிகள்'' ஊடுருவுவதற்காக தனி ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்ளப்பட்டன—இயற்கையாகவே இவை இரகசியமான வையே. புதிய கண்டுபிடிப்புகளையும் பரிசோதனைகளையும் இரண்டு டிரஸ்டுகளும் தம்மிடையே பரிமாறிக் கொள்வ தென்று ஏற்பாடாயிற்று.*

உண்மையில் ஒரே அமைப்பாய் உலக முழுவதும் பரந் தமைந்து, பல நூறு கோடி மூலதனத்தைத் தன் பிடியில் கொண்டு, உலகின் ஒவ்வொரு முடுக்கிலும் தனது ''கிளை களையும்'' ஏஜென்ஸிகளையும் பிரதிநிதிகளையும் தொடர்பு களையும் இன்ன பிறவற்றையும் பெற்றுள்ள இந்த டிரஸ் டுடன் போட்டியிடுவது எவ்வளவு கடினமென்பது கூறாமலே விளங்கும். ஆனால் சக்திமிக்க இரு டிரஸ்டுகளுக்கிடையே உலகம் பங்கிடப்பட்டுக் கொள்ளப்பட்டதானது, ஏற்றத் தாழ்வான வளர்ச்சியாலும் யுத்தத்தாலும் போண்டியாவ தாலும் பிற காரணங்களாலும் சக்திகளின் உறவு நிலையில் மாற்றம் ஏற்படுமாயின் மறுபங்கீட்டினைத் தவிர்த்துவிட வில்லை.

இம்மாதிரியான மறுபங்கீட்டுக்கான முயற்சிக்கு, மறு பங்கீட்டுக்கான போராட்டத்துக்கு, அறிவு புகட்டும்படியான ஓர் உதாரணத்தை எண்ணெய்த் தொழில் தருகிறது.

1905ல் எய்டல்ஸ் எழுதினார்: ''உலகக் கனிய எண் ணெய்ச் சந்தையானது இன்றுங்கூட இரண்டு பெரிய நிதிக் கோஷ்டிகளுக்கிடையே பங்கிடப்பட்டே இருக்கிறது: ராக் ஃபெல்லரது அமெரிக்க ஸ்டான்டார்டு எண்ணெய்க் கம்பெனி (Standard Oil Co.), பாக்கூவில் உள்ள ருஷ்ய எண்ணெய் வயல்

---

* Riesser, முன் குறிப்பிட்ட நூல்; Diouritch, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 239; Kurt Heinig, முன் குறிப் பிட்ட கட்டுரை.

களைத் தம் பிடியில் கொண்டுள்ள ரொத்ஷீல்டும் நோபலும் ஆகியவையே இவ்விரு கோஷ்டிகள். இரண்டு கோஷ்டிகளும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றின் ஏகபோகத்தை ஐந்து எதிரிகள் கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்''*: 1) அமெரிக்க எண்ணெய் வயல்கள் வளங் குன்றிச் செல்லுதல்; 2) பாக்கூவின் மன்தாஷேவ் நிறுவனத்தின் போட்டி; 3) ஆஸ்திரிய எண்ணெய் வயல்கள்; 4) ருமேனிய எண்ணெய் வயல்கள்; 5) கடல் கடந்த தேசங்களில், குறிப்பாக டச்சுக் காலனிகளில் உள்ள எண்ணெய் வயல்கள் (மிகுந்த செல்வம் படைத்த நிறுவனங்களான சாமுவேலும், ஷெல்லும் பிரிட்டிஷ் மூலதனத்துடனும் தொடர்பு கொண்டவை). இதில் கடைசி மூன்று கோஷ்டிகளும் பிரம்மாண்ட Deutsche Bankஇன் தலைமையில் அமைந்த பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகளுடன் தொடர்பு கொண்டவை. இந்த வங்கிகள் காலூன்றத் தமக்குச் ''சொந்த'' இடம் வேண்டுமென்று, உதாரணமாக ருமேனியாவில் சுயேச்சையாகவும் முறையாகவும் எண்ணெய்த் தொழிலை வளர்த்துச் சென்றன. ருமேனிய எண்ணெய்த் தொழிலில் முதலீடு செய்யப்பட்ட அந்நிய மூலதனம் 18 கோடி 50 லட்சம் பிராங்குகள் என்று 1907ல் மதிப்பிடப்பட்டது. இதில் 7 கோடி 40 லட்சம் ஜெர்மன் மூலதனமாகும்.**

''உலகின் பங்கீட்டுக்கான'' போராட்டம்—பொருளாதார வெளியீடுகளில் உண்மையில் இவ்வாறுதான் இது குறிக்கப்படுகிறது—தொடங்கியது. ஒரு புறத்தில் ராக்ஃபெல்லர் ''எண்ணெய் டிரஸ்டு'' யாவற்றையும் தன் கைக்குள் கொண்டு வர விரும்பி, நேரே ஹாலந்திலேயே ''மகள் கம்பெனி'' ஒன்றை அமைத்து, தனது தலையாய எதிரியாகிய ஆங்கிலோ-டச்சு ''ஷெல்'' டிரஸ்டைத் தாக்குவதற்காக வேண்டி, டச்சு இந்தியத் தீவுகளில் எண்ணெய் வயல்களை வாங்கியது. மறுபுறத்தில் Deutsche Bankஉம் ஏனைய பெர்லின் வங்கிகளும் ''தங்களுக்கென'' ருமேனியாவைத் தம் கையிலே ''இருத்தி

* எய்டல்ஸ், முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 192-193.
** Diouritch, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 245-246.

வைத்துக் கொள்வதையும்'', ராக்ஃபெல்லருக்கு எதிராக அதை ருஷ்யாவுடன் ஐக்கியப்படுத்துவதையும் நோக்கமாய்க் கொண்டு செயல்பட்டன. ராக்ஃபெல்லர் டிரஸ்டு ஏனைய வற்றைக் காட்டிலும் மிக அதிகமான மூலதனத்தையும், எண்ணெய்ப் போக்குவரத்திற்கும் விநியோகத்திற்குமான தலைசிறந்த அமைப்பு முறையையும் பெற்றிருந்தது. இப் போராட்டம் Deutsche Bankஇன் படுதோல்வியிலேதான் முடிய வேண்டியிருந்தது, அவ்வாறே 1907ல் முடியவும் செய் தது. Deutsche Bankஇன் முன்னால் இரண்டே வழிகள்தான் இருந்தன: ஒன்று தனது ''எண்ணெய்த் தொழில் நலன்களை'' விட்டொழித்துக் கோடிக் கணக்கில் இழப்புக்கு உள்ளாவது, அல்லது பணிந்துவிடுவது. அது பணிவதெனத் தீர்மானித் தது; ''எண்ணெய் டிரஸ்டுடன்'' மிகவும் பிரதிகூலமான ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்டது. ''அமெரிக்க நலன்களுக்கு ஊறு செய்யும் எதையும் செய்ய முயலுவதில்லை'' என்று Deutsche Bank ஒத்துக் கொண்டது. ஆயினும், ஜெர்மனியில் அரசு எண்ணெய் ஏகபோகம் ஒன்று நிறுவப்படும் பட்சத்தில் இந்த ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்வதற்கு வகை செய்யும் வாசகம் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிறகு ''எண்ணெய்த் துறைக் கூத்து'' ஆரம்பமாகியது. ஜெர்மனியின் நிதி மன்னர்களில் ஒருவரும், Deutsche Bankஇன் டைரக்டருமான வான் கிவின்னர், அரசு எண்ணெய் ஏ்கபோ கத்தை நிறுவுவதற்காக, தனது அந்தரங்கச் செயலாளர் ஷ்ட்டோஸ் மூலம் ஒரு பிரசார இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். இந்த மிகப் பெரிய பெர்லின் வங்கியின் பிரம்மாண்டமான பொறியமைவும் பரவலான அதன் ''தொடர்புகள்'' யாவும் முடுக்கி விடப்பட்டன. அமெரிக்க டிரஸ்டின் ''ஆதிக்கத்தை'' எதிர்த்துத் ''தேசபக்தக்'' கோபாவேசங் கொண்டு பத்திரிகை கள் பொங்கியெழுந்தன. எண்ணெய் ஏகபோகத்தை நிறுவுவதற்கான மசோதாவைக் கொண்டு வரும்படி அரசாங்கத்திடம் கோரும் தீர்மானம் அனேகமாய் ஒருமன தாக ரைஹ்ஸ்டாகில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ''மக்களது ஆதரவுக்குரிய'' இந்தக் கருத்தினை அரசாங்கம் துள்ளி யெழுந்து பிடித்துக்கொண்டது. தனது அமெரிக்க எதிராளியை

ஏமாற்றவும், அரசு ஏகபோகத்தின் மூலம் தனது தொழிலை மேம்படுத்திக் கொள்ளவும் நினைத்து Deutsche Bank செயல்படுத்திய சூழ்ச்சித் திட்டம் வெற்றியடைந்து விட்டதாகவே தோன்றியது. ருஷ்யச் சர்க்கரை ஆலைக்காரர்களது லாபங்களுக்குக் குறையாத பெருத்த லாபங்கள் கிடைக்கப் போவதாக ஜெர்மன் எண்ணெய்த் தொழில் மன்னர்கள் ஏற்கெனவே அகமகிழ்ந்து கொண்டனர்.... ஆனால் முதலாவதாக, கொள்ளையைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகள் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டன. Deutsche Bankஇன் பேராசை கொண்ட நோக்கங்களை Disconto-Gesell-schaft அம்பலப்படுத்தியது; இரண்டாவதாக ராக்ஃபெல்லருடன் போரிடுவதால் ஏற்படக்கூடிய விளைவு குறித்து அரசாங்கம் பீதி கொண்டது. ஏனெனில் ஜெர்மனிக்குப் பிற ஆதாரங்களிலிருந்து எண்ணெய் கிடைப்பது உறுதிதானா என்பது பெரிதும் சந்தேகத்துக்குரியதாய் இருந்தது (ருமேனிய உற்பத்தி சிறிதாகவே இருந்தது); மூன்றாவதாக, அப்போதுதான் ஜெர்மனியின் யுத்தத் தயாரிப்புகளுக்காக 1913ஆம் ஆண்டின் நூறு கோடி மார்க் கடன்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. எண்ணெய் ஏகபோகத்துக்கான திட்டம் ஒத்திப் போடப்பட்டது. போராட்டத்தில் ராக்ஃபெல்லர் ''எண்ணெய் டிரஸ்டு'' அப்போதைக்கு வெற்றி வாகை சூடியது.

ஜெர்மனியானது மின்விசை ஏகபோகம் ஒன்றை நிறுவி நீர் ஆற்றலை மலிவான மின்விசையாக மாற்றுவதன் மூலம் மட்டும்தான், எண்ணெய் டிரஸ்டை எதிர்த்துப் போரிட முடியும் என்று பெர்லின் சஞ்சிகை *Die Bank* இச்சந்தர்ப்பத்தில் எழுதியது. அதன் ஆசிரியர் தொடர்ந்து எழுதியதாவது: ''ஆனால் மின்விசை ஏகபோகமானது உற்பத்தியாளர்களுக்குத் தேவைப்படும் போதுதான் உதித்தெழும், அதாவது மின்விசைத் தொழிலில் அடுத்த பெரிய தகர்வு நெருங்கி வந்து, தனியாரது மின்விசை 'நிறுவனங்களால்' பெருஞ் செலவில் எங்கும் தற்போது கட்டப்பெற்று வரும் விலை உயர்ந்த மிகப் பெரிய மின்விசை நிலையங்கள்—ஏற்கெனவே நகரங்களிடமிருந்தும் ராஜ்யங்களிடமிருந்தும் பிறவற்றிட

மிருந்தும் அரைகுறை ஏகபோக உரிமைகள் பெற்று வருகின்ற இந்த மின்விசை நிலையங்கள்—லாபத்துடன் தொடர்ந்து இயங்க முடியாமற் போகும் போதுதான் மின்விசை ஏகபோகம் உதித்தெழும். அப்போது நீரின் ஆற்றலை உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இதை அரசாங்கச் செலவில் மலிவான மின்விசையாக மாற்ற முடியப் போவதில்லை. 'அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்புக்கு உட்பட்ட தனியார் ஏகபோகம்' ஒன்றினிடம்தான் இதையும் ஒப்படைக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனெனில் தனியார் தொழில் துறை ஏற்கனவே இதனுடன் மிகப் பல ஒப்பந்தங்கள் செய்து முடித்திருக்கிறது; பெருத்த இழப்பீட்டுக்கான நிபந்தனைகளுடன் கூடியவை இவை... நைட்டிரேட் ஏகபோகம் குறித்தும் இவ்வாறுதான் நடைபெற்றது; எண்ணெய் ஏகபோகம் குறித்தும் இவ்வாறுதான் நடைபெறுகிறது; மின்விசை ஏகபோகம் குறித்தும் இவ்வாறேதான் நடைபெறும். நமது அரசு சோஷலிஸ்டுகள், எழிலார்ந்த ஒரு கோட்பாடு கண்களை மறைத்துத் தம்மைக் குருடர்களாக்குவதற்கு அனுமதிக்கும் இவர்கள், இனியும் காலந் தாழ்த்தாது முடிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்னவெனில்: ஜெர்மனியில் ஏகபோகங்கள் நுகர்வார்களுக்கு ஆதாயம் கிடைக்கச் செய்வதையோ, முன்னின்று தோற்றுவிப்போரின் லாபங்களில் ஒரு பகுதியை அரசிடம் தருவதையோகூட எந்நாளும் தமது நோக்கமாகக் கொண்டிருந்ததில்லை; ஏகபோகங்களால் இம்மதிரியான விளைவு ஏற்பட்டதுமில்லை; திவாலகும் நிலையிலுள்ள தனியார் தொழில்கள் அரசின் செலவில் புத்துயிர் பெற்று மீண்டெழுவதற்கு வசதி செய்வதற்கே ஏகபோகங்கள் சேவை புரிந்து வந்துள்ளன.''*

ஜெர்மன் முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்கள் நிர்ப்பந்தம் காரணமாய் அளிக்க வேண்டியிருக்கும் மதிப்பு மிக்க ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களாகும் இவை. நிதி மூலதனத்தின் சகாப்தத்தில் தனியார் ஏகபோகங்களும் அரசு ஏகபோகங்களும் எப்படிப் பின்னிப்பிணைந்து கொண்டுவிடுகின்றன என்

---

* *Die Bank*, 1912, 2, பக்கங்கள் 629, 1036; 1913, 1, பக்கம் 388.

பதையும், உலகைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்காகப் பெரிய ஏகபோகக்காரர்களிடையே நடைபெறும் ஏகாதிபத்தியப் போராட்டத்தில் இவை இரண்டும் எப்படித் தனித்தனி கரணைகளே ஆகும் என்பதையும் இங்கே நாம் தெட்டத் தெளிவாகக் காண்கிறோம்.

வாணிபக் கப்பல் போக்குவரத்திலும் ஒன்றுகுவிப்பின் பிரம்மாண்டமான வளர்ச்சி உலகைப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதில்தான் முடிவுற்றிருக்கிறது. ஜெர்மனியில் சக்தி வாய்ந்த இரண்டு கம்பெனிகள் முன்னிலைக்கு வந்துள்ளன: ஹாம்பர்க்-அமெரிக்கா, வடக்கு ஜெர்மன் லாயிடு. இவை ஒவ்வொன்றும் 20 கோடி மார்க்குகள் மூலதனமும் (பங்குகளிலும் பத்திரங்களிலும்), 18 கோடி 50 லட்சத்திலிருந்து 18 கோடி 90 லட்சம் மார்க்குகள் வரை மதிப்புள்ள கப்பல்களும் பெற்றவை. மறு புறத்தில் அமெரிக்காவில், மார்கன் டிரஸ்டு எனப்படும் சர்வதேச வாணிபக் கடல் கம்பெனி 1903 ஜனவரி 1ல் நிறுவப்பட்டது. ஒன்பது அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனிகளை அது ஒன்றிணைத்தது, 12 கோடி டாலர்கள் (48 கோடி மார்க்குகள்) மூலதனம் பெற்றிருந்தது. 1903லேயே ஜெர்மன் ராக்ஷசக் கம்பெனிகளும் இந்த அமெரிக்க-பிரிட்டிஷ் டிரஸ்டும் லாபங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது சம்பந்தமாக உலகைத் தம்மிடையே பங்கிட்டுக் கொள்வது பற்றி ஒப்பந்தம் முடித்துக் கொண்டன. இங்கிலாந்துக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையிலான போக்குவரத்தில் ஜெர்மன் கம்பெனிகள் போட்டியிடாதிருக்க இசைந்தன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எந்தெந்தத் துறைமுகங்கள் ‘‘ஒதுக்கித் தரப்பட வேண்டும்’’ என்பது திட்டமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது; கூட்டுக் கண்காணிப்புக் கமிட்டி ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது; இப்படி மற்றும் பலவும் செய்யப்பட்டன. இருபது ஆண்டுகளுக்காக இந்த ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. யுத்தம் நேரிட்டால் இவ்வொப்பந்தம் ரத்தாகிவிடும் என்று முன்னெச்சரிக்கையுடன் இதில் ஒரு ஷரத்தும் சேர்க்கப்பட்டது.*

* ரீசர், முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 125.

சர்வதேசத் தண்டவாளக் கார்ட்டல் அமைக்கப்பட்டதையும் வெகுவாய் அறிவு புகட்டக் கூடியதாகும். 1884லேயே, தொழில் துறையானது கடுமையான மந்தத்துக்கு உள்ளாகியிருந்த போது, இத்தகைய கார்ட்டல் ஒன்றை அமைப்பதற்கான முதல் முயற்சியை பிரிட்டிஷ், பெல்ஜிய, ஜெர்மன் தண்டவாள உற்பத்தியாளர்கள் மேற்கொண்டனர். சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் உள்நாட்டுச் சந்தைகளில் ஒருவரோடொருவர் போட்டியிடாதிருக்க இந்த உற்பத்தியாளர்கள் உடன்பட்டனர்; அன்னியச் சந்தைகளைப் பின்வரும் பங்களவுகளில் தம்மிடையே பிரித்துக் கொண்டார்கள்: கிரேட் பிரிட்டன், 66 சதவிகிதம்; ஜெர்மனி, 27 சதவிகிதம்; பெல்ஜியம், 7 சதவிகிதம். இந்தியா மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கே உரியதாக்கப்பட்டது. இந்தக் கார்ட்டலில் சேராமல் இருந்த ஒரு பிரிட்டிஷ் நிறுவனத்தை எதிர்த்துக் கூட்டாகப் போர் துவக்கப்பட்டது; எல்லா விற்பனைகளின் மீதும் விதிக்கப்பட்ட சதவிகிதக் கட்டணத்தின் மூலம் இப்போரின் செலவுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஆனால் 1886ல் இரண்டு பிரிட்டிஷ் நிறுவனங்கள் இதிலிருந்து விலகியதும் இந்தக் கார்ட்டல் தகர்ந்து போயிற்று. அடுத்து வந்த தொழில் உயர்வேற்றக் காலங்களில் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முடியாமற் போனது குணுதிசயமாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1904ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் ஜெர்மன் எஃகு சிண்டிக்கேட்டு அமைக்கப்பட்டது. 1904 நவம்பரில், சர்வதேசத் தண்டவாளக் கார்ட்டல் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது, பங்களவுகள் வருமாறு: இங்கிலாந்து, 53.5 சதவிகிதம்; ஜெர்மனி, 28.83 சதவிகிதம்; பெல்ஜியம், 17.67 சதவிகிதம். பிரான்ஸ் பிற்பாறு இந்தக் கார்ட்டலில் சேர்ந்து கொண்டது; 100 சதவிகித வரம்புக்குக் மேற்பட்டதில் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றுவது ஆண்டுக்கு முறையே 4.8 சதவிகிதமும் 5.8 சதவிகிதமும் 6.4 சதவிகிதமும்—அதாவது மொத்தம் முறையே 104.8 சதவிகிதத்திலும் பிறவற்றிலும் மேற்கூறிய சதவீதங்களை—பெற்றுக் கொண்டது. 1905ல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எஃகுக் கார்ப்பொரேஷன் இந்தக் கார்ட்டலில் சேர்ந்தது; பிறகு ஆஸ்திரியாவும் ஸ்பெயினும் சேர்ந்தன.

1910ல் ஃபோகல்ஷ்டைன் எழுதினர்: ''இந்தச் சமயத்தில் உலகின் பங்கீடு முற்றுப் பெற்றுவிட்டது; பெரிய நுகர்வாளர் கள், முதன்மையாக அரசு ரயில்வேக்கள்—இவற்றின் நலன் களைக் கருதாமலே உலகம் பங்கிடப்பட்டுவிட்டதால்—கவிஞனைப் போல் இப்பொழுது வியாழனின் விண்ணிலே வாசம் புரியலாம்.''*

சர்வதேசத் துத்தநாக சிண்டிக்கேட்டையும் நான் குறிப் பிட வேண்டும். இது 1909ல் நிறுவப்பட்டது. ஜெர்மன், பெல்ஜிய, பிரெஞ்சு, ஸ்பானிய, பிரிட்டிஷ் ஆகிய ஐந்து தொழிற்சாலை தோகுப்புகளிடையே உற்பத்தியினை இது கரூராகப் பிரித்து ஒதுக்கியது. மற்றும் சர்வதேச வெடி மருந்து டிரஸ்டையும் குறிப்பிட வேண்டும்; இந்த டிரஸ்டு ''எல்லா ஜெர்மன் வெடி பொருள் உற்பத்தியாளர்களும் அடங்கிய, மிகவும் நவீனமான, நெருங்கிய கூட்டணியாகும்; இந்தக் கார்ட்டலும் இதே முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பிரெஞ்சு, அமெரிக்க வெடி மருந்து உற்பத்தியாளர்களும் சேர்ந்து அனைத்து உலகையும் தம்மிடையே பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள் எனலாம்''** என்று லீஃப்மன் கூறுகிருர்.

ஜெர்மனி பங்கு பெற்றிருந்த சர்வதேசக் கார்ட்டல்கள் 1897ல் மொத்தம் சுமார் நாற்பது இருந்ததாகவும், 1910க்குள் சுமார் நூறு ஆகிவிட்டதாகவும் லீஃப்மன் கணக்கிட் டார்.

சர்வதேசக் கார்ட்டல்கள் மூலதனம் சர்வதேசமயமாக் கப்படுதலின் மிகவும் எடுப்பான வெளிப்பாடுகளில் ஒன்ருகு மாதலால், முதலாளித்துவத்தில் தேசங்களிடையே சமாதா னம் மலர்வதற்கான நம்பிக்கையை அளிப்பனவாகுமென்ற கருத்தைச் சில முதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் வெளியிட் டிருக்கிருர்கள் (முன்பு, உதாரணமாக 1909ல், தாம் அனு சரித்து வந்த மார்க்சிய நிலையை அடியோடு விட்டொழித்து விட்ட கார்ல் காவுத்ஸ்கியும் இப்போது இந்த எழுத்தாளர் களுடன் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிருர்). தத்துவார்த்தத்தில்

* Vogelstein, *Organisationsformen*, பக்கம் 100.
** Liefmann, *Kartelle und Trusts*, 2, A., பக்கம் 161.

இந்தக் கருத்து அறவே அபத்தமானது, நடைமுறையில் இது குதர்க்கவாதமும் [sophistry], படுமோசமான சந்தர்ப்பவாதத்தை நேர்மையற்ற முறையில் ஆதரித்து வாதாடுவதுமே ஆகும். முதலாளித்துவ ஏகபோகங்கள் எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கின்றன என்பதையும், பல்வேறு முதலாளித்துவக் கூட்டுகளுக்கிடையே நடைபெறும் போராட்டத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் சர்வதேசக் கார்ட்டல்கள் காண்பிக்கின்றன. கடைசியாகக் கூறப்பட்ட நிலைமைதான் மிகவும் முக்கியமானது; இது மட்டும்தான் தற்போது நடைபெறுவதன் வரலாற்று-பொருளாதார அர்த்தத்தை நமக்குக் காண்பிக்கிறது; ஏனெனில் மாறுகிறவையும் ஒப்பளவில் பிரத்தியேகமானவையும் தாற்காலிகமானவையும் ஆகிய காரணங்களுக்கு ஏற்ப, போராட்டத்தின் வடிவங்கள் மாற்றமடையக் கூடும், இடையறாது மாற்றமடையவும் செய்கின்றன, ஆனால் போராட்டத்தின் சாராம்சம், அதன் வர்க்க உள்ளடக்கம், வர்க்கங்கள் இருந்து வரும் வரை நிச்சயம் மாற்றமடைய முடியாது. இன்றையப் பொருளாதாரப் போராட்டத்தின் சாராம்சத்தை (உலகின் பங்கீட்டை) மறைப்பதும், இப்போராட்டத்தின் ஒரு வடிவத்தை ஒரு சமயமும் இன்னொரு வடிவத்தை இன்னொரு சமயமும் வலியுறுத்துவதும், உதாரணமாக ஜெர்மன் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலன்களுக்கே—மெய் நடப்பில் காவுத்ஸ்கி தமது தத்துவார்த்த வாதங்களில் இவ்வர்க்கத்தின் தரப்புக்கு மாறிச் சென்றுவிடுகிறார் (இதைப் பற்றி பிற்பாடு எடுத்துரைப்பேன்) — இயற்கையாக உகந்தனவாகும். காவுத்ஸ்கி இதே தவறைத்தான் செய்கிறார். உண்மையில் நாம் மனத்தில் கொண்டிருப்பது ஜெர்மன் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை மட்டுமல்ல, உலகமெங்கிலும் உள்ள முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைக் கொண்டுள்ளோம். முதலாளிகள் உலகைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது குறிப்பிடத்தக்க எந்தக் கெட்ட எண்ணத்தாலும் உந்தப்பட்டு அல்ல; ஒன்றுகுவிப்பு ஏற்கெனவே வந்தடைந்துவிட்ட வளர்ச்சி நிலையானது லாபங்கள் பெறுவதற்காக இந்த முறையை மேற்கொள்ளுமாறு

அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதாலேயே அவர்கள் இதைச் செய்கிறார்கள். உலகை அவர்கள் ''மூலதனத்தின் விகிதத்தில்'', ''வலிமையின் விகிதத்தில்'' பங்கிட்டுக் கொள்கிறார்கள், ஏனெனில் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்தியிலும் முதலாளித்துவத்திலும் வேறு எந்தப் பங்கீட்டு முறையும் இருக்க முடியாது. ஆனால் வலிமையானது பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சி நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றமடைகிறது; என்ன நடைபெறுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, வலிமையில் ஏற்படும் மாற்றங்களால் தீர்க்கப்படும் பிரச்சினைகள் எவை என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகும். இந்த மாற்றங்கள் ''தூய்மையான'' பொருளாதாரத் தன்மையனவா, அல்லது பொருளாதாரமல்லாத பிறிதொரு தன்மையனவா (உதாரணமாக இராணுவத் தன்மையனவா) என்ற கேள்வி இரண்டாந்தரமான ஒன்று; முதலாளித்துவத்தின் மிக அண்மையதான இந்தச் சகாப்தத்தைப் பற்றிய அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கிஞ்சித்தும் பாதிக்க முடியாத ஒரு கேள்வி இது. முதலாளித்துவக் கூட்டுகளிடையிலான போராட்டம், உடன்பாடுகள் ஆகியவற்றின் சாராம்சத்தைப் பற்றிய பிரச்சினைக்குப் பதிலாக, இவற்றின் வடிவத்தை (இன்று சமாதானமானதும், நாளைக்குப் போர் வழிப்பட்டதும், நாளை மறுநாள் மீண்டும் போர் வழிப்பட்டதுமான இந்த வடிவத்தைப்) பற்றிய பிரச்சினையை எடுப்பது குதர்க்கவாதியின் நிலைக்கு இழிவுற்றுவிடுவதே ஆகும்.

முதலாளித்துவத்தின் மிகவும் அண்மைய கட்டத்துக்குரிய இந்தச் சகாப்தம் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துவது என்னவெனில்: உலகின் பொருளாதாரப் பங்கீட்டின் அடிப்படையில் முதலாளித்துவக் கூட்டுகளிடையே குறிப்பிட்ட சில உறவுகள் வளருகின்றன; அதேபோது இதற்கு இணைவாகவும் இதனுடன் தொடர்பு கொண்டும் உலகின் பிரதேசப் பங்கீட்டின் அடிப்படையில், காலனிகளுக்கான போராட்டத்தின், ''செல்வாக்கு மண்டலங்களுக்கான போராட்டத்தின்'' அடிப்படையில் அரசியல் கூட்டணிகளுக்கிடையில், அரசுகளுக்கிடையில் குறிப்பிட்ட சில உறவுகள் வளருகின்றன என்பதுதான்.

6. வல்லரசுகளிடையே உலகம் பங்கிடப்படுதல்

''ஐரோப்பியக் காலனிகளது பரப்பின் வளர்ச்சி''* பற்றிய தமது நூலில், பூகோளவியலாளரான ஆ. சூப்பன் பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் இவ்வளர்ச்சியினைப் பின்வருமாறு சுருக்கமாய்த் தொகுத்துரைக்கிறர்:

ஐரோப்பியக் காலனியாதிக்க அரசுகளுக்குச் சொந்தமான பரப்பின் சதவிகிதம் (அமெரிக்க ஐக்கிய நாடும் உள்ளிட்டு)

	1876	1900	அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு
ஆப்பிரிக்காவில் . .	10.8%	90.4%	+79.6%
போலினீஷியாவில் .	56.8%	98.9%	+42.1%
ஆசியாவில் . . .	51.5%	56.6%	+ 5.1%
ஆஸ்திரேலியாவில் .	100.0%	100.0%	—
அமெரிக்காவில் . .	27.5%	27.2%	— 0.3%

''ஆகவே இந்தக் காலகட்டத்தின் தனி இயல்பு, ஆப்பிரிக்காவும் போலினீஷியாவும் பங்கிட்டுப் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதுதான்'' என்று அவர் முடிவு கட்டுகிறர். ஆசியாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பிடித்துக் கொள்ளப்படாத பரப்புகள்—அதாவது எந்த அரசுக்கும் உடைமையாகாத பரப்புகள் — இப்பொழுது இல்லாததால், சூப்பனுடைய முடிவை விரிவுபடுத்தி, புவிக் கோளத்தின் பங்கீடு முடிவுற்று விட்டதே பரிசீலனையிலுள்ள இந்தக் காலகட்டத்தின் தனி இயல்பாகுமெனக் கூற வேண்டும்—பங்கீடு முடிவுற்றுவிட்டதென்பது மறுபங்கீடு சாத்தியமல்ல என்னும் அர்த்தத்தில் அல்ல, மாருக மறுபங்கீடுகள் சாத்தியமானவையும் தவிர்க்க முடியாதவையும் ஆகும்; முதலாளித்துவ நாடுகளின் காலனி

* A. Supan, *Die territoriale Entwicklung der europäischen Kolonien*, 1906, பக்கம் 254 (ஆ. சூப்பன், ''ஐரோப்பியக் காலனிகளது பரப்பின் வளர்ச்சி''.—ப-ர்).

யாதிக்கக் கொள்கையானது நமது புவிக் கோளத்தில் பிடிக் கப்படாத பரப்புகள் கைப்பற்றப்படுவதை நிறைவு பெறச் செய்துவிட்டது என்னும் அர்த்தத்தில்தான் பங்கீடு முடிவுற்று விட்டதாகக் கூறுகிறோம். உலகமானது முதன்முதலாக இப்போது முழு அளவுக்குப் பங்கிட்டுக் கொள்ளப்பட்டுவிட் டது, ஆகவே இனி வருங்காலத்தில் மறுபங்கீடு மட்டுமேதான் சாத்தியம், அதாவது பரப்புகள் ஓர் ''உடைமையாளர்'' இடமிருந்து இன்னொருவருக்கு மாற முடியுமே தவிர, உடை மையாக்கப்படாத பரப்பு ''உடைமையாளர்'' ஒருவரிடம் மாற வழியில்லை.

உலகக் காலனியாதிக்கக் கொள்கையினது தனியியல்பு வாய்ந்த ஒரு சகாப்தத்தில், ''முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் மிக அண்மையதான கட்டத்துடன்'', நிதி மூலதனத்துடன் மிக நெருங்கிய பிணைப்பு கொண்டதான ஒரு சகாப்தத்தில் நாம் வாழ்ந்து வருகிறோம். இந்தக் காரணத்தினால் உண்மை நிலைவரங்களை மேலும் விவரமாகப் பரிசீலிப்பது யாவற்றுக் கும் முதலாய் அவசியமாகிறது; இந்தச் சகாப்தத்தை இதற்கு முற்பட்டவற்றிடமிருந்து வேறுபடுத்துவது என்ன, தற்போ துள்ள சூழ்நிலை என்ன என்பதைக் கூடுமான அளவுக்குத் துல்லியமாக நிர்ணயம் செய்யும் பொருட்டு இது அவசிய மாகிறது. முதலாவதாக, இங்கு இரண்டு கேள்விகள் எழுகின் றன: இந்த நிதி மூலதனச் சகாப்தமாகப் பார்த்துக் காலனி யாதிக்கக் கொள்கை கடுமையடைய, காலனிகளுக்கான போராட்டம் கூர்மையாகிவிடக் காண்கிறோமா? இப்படிப் பார்க்கையில் உலகம் தற்போது எவ்விதம் பங்கிடப்பட் டிருக்கிறது?

காலனியாக்கத்தின் வரலாறு பற்றிய தமது நூலில் அமெ ரிக்க எழுத்தாளர் மாரிஸ்,* பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வெவ்வேறு காலப் பகுதிகளில் கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ்,

* Henry C. Morris, *The History of Colonization*, New Jork, 1900, Vol. II, p. 88; Vol. I, p. 419; Vol. II, p. 304 (ஹென்ரி சி. மாரிஸ், ''காலனியாக்கத்தின் வரலாறு'', நியூ யார்க், 1900, தொகுதி II, பக்கம் 88; தொகுதி I, பக்கம் 419; தொகுதி II, பக்கம் 304.—ப-ர்.).

ஜெர்மனி ஆகியவற்றின் காலனி உடைமைகளைப் பற்றிய புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்துரைக்க முயற்சி செய்தார். அவர் வந்தடைந்த முடிவுகளின் சுருக்கமான தொகுப்புரை வருமாறு:

காலனி உடைமைகள்

ஆண்டு	கிரேட் பிரிட்டன்		பிரான்ஸ்		ஜெர்மனி	
	பரப்பளவு (பத்து லட்சம் சதுர மைலில்)	மக்கள் தொகை (பத்து லட்சத்தில்)	பரப்பளவு (பத்து லட்சம் சதுர மைலில்)	மக்கள் தொகை (பத்து லட்சத்தில்)	பரப்பளவு (பத்து லட்சம் சதுர மைலில்)	மக்கள் தொகை (பத்து லட்சத்தில்)
1815—1830	?	126.4	0.02	0.5	—	—
1860	2.5	145.1	0.2	3.4	—	—
1880	7.7	267.9	0.7	7.5	—	—
1899	9.3	309.0	3.7	56.4	1.0	14.7

கிரேட் பிரிட்டனுக்கு, 1860க்கும் 1880க்கும் இடைப் பட்ட காலம்தான் காலனிக் கைப்பற்றல்கள் பிரம்மாண்ட மாய் விரிவடைந்துவிட்ட காலமாகும்; பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் கடைசி இருபது ஆண்டுகளிலும் காலனிக் கைப்பற்றல் கணிச அளவில் நடைபெற்றது. இதே இருபது ஆண்டுகள்தாம் பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் காலனிக் கைப் பற்றல்கள் பெரிதும் விரிவடைந்த காலமாகும். ஏகபோகத் துக்கு முற்பட்ட முதலாளித்துவத்தின், தடையில்லாப் போட்டி மேலோங்கியிருந்த முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி 1860ஆம் ஆண்டுகளிலும் 1870ஆம் ஆண்டுகளிலும் அதன் உச்ச வரம்பை எட்டியதென்று மேலே கண்டோம். சரியாக அதே காலகட்டத்துக்குப் பிறகுதான் காலனிக் கைப்பற்றல்

களில் பிரமாதமான ''உயர்வேற்றம்'' ஆரம்பமாகி, உலகின் பரப்பைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கான போராட்டம் மித மிஞ்சிக் கூர்மையடைகிறதென்று இப்பொழுது காண்கி ரோம். ஆகவே முதலாளித்துவமானது ஏகபோக முதலாளித் துவக் கட்டத்துக்கு, நிதி மூலதனத்துக்கு மாறிச் சென்ற நிகழ்ச்சிப் போக்கு உலகைப் பங்கு போட்டுக் கொள்வதற் கான போராட்டம் கடுமையடைந்ததுடன் பிணைக்கப்பட் டிருக்கிறது என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தெளிவா கிறது.

1884க்கும் 1900க்கும் இடையிலான ஆண்டுகளே பிர தான ஐரோப்பிய அரசுகள் தீவிர ''விஸ்தரிப்பு'' அடைந்த காலம் என்று ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய தமது நூலில் ஹாப்ஸன் குறிப்பிடுகிறார். அவரது மதிப்பீட்டின்படி, இவ் வாண்டுகளில் கிரேட் பிரிட்டன் 5 கோடி 70 லட்சம் மக்களைக் கொண்ட 37 லட்சம் சதுர மைல் பரப்பைத் தனதாக்கிக் கொண்டது; இதே போல பிரான்ஸ் 3 கோடி 65 லட்சம் மக்களைக் கொண்ட 36 லட்சம் சதுர மைல் பரப்பையும், ஜெர்மனி 1 கோடி 47 லட்சம் மக்களைக் கொண்ட 10லட்சம் சதுர மைல் பரப்பையும், பெல்ஜியம் 3 கோடி மக்களைக் கொண்ட 9 லட்சம் சதுர மைல் பரப்பையும், போர்த்துகல் 90 லட்சம் மக்களைக் கொண்ட 8 லட்சம் சதுர மைல் பரப் பையும் தமதாக்கிக் கொண்டன. பத்தொன்பதாம் நூற் றாண்டின் இறுதியிலும், குறிப்பாக 1880க்குப் பிறகும், எல்லா முதலாளித்துவ நாடுகளும் நடத்திய காலனி வேட்டை, அரசுத் தந்திரம், அயல்நாட்டுக் கொள்கை ஆகியவற்றின் வரலாற்றில் எல்லாரும் அறிந்த உண்மையே ஆகும்.

கிரேட் பிரிட்டனில் தடையில்லாப் போட்டி தழைத் தோங்கியிருந்த காலத்தில், அதாவது 1840க்கும் 1860க்கும் இடையில், தலையாய பிரிட்டிஷ் முதலாளித்துவ அரசியல்வாதி கள் காலனியாதிக்கக் கொள்கையை எதிர்த்தார்கள்; காலனி களின் விடுதலை, பிரிட்டனிடமிருந்து அவை முழுமையாகப் பிரிந்து செல்லுதல் தவிர்க்க முடியாததும் விரும்பத்தக்கதும் ஆகுமெனக் கருதினார்கள். பொதுவாக ஏகாதிபத்தியச் சார்பு கொண்டிருந்த, ஆங்கில அரசியல்வாதி டிஸ்ரேலி

''காலனிகள் நமது கழுத்தில் இருத்தப்பட்ட ஏந்திரக் கற்களாகும்'' என்று 1852ல் கூறியதாக, 1898ல் வெளிவந்த ''நவீன பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம்''* என்ற ஒரு கட்டுரையில் மா.பெர் எடுத்துரைக்கிறார். ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பிரிட்டனின் அன்றைய வீரர்களாகக் கொண்டாடப்பட்டவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை பகிரங்கமாகவே மெச்சிப் பேசி, மிகவும் கோடூரமாய் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையைச் செயல்படுத்தியவர்களான செசில் ரோட்ஸும், ஜோசப் சேம்பர்லினும்தாம்.

இந்தக் தலைமையான பிரிட்டிஷ் முதலாளித்துவ அரசியல்வாதிகளுங்கூட நவீன ஏகாதிபத்தியத்தின் தூய பொருளாதார வேர்களென்றும் சமூக-அரசியல் வேர்களென்றும் கூறத் தக்கவற்றுக்கு இடையிலான தொடர்பினைக் கண்டுணர்ந்து கொண்டது கவனிக்கத் தக்கதாகும். ஏகாதிபத்தியமானது ''மெய்யான, விவேகம் வாய்ந்த, பொருளியலுக்கு உகந்த கொள்கையாகு''மெனச் சேம்பர்லின் போற்றினர்; உலகச் சந்தையில் கிரேட் பிரிட்டன் எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருந்த ஜெர்மன், அமெரிக்க, பெல்ஜியப் போட்டியை அவர் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டினர். கார்ட்டல்களையும் சிண்டிக் கேட்டுகளையும் டிரஸ்டுகளையும் அமைத்து வந்த முதலாளிகள் ஏகபோகமே விமோசனத்துக்கான வழியாகுமெனக் கூறினார்கள். இன்னும் பங்கிடப்படாமல் உலகில் எஞ்சியிருந்த பகுதிகளைச் சுவீகரித்துக் கொள்வதற்காக அவசரமாய் வேலை செய்து வந்த முதலாளித்துவ வர்க்க அரசியல் தலைவர்கள், ஏகபோகமே விமோசனத்துக்கான வழியென்று எதிரொலி எழுப்பினர். செசில் ரோட்ஸ் அவரது ஏகாதிபத்தியக் கருத்தோட்டங்களைப் பின்வருமாறு 1895ல் தம்மிடம் வெளியிட்டதாக, அவரது அத்யந்த நண்பரான பத்திரிகையாளர் ஸ்தேட் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறார்: ''நேற்று லண்டனின் ஈஸ்ட் என்டில்'' [தொழிலாளி வர்க்கம் வசிக்கும் பகுதி] ''இருந்தேன்; வேலையில்லாதோரது கூட்டம் ஒன்றுக்குச் சென்றிருந்தேன். ஆவேசமான பேச்சுக்களைக் கேட்டேன், 'ரொட்டி! ரொட்டி!'

* *Die Neue Zeit*, XVI, I, 1898, பக்கம் 302.

என்ற கூப்பாடுகளாகவே இருந்தன அவை. வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில் அக்காட்சியைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன். ஏகாதிபத்தியத்தின் முக்கியத்துவத்தை என்றும் இல்லாதபடி ஐயமற உணரலானேன்.... நான் மதித்துப் போற்றும் கருத்து சமுதாயப் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வாகும், அதாவது ஐக்கிய முடியரசில் [United Kingdom] உள்ள 4 கோடி மக்களை இரத்தப்பெருக்கெடுக்கும் உள்நாட்டுப் போரிலிருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டு, காலனி அரசுத்துறையினரான நாம் உபரி மக்கள் தொகையோர் குடியேறுவதற்காக, தொழிற் சாலைகளிலும் சுரங்கங்களிலும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களுக்குப் புதிய சந்தைகள் கிடைப்பதற்காகப் புதிய பிரதேசங்களைப் பெற்றாக வேண்டும். நான் எப்பொழுதுமே கூறிவந்துள்ளது போல் சாம்ராஜ்ஜியம் என்பது வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வழி தேடும் பிரச்சினையாகும். உள்நாட்டுப் போரைத் தவிர்க்க விரும்புவோர் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் ஆவது அவசியமாகும்''*

1895ல் செசில் ரோட்ஸ் கூறியது இது—அவர் ஒரு லட்சாதிபதி, நிதி மன்னர், ஆங்கில-போயர் யுத்தத்துக்குப் பிரதான காரணஸ்தர். மெய்தான், அவர் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரிக்கும் முறை பண்படாததாய், கொடு மனங் கொண்டதாய் இருக்கிறது; ஆயினும் உட்பொருளில் அது திருவாளர்கள் மாஸ்லவும் சூடேகுமும் பத்ரேசவும் டேவிடும் ருஷ்ய மார்க்சியத்தின் நிறுவகரும் ஏனையோரும் எடுத்துரைத்து வரும் ''தத்துவத்திலிருந்து'' வேறுபடவில்லை. செசில் ரோட்ஸ் இன்னும் கொஞ்சம் நேர்மையான சமூக-தேசியவெறியராய் இருந்தார்...

உலகின் பிரதேசப் பங்கீடு பற்றியும், இது சம்பந்தமாகக் கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் நிகழ்ந்துள்ள மாறுதல்கள் பற்றியும் கூடுமான அளவுக்குக் கறாரான சித்திரம் அளிப்பதற்காக, உலகின் எல்லா வல்லரசுகளது காலனி உடைமைகள் குறித்து ஏற்கெனவே எடுத்துரைக்கப்பட்ட நூலில் சூப்பன் கொடுத்திருக்கும் விவரங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். *1876, 1900* ஆகிய ஆண்டுகளை சூப்பன் எடுத்துக்கொள்

* *Die Neue Zeit*, XVI, I, 1898, பக்கம் 304.

கிறார்; நான் 1876ஆம் ஆண்டையும்—இவ்வாண்டு மிகவும் பொருத்தமாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டிருக்கிறது; ஏனெனில் மேற்கு ஐரோப்பிய முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியில் ஏக போகத்திற்கு முந்தையதான கட்டம் அப்போதுதான் பிரதானமாக நிறைவு பெற்றதாய்க் கூறக் கூடிய ஆண்டு அது—1914ம் ஆண்டையும் எடுத்துக் கொள்கிறேன்; சூப்பனுடைய புள்ளிகளுக்குப் பதிலாக, மேலும் அண்மைய காலத்தியவையான ஹியூப்னரது, **பூகோளவியல், புள்ளியியல் அட்டவணை களின்** புள்ளிகளை எடுத்தாள்கிறேன். காலனிகளைப் பற்றி மட்டும்தாம் சூப்பன் புள்ளிகள் தருகிறார்; உலகம் பங்கீடு செய்யப்பட்டிருப்பதன் முழுச் சித்திரத்தையும் அளிப்பதற்கு, காலனிகள் அல்லாதவையும் அரைக் காலனிகளுமாகிய நாடுகளைப் பற்றிய சுருக்கமான விவரங்களையும் சேர்த்துக் கொடுப்பது பயனுடையதாகுமென நினைக்கிறேன். இம்மாதிரியான நாடுகளின் வகையில் நான் பாரசீகம், சீனா, துருக்கி ஆகியவற்றைக் கொள்கிறேன்: இவற்றில் முதலாவது நாடு அனேகமாய் முழு அளவுக்கு ஏற்கெனவே காலனியாகி இருப்பது, இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் இப்படி ஆகி வருகின்றவை.

இவ்வாறாக நமக்குக் கிடைப்பதாவது: (128ஆம் பக்கம் பார்க்க.)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் உலகின் பாகப் பிரிவினை எந்த அளவுக்கு ''நிறைவு பெற்றுவிட்டது'' என்பதை இப்புள்ளிவிவரங்களில் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். 1876க்குப் பிறகு காலனி உடைமைகள் பிரம்மாண்ட பரிமாணங்களுக்கு அதிகரிக்கலாயின, யாவற்றிலும் பெரிய ஆறு வல்லரசுகளுக்கு இவ்வுடைமைகள் ஐம்பது சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமாக, 4 கோடி சதுர கிலோமீட்டரிலிருந்து 6 கோடி 50 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டராக அதிகரித்தன; இந்த அதிகரிப்பு 2 கோடி 50 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டராகும், காலனியாதிக்க நாடுகளின் பரப்பைக் காட்டிலும் (1 கோடி 65 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர்) ஐம்பது சதவிகிதம் அதிகமாகும். 1876ல் மூன்று வல்லரசுகளுக்குக் காலனிகள் இல்லை, நான்காவதான

பெரிய வல்லரசுகளின் காலனி உடைமைகள்
(பரப்பு 10 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர்களிலும், மக்கள் தொகை 10 லட்சத்திலும்)

	காலனிகள்				ஆதிக்க நாடுகள்		மொத்தம்	
	1876		1914		1914		1914	
	பரப்பு	மக்கள் தொகை	பரப்பு	மக்கள் தொகை	பரப்பு	மக்கள் தொகை	பரப்பு	மக்கள் தொகை
கிரெட் பிரிட்டன்	22.5	251.9	33.5	393.5	0.3	46.5	33.8	440.0
ருஷ்யா . . .	17.0	15.9	17.4	33.2	5.4	136.2	22.8	169.4
பிரான்ஸ் . . .	0.9	6.0	10.6	55.5	0.5	39.6	11.1	95.1
ஜெர்மனி . . .	—	—	2.9	12.3	0.5	64.9	3.4	77.2
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு . . .	—	—	0.3	9.7	9.4	97.0	9.7	106.7
ஜப்பான் . . .	—	—	0.3	19.2	0.4	53.0	0.7	72.2
6 வல்லரசுகளுக்கும் மொத்தம் . .	40.4	273.8	65.0	523.4	16.5	437.2	81.5	960.6
இதர அரசுகளின் (பெல்ஜியம், ஹாலந்து முதலியவை) காலனிகள்							9.9	45.3
அரைக் காலனி நாடுகள் (பாரசீகம், சீனு, துருக்கி).							14.5	361.2
பிற நாடுகள்.							28.0	289.9
உலகத்துக்கான மொத்தம்							133.9	1657.0

பிரான்சிடம் மிகச் சொற்பமாகவே இருந்தன. 1914க்குள் இந்நான்கு வல்லரசுகளும் 1 கோடி 41 லட்சம் சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்புள்ள, அதாவது ஐரோப்பாவின் பரப்பைக் காட்டிலும் சுமார் அரைப் பங்கு அதிகமான பரப்புள்ள காலனிகளை, ஏறத்தாழ 10 கோடி மக்களைக்கொண்டவற்றைத் தமதாக்கிக் கொண்டுவிட்டன. காலனி உடைமைகளது விஸ்தரிப்பு விகிதம் மிகுந்த ஏற்றத்தாழ்வுடையதாகும். உதாரணமாக, பரப்பளவிலும் மக்கள் தொகையிலும் அதிகம் வேறுபடாத பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகியவற்றை ஒப்பிடுவோமாயின், முதலாவது நாடு ஏனைய இரண்டும் சேர்ந்து பெற்றுக் கொண்டதைக் காட்டிலும் ஏறக்குறைய மும்மடங்கு அதிகமான காலனிப் பரப்பைப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டதைக் காண்போம். நிதி மூலதனத்தைப் பொறுத்த வரை இதிலும் பிரான்ஸ், நாம் பரிசீலிக்கும் இந்தக் காலகட்டத்தின் தொடக்கத்தில், ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய இரண்டுமாகச் சேர்ந்து உடைத்திருந்ததை விட ஒருசில மடங்கேனும் அதிகச் செல்வமுடைத்திருந்ததாகக் கூறலாம். கலப்பற்ற தூய பொருளாதார நிலைமைகளை அல்லாமலும், மற்றும் இவற்றின் அடிப்படையிலும், பூகோள நிலைமைகளாலும் பிற நிலைமைகளாலுங்கூட காலனி உடைமைகளது பரிமாணங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பெருவீதத் தொழில் துறை, பரிவர்த்தனை, நிதி மூலதனம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் நிர்ப்பந்தத்தின் விளைவாய் உலகம் சமனமாக்கப்படும் போக்கு, வெவ்வேறு நாடுகளிலும் பொருளாதார நிலைமைகளும் வாழ்க்கை நிலைமைகளும் சமனமாக்கப்படும் போக்கு கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் எவ்வளவுதான் வலிமை வாய்ந்ததாய் இருந்திருப்பினும், கணிசமான அளவிலான வேறுபாடுகள் இன்னும் இருந்தே வருகின்றன. மேற் குறிப்பிட்ட ஆறு வல்லரசுகளில் முதலாவதாக, அசாதாரண வேகத்தில் முன்னேற்றமடைந்திருக்கும் இளம் முதலாளித்துவ நாடுகள் (அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ஜப்பான்) இருக்கக் காண்கிறோம்; இரண்டாவதாக, முன்னேற்ற வேகம் முன்கூறிய நாடுகளுடையதைக் காட்டிலும் அண்மைக் காலத்தில் மிகவும் குறைந்து விட்ட பழைய முதலாளித்துவ வளர்ச்சியுடன் கூடிய நாடுகள்

(பிரான்சும், கிரேட் பிரிட்டனும்) இருக்கக் காண்கிருேம்; மூன்ருவதாக, பொருளாதாரத் துறையில் மிகவும் பிற்பட்டதும், முதலாளித்துவத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திய உறவுகளின் குறிப்பான அளவுக்கு நெரிசலான வலைப்பின்னலில் நவீன முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியம் சிக்குண்டு அமைந்துள்ளதுமான ஒரு நாடு (ருஷ்யா) இருக்கக் காண்கிருேம்.

வல்லரசுகளின் காலனி உடைமைகளுடன், சிறிய அரசுகளின் சிறு காலனிகளையும் சேர்ந்து அமரச் செய்துள்ளோம். காலனிகளது சாத்தியமானதும் எதிர்பார்க்கக் கூடியதுமான ''மறுபங்கீட்டின்'' அடுத்த இலக்குகளாக இந்தச் சிறு காலனிகள் இருந்து வருவதாகச் சொல்லலாம். வல்லரசுகள் முட்டி மோதிக் கொள்ளும் நலன்களாலும் இசைவின்மையாலும் பிறவற்ருலும் இழுத்தடிக்கப்பட்டு ஒன்ருெடொன்று மல்லுக்கு நிற்பதால் இவை தம்மிடையே கொள்ளையைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது குறித்து உடன்பாட்டுக்கு வர முடியாமல் தடுக்கப் படுகின்றன—இதனுல்தான் சிறிய அரசுகள் பெருமளவுக்குத் தமது காலனிகளை தொடர்ந்து தம்மிடமே இருத்தி வைத்துக் கொள்ள முடிகிறது. ''அரைக் காலனி'' நாடுகளைப் பொறுத்தவரை, இயற்கையிலும் சமுதாயத்திலும் எல்லாத் துறைகளிலும் காணக் கூடிய இடைநிலை வடிவங்களுக்கு அவை ஓர் உதாரணமாகும். நிதி மூலதனமானது பொருளாதார உறவுகள் யாவற்றிலும், சர்வதேச உறவுகள் யாவற்றிலும் அத்தனை பெரிய சக்தியாக—அவ்வளவு தீர்மானகரமான சக்தியாக என்றுகூட சொல்லலாம்—இருப்பதால், முழு அளவுக்கு அரசியல் சுயேச்சை வாய்ந்தனவாய் இருக்கும் அரசுகளையுங்கூட அது தனக்குக் கீழ்ப்படிய வைக்க வல்லதாய் இருக்கிறது, மெய் நடப்பில் இவ்வாறு கீழ்ப்படிய வைக்கவும் செய்கிறது; இதற்கான உதாரணங்களை சீக்கிரமே இங்கு நாம் காண்போம். கீழ்ப்படுத்தப்படும் நாடுகளும் மக்களும் அரசியல் சுயேச்சையை இழக்க நேர்வதுடன் இணைந்த கீழ்ப்படிதல் வடிவம்தான் நிதி மூலதனத்துக்கு மிகவும் ''வசதியானதாகவும்'', மிகவும் அதிக லாபம் அளிப்பதாகவும் இருக்கிறதென்பது கூருமலே விளங்கும். அரைக் காலனி நாடுகள் இந்த விதத்தில் ''மத்திமக் கட்டத்துக்குச்'' சிறந்த

உதாரணமாகும். எஞ்சிய உலகம் அனைத்தும் ஏற்கெனவே பங்கிடப்பட்டுவிட்ட நிதி மூலதனச் சகாப்தத்தில் இந்த அரைச் சார்புநிலை நாடுகளுக்கான போராட்டம் குறிப்பிடத் தக்கவாறு உக்கிரமடைவது இயற்கையே.

காலனியாதிக்கக் கொள்கையும் ஏகாதிபத்தியமும், முதலாளித்துவத்தின் இந்த நவீனக் கட்டத்துக்கு முன்பே, முதலாளித்துவத்துக்கும் முன்பேகூட இருந்தவையே. அடிமையுடைமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைந்த ரோமானியப் பேரரசும் காலனியாதிக்கக் கொள்கையைப் பின்பற்றியது; ஏகாதிபத்தியத்தைக் கையாண்டது. ஆயினும் சமுதாய-பொருளாதார அமைப்புக்களுக்கு இடையிலுள்ள அடிப்படையான வேறுபாட்டைக் கவனியாமலோ, அதைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டோ, ஏகாதிபத்தியததைப் பற்றிப் ''பொதுப்பட'' பேசுவது, ''மீபெரும் ரோமும் மீபெரும் பிரிட்டனும்''* என்பதான ஒப்பீட்டைப் போல் உப்புச் சப்பில்லாத புன்மையாகவோ, வாய்வீச்சாகவோதான் தவிர்க்க முடியாதபடி மாறிவிடும். முதலாளித்துவத்தின் முந்தைய கட்டங்களினுடைய முதலாளித்துவக் காலனியாதிக்கக் கொள்கையுங்கூட, நிதி மூலதனத்தின் காலனியாதிக்கக் கொள்கையிலிருந்து சாராம்சத்தில் வேறானதாகும்.

முதலாளித்துவத்தின் நவீன கட்டத்தினுடைய தலையாய அம்சம், மிகப் பெரிய தொழிலதிபர்களது ஏகபோகக் கூட்டுகளின் ஆதிக்கமாகும். மூலப் பொருள்களுக்கான ஆதாரங்கள் அனைத்தும் ஒரு கூட்டினால் கைப்பற்றப்பட்டுவிடும் போது இந்த ஏகபோகங்கள் உறுதியாக நிலைபெற்றுவிடுகின்றன; போட்டியிடுவதற்கான எல்லா வாய்ப்புக்களையும் எதிராளிகளிடமிருந்து பறிப்பதற்காக, உதாரணமாய் இரும்புக் கனிப்

---

* C. P. Lucas, *Greater Rome and Greater Britain*, Oxford, 1912 (*சீ.பீ. லூகாஸ், ''மீபெரும் ரோமும் மீபெரும் பிரிட்டனும்'', ஆக்ஸ்போர்டு, 1912.*— ப-ர்.), அல்லது Earl of Cromer, *Ancient and modern Imperialism*, London 1910(*எர்ல் குரோமர், ''பண்டைய ஏகாதிபத்தியமும் தற்கால ஏகாதிபத்தியமும்'', லண்டன், 1910.*—ப-ர்.).

பிரதேசங்கள், எண்ணெய் வயல்கள் முதலானவற்றை வாங்கிக் கொண்டுவிடுவதற்காக சர்வதேச முதலாளித்துவக் கூட்டுகள் எப்படி ஆவேசமாய்ப் பாடுபடுகின்றன என்பதை நாம் பார்த்தோம். போட்டியாளர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் எழக்கூடிய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், அரசு ஏக போகம் ஒன்றை ஏற்படுத்தும் சட்டத்தின் மூலமாக எதிராளி தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்பும் சந்தர்ப்பமும் அடங்கலாய் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், ஏகபோகங்களுக்கு முழு உத்தரவாதம் அளிக்கக்கூடியது காலனி உடைமை மட்டுமேதான். முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாகிறதோ, மூலப் பொருள்களின் பற்றுக் குறை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகக் கடுமையாக உணரப் படுகிறதோ, உலகெங்கிலும் மூலப் பொருள்களின் ஆதாரங்களுக்கான போட்டியும் வேட்டையும் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிக உக்கிரமாகின்றனவோ, காலனிகளைப் பெறுவதற்கான போராட்டமும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மூர்க்கமானதாகிவிடுகிறது.

''ஓரளவு அணித்தான எதிர்காலத்தில் நகரத்திலும் தொழில் துறையிலுமான மக்கள் தொகையின் வளர்ச்சி உணவுப் பொருள் பற்றுக்குறையைவிடத் தொழில் துறைக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களின் பற்றுக்குறையினால் தடை படுவதற்குத்தான் அதிக வாய்ப்பு இருக்கிறதென்று—சிலருக்கு இது முரணுரையாகத் தோன்றினும்கூட—வலியுறுத்திக் கூற லாம்''—இவ்வாறு ஷில்டர் எழுதுகிறார். உதாரணமாக, வெட்டு மரங்களின் பற்றுக்குறையும்—இவற்றின்விலை மேலும் மேலும் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது—தோல், ஜவுளித் தொழிலுக்கான மூலப் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் பற்றுக்குறையும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ''உலகப் பொருளாதாரம் அனைத்திலுமாய் விவசாயத்துக்கும் தொழில் துறைக்குமிடையில் ஒரு சம நிலையை உண்டாக்குவதற்குத் தொழிலதிபர்களின் கூட்டுகள் முயற்சிகள் எடுத்து வருகின்றன; இதற்கு ஓர் உதாரணமாக 1904ல் முக்கியத் தொழில் துறை நாடுகள் சிலவற்றில் நிறுவப்பட்ட பருத்தி நூற்பாளர் சங்கங்களது சர்வதேச சம்மேளனத்தையும், இதை மாதிரியாகக்

கொண்டு 1910ல் நிறுவப்பட்ட சணல் நூற்பாளர் சங்கங்களது ஐரோப்பிய சம்மேளனத்தையும் கூறலாம்.''*

''செலவு மிக்கதும் ஆபத்தானதுமாகிய'' காலனியாதிக்கக் கொள்கை இல்லாமலே தடையில்லாச் சந்தையில் மூலப் பொருள்களைப் பெறுவது ''சாத்தியமே'' என்பதாகவும், பொதுவாக விவசாயத்தில் நிலைமைகளைச் ''சாமானியமாய்'' மேம்படச் செய்வதன் மூலமே மூலப் பொருள்களின் சப்ளையைப் பிரம்மாண்டமான அளவுக்கு அதிகரிப்பது ''சாத்தியமே'' என்பதாகவும் வாதாடி, முதலாளித்துவச் சீர்திருத்த வாதிகளும், அவர்களுள் குறிப்பாகக் காவுத்ஸ்கியின் இன்றைய ஆதரவாளர்களும் மேற்கூறிய உண்மைகளின் முக்கியத்துவத்தைச் சிறுமைப்படுத்த முயலுவது மெய்தான். ஆனால், இத்தகைய வாதங்கள் ஏகாதிபத்தியத்திற்காகப் பரிந்து பேசுவதே ஆகும், அதற்கு மேற் பூச்சிட்டு அதைப் பளிச்சிடச் செய்வதற்கான முயற்சியே ஆகும். ஏனெனில், முதலாளித்துவத்தின் இந்த நவீன கட்டத்தின் தலையாய இயல்பாகிய ஏகபோகங்களை இந்த வாதங்கள் கவனியாது ஒதுக்கிவிடுகின்றன. தடையில்லாச் சந்தை மேலும் மேலும் கடந்த காலத்துக்கு உரியதாகி வருகிறது; ஏகபோகச் சிண்டிக் கேட்டுகளும் டிரஸ்டுகளும் நாள்தோறும் அதனை மேலும் மேலும் குறுகிச் சிறுக்க வைக்கின்றன; விவசாயத்தில் நிலைமைகளைச் ''சாமானியமாய்'' மேம்படச் செய்வதென்பது பெருந்திரள் மக்களது நிலைமைகளை மேம்படச் செய்வதும், கூலியை உயர்த்துவதும், லாபத்தைக் குறைப்பதும் ஆகும். காலனிகளைப் பிடிப்பதல்லாமல் பெருந்திரள் மக்களது நிலைமைகளில் நாட்டங்கொள்ளக் கூடிய டிரஸ்டுகள், உணர்ச்சி வயப்பட்ட சீர்திருத்தவாதிகளின் கற்பனையிலே தவிர வேறு எங்கேனும் உண்டா?

ஏற்கெனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மூலப் பொருள் ஆதாரங்களில் மட்டுமின்றி, இனி உருவாக்கப்படக் கூடியவற்றிலும் நிதி மூலதனம் அக்கறை கொண்டுள்ளது. ஏனெனில், இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மிகவும் துரிதமாய் நடந்

* Schilder, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 38—42.

தேறுகிறது, ஆகவே இன்று உபயோகமற்றவையாக இருந்து வரும் நிலங்கள், புது முறைகள் கண்டுபிடித்து வகுக்கப்படு மாயின் (இதற்காகப் பெரிய வங்கியானது பொறியாளர்களை யும் விவசாய வித்தகர்களையும் ஏனையோரையும் கொண்ட தனி ஆராய்ச்சிக் குழுவை அமைத்துச் செயல்பட வைக்க முடியும்), பெருந் தொகைகளிலான மூலதனம் முதலீடு செய் யப்படுமாயின், நாளைக்கு மேம்பாடு செய்யப்பட்டு விடலாம். கனி வளங்களைக் கண்டுபிடித்தல், மூலப் பொருள்களைப் பதனம் செய்வதற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கும் புது முறைகள் காணல் முதலான பலவற்றுக்கும் இது பொருந்து வதாகும். எனவேதான் நிதி மூலதனம் தனது செல்வாக்கு மண்டலங்களையும் மெய் நடப்பில் தன் வசமுள்ள பரப்பு களையும்கூட விரிவாக்கிச் செல்வதற்காக தவிர்க்க முடியாத வாறு பிரயத்தனம் செய்கிறது. டிரஸ்டுகள் எப்படி தமது சொத்திலிருந்து ''வருங்காலத்தில் கிடைக்கக் கூடியதான'' லாபங்களையும் (மெய் நடப்பில் தற்போது கிடைப்பவற்றை அல்ல), ஏகபோகத்தால் மேலும் பெறக் கூடிய பலன்களை யும் கணக்கிலெடுத்து வரப்பெறும் மதிப்பை இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்காகப் பெருக்கி அச்சொத்தினை முத லாக்கம் செய்கின்றனவோ, அதே போல் பொதுவாய் நிதி மூலதனமானது வருங்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்படக் கூடிய மூலப்பொருள் ஆதாரங்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண் டும், இன்னும் பங்கிடப்படாத பிரதேசங்களாய் எஞ்சியிருக் கும் கடைசிப் பகுதிகளுக்காகவோ, ஏற்கனவே பங்கிடப் பட்டுவிட்ட பிரதேசங்களின் மறுபங்கீட்டுக்காகவோ நடை பெறும் மூர்க்கமான போராட்டத்தில் பின்னிலையில் விடப் பட்டு விடுவோமோ என்று அஞ்சியும், எல்லா இடங்களிலும் உள்ள எல்லா வகையான நிலங்களையும் எவ்வளவு அதிகமாகக் கைப்பற்ற முடியுமோ அவ்வளவையும் எல்லா வழிகளிலும் கைப்பற்றிக் கொள்ள பிரயத்தனம் செய்கிறது.

பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் தங்களது காலனியாகிய எகிப்தில் பருத்தி பயிர்ச் சாகுபடியை வளர்ப்பதற்கு எல்லா முயற்சி களையும் மேற்கொள்கிறார்கள் (1904ல் சாகுபடி செய்யப் பட்ட 23 லட்சம் ஹெக்டேர் பரப்பில், 6 லட்சம் ஹெக்

டேரில், அல்லது கால் பங்குக்கும் அதிகமான பரப்பில் பருத்தி பயிரிடப்பட்டது). ருஷ்யர்களும் தங்களது காலனியாகிய துர்கெஸ்தானில் இதையேதான் செய்கிறார்கள்; ஏனெனில், இவ்விதம் அவர்கள் தமது அன்னியப் போட்டியாளர்களை வெல்வதற்கும், மூலப் பொருள் ஆதாரங்களைத் தங்களது ஏகபோகமாக்கிக் கொண்டு, பருத்தி உற்பத்தியிலும் பருத்திச் செய்பொருள் தொழிலிலும் அடங்கிய எல்லா நிகழ்முறைகளும் ''ஒன்றிணைக்கப்பட்டு'' ஒரே தொகுப்பைச் சேர்ந்த உடைமையாளர்களின் கையில் ஒன்றுகுவிக்கப்பட்டு, மேலும் சிக்கனமானதும் லாபமளிக்கக் கூடியதுமான ஐவுளி டிரஸ்டு ஒன்றை நிறுவுவதற்கும் முன்னிலும் சிறந்த நிலையில் இருப்பார்கள்.

எந்த நலன்களை முன்னிட்டு மூலதனம் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறதோ அந்த நலன்கள் காலனிகளைக் கைப்பற்றுமாறும் தூண்டுகின்றன; ஏனெனில் போட்டியை அகற்றுவதற்கும், சப்ளைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கும், அவசியமான ''தொடர்புகளைப்'' பெறுவதற்கும், இன்ன பலவும் செய்வதற்கும் ஏகபோக முறைகளைக் கையாளுவதும் (சில நேரங்களில் இவை மட்டுமே கையாளப்படக் கூடியனவாய் இருக்கின்றன) காலனிச் சந்தையில் எளிதாகிவிடுகிறது.

நிதி மூலதனத்தின் அடிப்படைமீது எழும் பொருளாதாரமல்லாத மேல்கட்டுமானம்—அதன் அரசியலும் அதன் சித்தாந்தமுமாகிய இந்த மேல்கட்டுமானம்—காலனி பிடிக்கும் ஆசையைத் தூண்டுகிறது. ஹில்ஃபர்டிங் உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துரைப்பது போல, ''நிதி மூலதனம் சுதந்திரத்தை விரும்பவில்லை, ஆதிக்கத்தையே விரும்புகிறது''. பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ எழுத்தாளர் ஒருவர் மேலே நாம் குறிப்பிட்ட செசில் ரோட்ஸின் கருத்துக்களை* விரித்து வளர்த்தும், விட்டது நிரப்பியும் செல்வதாகச் சொல்லத்தக்கவாறு, தற்காலக் காலனியாதிக்கக் கொள்கையின் பொருளாதாரக் காரணங்களுடன் சமூகக் காரணங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென எழுதுகிறார்: ''வாழ்க்கையின் வளர்ந்துவரும்

* இப்புத்தகத்தில் 125-126ஆம் பக்கங்களைப் பார்க்க.—ப-ர்.

சிக்கல்களின் காரணமாகவும், தொழிலாளி மக்கள் திரளினரை மட்டுமின்றி மத்தியதர வர்க்கங்களையும் சுமையாக வருத்தும் இன்னல்களின் காரணமாகவும் 'பொறுமையின்மையும் எரிச்சலும் வெறுப்பும்' பழைய நாகரீகத்து நாடுகள் யாவற்றிலும் திரண்டு குவிந்து 'பொது அமைதிக்கு அபாயமாகி வருகின்றன; திட்டவட்டமான வர்க்கக் கால்வாயிலிருந்து வெளியே பாய்ச்சப்படும் சக்தியானது உள்நாட்டில் வெடிப்பை உண்டாக்குவதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, நாட்டுக்கு வெளியே அதனை வேலையில் அமர்த்தியாக வேண்டும்'.''*

முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியச் சகாப்தத்தில் காலனியாதிக்கக் கொள்கையைப் பற்றி நாம் பேசிக் கொண்டிருப்பதால், நிதி மூலதனமும் இதன் அயல்நாட்டுக் கொள்கையும்—உலகின் பொருளாதார, அரசியல் பாகப் பிரிவினைக்காக வல்லரசுகளுக்கிடையிலான போராட்டமாகிய இந்த அயல்நாட்டுக் கொள்கையும்—அரசுச் சார்புநிலையின் பல இடைநிலை வடிவங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். காலனி உடைமை நாடுகள் என்றும் காலனிகள் என்றும் நாடுகளிடையிலான இரண்டு பிரதான தொகுதிகள் மட்டுமின்றி, அரசியல் துறையில் பெயரளவில் சுயேச்சையானவையே என்றாலும் உண்மையில் நிதித் துறை, அரசுத் தந்திரத் துறை சார்புநிலை எனும் வலைப்பின்னலால் கட்டுண்டிருக்கும் சார்பு நாடுகளின் பல்வேறு வடிவங்களும் இச்சகாப்தத்துக்குரிய இனமாதிரியானவை ஆகும். சார்புநிலையின் ஒரு வடிவமாகிய அரைக்காலனியை ஏற்கெனவே நாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இன்னொரு வடிவத்துக்கு உதாரணமாக ஆர்ஜென்டீனாவைக் கொள்ளலாம்.

''பிரிட்டிஷ் வாணிபக் காலனி என்பதாகவே சொல்லப்பட வேண்டிய அளவுக்குத் தென் அமெரிக்காவும், குறிப்பாய் ஆர்ஜென்டீனாவும் நிதித் துறையில் லண்டனைச் சார்ந்து பணிந்திருக்கின்றன'' என்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைப்

* Wahl, *La France aux colonies* (வால், ''காலனிகளில் பிரான்ஸ்''.—ப-ர்.)—Henri Russier, *Le Partage de l'Océanie*, Paris,(அன்ரி ருசியே, ''ஓஷியானா பங்கிடப்படுதல்'', பாரிஸ்.—ப-ர்.), 1905, பக்கம் 165ல் மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது.

பற்றிய தமது நூலில் ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் எழுது கிருர்.* போனஸ்-அயர்ஸிலிருந்த ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியக் கான்சலின் 1909ஆம் வருடத்திய அறிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஆர்ஜென்டீனுவில் பிரிட்டிஷ் மூலதனத்தின் முத லீடுகளை 875 கோடி பிராங்குகளாக ஷில்டர் மதிப்பிடுகிருர். இவ்வழியில் பிரிட்டிஷ் நிதி மூலதனமும் (அதன் விசுவாச ''நண்பனுன'' பிரிட்டிஷ் அரசுத் தந்திரமும்) ஆர்ஜென்டீனு வின் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன், அந்நாட்டின் பொரு ளாதார, அரசியல் வாழ்வு அனைத்தையும் தம் பிடியில் கொண்ட வட்டாரங்களுடன் எவ்வளவு வலுவான பிணைப்பு களைக் கொண்டுள்ளன என்பதை எளிதில் ஊகித்துக் கொள்ள லாம்.

அரசியல் சுயேச்சையுடன் கூடவே, மேற்கூறியதிலிருந்து ஓரளவு வேறுன வடிவங் கொண்ட நிதித் துறை, அரசுத் தந்திரத் துறைச் சார்புநிலையினை போர்த்துகலின் உதாரணம் நமக்குக் காட்டுகிறது. போர்த்துகலானது அனைத்துரிமை பெற்ற சுயேச்சை அரசு, ஆயினும் உண்மையில், இருநூறு ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக, ஸ்பெயின் வாரிசுரிமை யுத்தத் தின் (1701-1714) காலம் முதலாய், அது பிரிட்டிஷ் காப் பாட்சிக்கு உட்பட்டதாகவே இருந்து வருகிறது. ஸ்பெயின், பிரான்ஸ் ஆகிய தனது எதிராளிகளுடனுன போராட்டத்தில் தனது நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கிரேட் பிரிட்டன், போர்த்துகலையும் போர்த்துகீசியக் காலனி

---

* Schulze-Gaevernitz, *Britischer Imperialismus und englischer Freihandel zu Beginn des 20-ten Jahrhunderts*, Leipzig, 1906, S. 318 (ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ், ''இருபதாம் நூற்றுண்டு தொடக்கத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதி பத்தியமும் இங்கிலாந்தின் தடையில்லா வாணிபமும்'', லைப்சிக், பக்கம் 318.—ப-ர்.); *Das volkswirtschaftliche System der Kapitalanlage im Auslande*, Berlin, 1907, S. 46ல் இதை யேதான் Sartorius v. Waltershausen கூறுகிருர் (சார்டொ ரியஸ் ஃபன் வால்டர்ஸ்ஹாவுசன், ''வெளிநாடுகளிலான முதலீட்டின் தேசியப் பொருளாதார அமைப்பு'', பெர்லின், 1907, பக்கம் 46.—ப-ர்.).

களேயும் பாதுகாத்து வந்துள்ளது. அதற்குப் பிரதியாக வாணிபத் தனியுரிமைகளேயும் போர்த்துகலுக்குள்ளும் போர்த்துகலின் காலனிகளுக்குள்ளும் பண்டங்களேயும் குறிப்பாக மூலதனத்தையும் இறக்குமதி செய்வதற்கு அனுகூலமான சலுகைகளேயும், போர்த்துகலின் துறைமுகங்களேயும் தீவுகளேயும் அதன் கடல் தந்தி வழிகளேயும் உபயோகிக்கும் உரிமையையும் இன்னும் பலவற்றையும் பிரிட்டன் பெற்றுள்ளது.* பெரிய அரசுகளுக்கும் சிறிய அரசுகளுக்குமிடையே இம்மாதிரியான உறவுகள் எப்போதுமே இருந்துள்ளவைதாம், ஆனுல் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியச் சகாப்தத்தில் இவை ஒரு பொதுவான அமைப்பு முறையாகி, ''உலகைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கான'' உறவுகளின் மொத்தத் தொகுதியில் ஒரு பகுதியாக அமைந்து, உலக நிதி மூலதனத்தின் செயற்பாடுகளது சங்கிலித் தொடரின் கரணேகளாகி விடுகின்றன.

உலகின் பங்கீட்டுப் பிரச்சினேயை முடித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு மேலும் நான் பின்வருவதையும் குறிப்பிட வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினேயை முற்றிலும் வெளிப்படையாகவும் திட்டவட்டமாகவும் எழுப்பியது, பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதி முடிவிலும் இருபதாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்திலும் ஸ்பானிஷ்-அமெரிக்க யுத்தத்துக்குப் பிறகு அமெரிக்க வெளியீடுகளும், ஆங்கில-போயர் யுத்தத்துக்குப் பிறகு ஆங்கிலேய வெளியீடுகளும் மட்டும் அல்ல; ''பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை'' ''மிகுந்த பொருமையுடன்'' கவனித்து, முறையாக இவ்வுண்மை குறித்துத் தமது மதிப்பீட்டை அளித்து வந்திருக்கும் ஜெர்மன் வெளியீடுகள் மட்டும் அல்ல. பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ வெளியீடுகளும் முதலாளித்துவ நோக்கு நிலேயிலிருந்து எந்த அளவுக்கு முடியுமென நினேக்கக் கூடுமோ அந்த அளவுக்குத் திட்டவட்டமாகவும் விரிவாகவும் இப்பிரச்சினேயை எழுப்பியிருக்கின்றன. வரலாற்றியலாளர் ட்ரியோ எழுதியதை மேற்கோளாக அளிக்கிறேன். **பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அரசியல்,**

---

* ஷில்டர், முன் குறிப்பிட்ட நூல், தொகுதி I, பக்கங்கள் *160-161.*

சமூகப் பிரச்சினைகள் என்ற தமது நூலில் ''வல்லரசுகளும் உலகின் பங்கீடும்'' என்ற அத்தியாயத்தில் அவர் பின் வருமாறு எழுதினார்: ''கடந்த சில ஆண்டுகளில் சீனாவைத் தவிர்த்து புவிக் கோளத்தின் கீழ்ப்படுத்தப்படாத நிலப்பரப்பு அனைத்தும் ஐரோப்பாவையும் வட அமெரிக்காவையும் சேர்ந்த வல்லரசுகளால் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது. இதனால் ஏற்கெனவே சில மோதல்களும் செல்வாக்கு மண்டலங்களில் பெயர்வுகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; இவை சமீபத்திய வருங்காலத்தில் மேலும் பயங்கர கொந்தளிப்புகள் ஏற்படும் என்பதற்கான முன்னறிவிப்புகளாகும். ஏனெனில் அவசரமாகச் செயல்படுவது அவசியமாகும். தமக்குத் தேவையானவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளாத தேசங்கள், தமது பங்கை எந்நாளும் பெறுதோராய் விடப்பட்டு, அடுத்த நூற்றாண்டின்'' (அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின்) ''சாராம்சமான ஓர் இயல்பாய் இருக்கப்போகும் புவிக் கோளத்தின் பிரம்மாண்டமாகச் சுரண்டலில் பங்கில்லாதோராகிவிடும் ஆபத்துக்கு உள்ளாகின்றன. அதனால்தான் அனைத்து ஐரோப்பாவும் அமெரிக்காவும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதியின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க இயல்பாகிய காலனியாதிக்க ஆவேசத்தால், 'ஏகாதிபத்திய'' ஆவேசத்தால் அண்மையில் பீடிக்கப்பட்டுள்ளன.'' இந்த ஆசிரியர் மேலும் எழுதியதாவது: ''உலகின் இந்தப் பங்கீட்டில், புவிக் கோளத்தின் செல்வங்களுக்கும் பெருஞ் சந்தைகளுக்குமான வெறிகொண்ட இவ்வேட்டையில், இந்தப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்ட சாம்ராஜ்யங்களின் ஒப்பளவிலான வலிமை, இந்த சாம்ராஜ்யங்களை நிறுவிய தேசங்கள் ஐரோப்பாவில் வகிக்கும் நிலைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமற்றதாக இருக்கிறது. ஐரோப்பாவில் ஆதிக்கத்திலுள்ள அரசுகள், இக்கண்டத்தின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் அரசுகள், அனைத்து உலகிலும் இதற்குச் சமமான அளவில் மேலாண்மை செலுத்துவனவாய் இருக்கவில்லை. காலனியாதிக்க வலிமையானது, இன்னும் அளவிடப்படாத செல்வத்தைத் தம் கைக்குள் கொண்டு வரலாமென்ற நம்பிக்கை, ஐரோப்பிய அரசுகளின் ஒப்பளவிலான வலிமையின் மீது செயல்படச் செய்யு

மென்பது தெளிவாதலால், ஐரோப்பாவிலும் அரசியல் நிலைமைகளை ஏற்கெனவே மாற்றியமைத்துள்ள காலனியாதிக்கப் பிரச்சினை—'ஏகாதிபத்தியம்' எனக் கூற விரும்புவீர்களாயின் அப்படியும் கூறலாம்—இந்நிலைமைகளை மேலும் மேலும் மாற்றியமைக்கவே செய்யும்.''*

7. முதலாளித்துவத்தின் தனியொரு கட்டமாகிய ஏகாதிபத்தியம்

இப்பொழுது நாம் தொகுத்துரைக்க முயல வேண்டும், ஏகாதிபத்தியம் குறித்து மேலே கூறப்பட்டவற்றின் இழைகளை ஒன்று சேர்த்திட முயல வேண்டும். பொதுவாக முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படைக் குணதிசயங்களின் வளர்ச்சியாகவும், நேரடியான தொடர்ச்சியாகவும் ஏகாதிபத்தியம் எழுந்தது. ஆனால் முதலாளித்துவம் அதன் வளர்ச்சியில் திட்டவட்டமான, மிக உயர்ந்த ஒரு கட்டத்தில்தான் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியமாக மாறியது; இக்கட்டத்தில்தான் முதலாளித்துவத்தின் சில அடிப்படை குணதிசயங்கள் அவற்றின் நேர் எதிரானவையாக மாற ஆரம்பித்தன; முதலாளித்துவத்திலிருந்து மேலானதொரு சமுதாய-பொருளாதார அமைப்புக்கு மாறி செல்வதற்கான காலத்தினுடைய இயல்புகள் உருப்பெற்று எழுந்து எல்லாத் துறைகளிலும் தம்மை வெளிக்காட்டிக் கொண்டன. பொருளாதார வழியில் இந்த நிகழ்ச்சிப்போக்கின் மிக முக்கிய அம்சம், தடையில்லா முதலாளித்துவப் போட்டி அகற்றப்பட்டு அதனிடத்தில் முதலாளித்துவ ஏகபோகம் எழுந்ததுதான். தடையில்லாப் போட்டிதான், முதலாளித்துவத்துக்கும் பொதுவாகப் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்திக்குமுரிய அடிப்படை இயல்பு; ஏகபோகம் தடையில்லாப் போட்டிக்கு நேர் எதிரான

* J.-E. Driault, *Problèmes politiques et sociaux*, P., 1900, பக்கம் 299 (ஜா. ஏ. ட்ரியோ, ''அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள்'', பாரிஸ்.—ப-ர்.).

தாகும். ஆனால் தடையில்லாப் போட்டி நம் கண்முன்னால் ஏகபோகமாக மாற்றப்படக் கண்டோம், பெருவீதத் தொழில் துறையைத் தோற்றுவித்துச் சிறு தொழிலை நெரித்து வெளியேற்றவும், பெருவீதத் தொழில் துறையின் இடத்தில் மேலும் பெரியதான பெருவீதத் தொழில் துறை அமரவும் கண்டோம். இவ்விதம் உற்பத்தியின், மூலதனத்தின் ஒன்று குவிப்பு அந்த அளவுக்கு அதிகமாக்கப்பட்டு அதிலிருந்து ஏகபோகம் வளர்ந்தெழுந்துள்ளது, தொடர்ந்து வளர்ந்தெழுந்து வருகிறது: கார்ட்டல்களும் சிண்டிக்கேட்டுகளும் டிரஸ்டுகளும் இவற்றுடன் ஒன்றுகலந்துவிடும் பத்துப் பதினைந்து வங்கிகளின், நூறு கோடிக் கணக்கிலான தொகைகளைத் தம் பிடியில் கொண்டு காரியமாற்றும் வங்கிகளின் மூலதனமுமாகிய ஏகபோகமாகும் இது. தடையில்லாப் போட்டியிலிருந்து வளர்ந்தெழுந்த இந்த ஏகபோகங்கள் அதே போது போட்டியை அகற்றிவிடவில்லை, போட்டிக்கு மேலும் அதனுடன் கூடவும் நிலவுகின்றன, இவ்வழியில் மிகுந்த கடுமையும் உக்கிரமும் வாய்ந்த மிகப் பல முரண்பாடுகளையும் பூசல்களையும் மோதல்களையும் தோற்றுவிக்கின்றன. ஏகபோகமானது முதலாளித்துவத்திலிருந்து அதைவிட மேலானதோர் அமைப்புக்கு மாறிச் செல்வதாகும்.

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றி இயன்ற அளவுக்கு சுருக்கமான இலக்கணம் அளிக்க வேண்டுமாயின், முதலாளித்துவத்தின் ஏகபோகக் கட்டமே ஏகாதிபத்தியம் என்று கூற வேண்டும். இத்தகைய இலக்கணம் யாவற்றிலும் முக்கியமானதைத் தன்னுள் கொண்டதாக இருக்கும். ஏனெனில் ஒரு புறத்தில், நிதி மூலதனம் என்பது தொழிலதிபர்களின் ஏகபோகக் கூட்டுகளின் மூலதனத்துடன் ஒன்றுகலந்துவிட்ட ஒருசில மிகப் பெரிய ஏகபோகப் வங்கிகளின் வங்கி மூலதனமாகும்; மறுபுறத்தில், உலகின் பங்கீடானது எந்த முதலாளித்துவ அரசாலும் கைப்பற்றப்படாத பிரதேசங்களுக்குத் தடையின்றிப் பரவிச் செல்லும் காலனியாதிக்கக் கொள்கையிலிருந்து, முற்றும் பங்கிடப்பட்டுக் கொண்டுவிட்ட உலக நிலப்பரப்பை ஏகபோக உடைமையாக கொண்டிருப்பதற்குரிய காலனியதிக்கக் கொள்கைக்கு மாறிச் செல்வதாகும்.

ஆனால் மிகவும் சுருக்கமான இலக்கணங்கள் முக்கிய அம் சங்களைத் தொகுத்துத் தருவதால் வசதியாக இருந்தாலும் கூட அவை பற்றாக் குறையானவையே; ஏனெனில் வரை யறை செய்யப்பட வேண்டிய நிகழ்வின் முக்கிய அம்சங்கள் சிலவற்றை அவற்றிலிருந்து வருவித்துக் கொள்ள வேண்டி யிருக்கிறது. ஆகவே பொதுவாக எல்லா இலக்கணங்களும் நிபந்தனைக்குட்பட்ட, சார்புநிலையிலான மதிப்பே கொண் டவை, நிகழ்வினது முழு வளர்ச்சியிலும் அதன் தொடர் புடைமைகள் யாவும் அடங்கியனவாய் ஒருபோதும் இருக்க முடியாது என்பதை மறக்காமல் மனதிற் கொண்டு, ஏகாதி பத்தியத்தின் பின்வரும் ஐந்து அடிப்படை இயல்புகளும் உள் ளடங்குமாறு அதற்கு இலக்கணம் கூறியாக வேண்டும்: 1) பொருளாதார வாழ்வில் தீர்மானகரமான பங்காற்றும் ஏகபோகங்களைத் தோற்றுவிக்கும்படியான உயர்ந்த கட்டத் துக்கு உற்பத்தியின், மூலதனத்தின் ஒன்றுகுவிப்பு வளர்ந்து விடுதல்; 2) வங்கி மூலதனம் தொழில் துறை மூலதனத்துடன் ஒன்றுகலத்தலும், இந்த ''நிதி மூலதனத்தின்'' அடிப்படை யில் நிதியாதிக்கக் கும்பல் உருவாதலும்; 3) பண்ட ஏற்று மதியிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட வேண்டியதாகிய மூலதன ஏற்றுமதி தனி முக்கியத்துவம் பெறுதல்; 4) சர்வதேச ஏக போக முதலாளித்துவக் கூட்டுகள் உருவாகி, உலகையே இவை தமக்கிடையே பங்கிட்டுக்கொள்ளுதல்; 5) மிகப் பெரிய முதலாளித்துவ அரசுகளிடையே அனைத்து உலகப் பரப்பும் பங்கிடப்பட்டுக் கொள்ளுதல் நிறைவுறுகிறது. முதலாளித் துவத்தின் வளர்ச்சியில் எந்தக் கட்டத்தில் ஏகபோகங் கள், நிதி மூலதனம் ஆகியவற்றின் ஆதிக்கம் நிலைநாட்டப்படு கிறதோ, மூலதன ஏற்றுமதி முனைப்பான முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டதோ, சர்வதேச டிரஸ்டுகளுக்கிடையில் உலகம் பங்கிடப்படுவது தொடங்கியுள்ளதோ, உலகின் நிலப்பரப்பு அனைத்தும் மிகப் பெரிய முதலாளித்துவ அரசுகளுக்கிடையே பங்கிடப்படுவது நிறைவு பெற்று விட்டதோ, அக்கட்டத் திலான முதலாளித்துவமே ஏகாதிபத்தியமாகும்.

அடிப்படையான, தூய பொருளாதாரக் கருத்தினங்களை மட்டுமின்றி—மேலே கூறப்பட்ட இலக்கணம் இக்கருத்தினங்

களின் வரம்புக்குள் அடங்குவதாகும்—பொதுவாக முதலாளித்துவத்துடன் ஒப்பிடுகையில் முதலாளித்துவத்தின் இந்தக் கட்டம் வரலாற்றில் வகிக்கும் இடத்தையும், அல்லது ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திலுள்ள இரண்டு முக்கியப் போக்குகளுக்குமுள்ள உறவையும் மனதிற் கொண்டால் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வேறு விதமான இலக்கணம் கூற முடியும், கூறவும் வேண்டுமென்பதைப் பிற்பாடு நாம் கவனிப்போம். தற்போது எடுத்துரைக்கப்பட வேண்டியது என்னவெனில் ஏகாதிபத்தியமானது, மேலே விளக்கப்பட்டது போல், சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி முதலாளித்துவ வளர்ச்சியில் ஒரு தனிக் கட்டத்தைக் குறிப்பதாகும் என்பதுதான். ஏகாதிபத்தியம் குறித்து சிறந்த ஆதாரத்தின் அடிப்படையிலான கருத்தை வாசகர்களுக்கு அளிக்கும் பொருட்டு முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தின் இந்த மிக அண்மையதான கட்டத்தைப் பற்றிய மறுக்க முடியாத மிக உறுதியான உண்மைகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் முதலாளித்துவ பொருளியலாளர்களிடமிருந்து வேண்டுமென்றேதான் நான் கூடுமான அளவுக்கு விரிவாய் மேற்கோள் காட்ட முயன்றுள்ளேன். இதே நோக்கத்தைக் கருத்தில் கொண்டுதான், எந்த அளவுக்கு வங்கி மூலதனமும் பிறவும் வளர்ந்துவிட்டன என்பதையும், அளவானது பண்பாக மாற்றமடைவது, வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக மாற்றமடைவது துல்லியமாய் எதில் வெளியாகிறது என்பதையும் கண்டு கொள்ள உதவும் விரிவான புள்ளி விவரங்களை மேற்கோளாய்த் தந்துள்ளேன். இயற்கையிலும் சமுதாயத்திலும் எல்லா எல்லைக் கோடுகளும் வழக்காற்றின் பாற்பட்டவையே, மாற்றப்படக் கூடியவையே என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. உதாரணமாக, எந்தக் குறிப்பிட்ட ஆண்டில் அல்லது எந்தப் பத்தாண்டில் ஏகாதிபத்தியம் ''திட்டவட்டமாய்'' நிலைநாட்டப்பட்டது என்று வாதாடுவது அபத்தமே ஆகும்.

ஆனால் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இலக்கணம் கூறும் விவகாரத்தில் நாம் முக்கியமாகக் கார்ல் காவுத்ஸ்கியுடன் சம்வாதத்தில் இறங்க வேண்டியிருக்கிறது. கார்ல் காவுத்ஸ்கி இரண்

டாவது அகிலம் எனப்படுவதான சகாப்தத்தின், அதாவது 1889க்கும் 1914க்கும் இடைப்பட்ட இருபத்தைந்தாண்டுக் காலத்தின் தலையாய மார்க்சியத் தத்துவவாதி. ஏகாதிபத் தியத்துக்கு நாம் அளித்திடும் இலக்கணத்தில் வெளியிடப் படும் அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் காவுத்ஸ்கி 1915லும், 1914 நவம்பரிலுங்கூட மிகவும் வைராக்கியமாகத் தாக்கி னார். ஏகாதிபத்தியத்தை அவர் ஒரு பொருளாதாரக் ''கட்ட மாகவோ'' படியாகவோ கருதக் கூடாது, ஒரு கொள்கை யாகவே நிதி மூலதனத்தினால் ''உகந்ததென விரும்பி ஏற்கப் படும்'' திட்டவட்டமானதொரு கொள்கையாகவே கருத வேண்டும் என்றார்; ஏகாதிபத்தியத்தை ''இன்றைய முதலா ளித்துவத்துக்கு'' ''முழுதொத்ததாகக்'' கொள்ளக் கூடாது என்றும், ஏகாதிபத்தியமானது ''இன்றைய முதலாளித்து வத்தின் எல்லா நிகழ்வுகளையும்''—கார்ட்டல்கள், காப்பு வரிக் கொள்கை, நிதியதிபர்களது ஆதிக்கம், காலனியாதிக்கக் கொள்கை ஆகியவற்றை — குறிப்பதாகக் கொண்டால் முதலாளித்துவத்துக்கு ஏகாதிபத்தியம் தேவைதானா என்னும் கேள்வி ''ஒன்றையே பல விதமாகத் திருப்பிக் கூறும் வெற்றுரையாக'' இழிந்துவிடுகிறது, ஏனெனில் அப்போது ''ஏகாதிபத்தியம் இயற்கையாகவே முதலாளித்துவத்துக்கு அத்தியாவசியமானதாகவே இருக்கும்'' என்றும் இன்ன பல வாறாகவும் கூறினார். காவுத்ஸ்கியினுடைய கருத்தை எடுத் துரைப்பதற்குரிய சிறந்த வழி, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அவர் அளித்திடும் இலக்கணத்தை, நான் கூறியிருக்கும் கருத்துக் களின் சாரப் பொருளுக்கு நேர் விரோதமானதான இந்த இலக்கணத்தை அப்படியே இங்கு தருவதுதான் (ஏனெனில் நான் கூறியிருப்பவற்றுக்கு ஒத்தவையான கருத்துக்களை ஏற் கெனவே பல ஆண்டுகளாக ஆதரித்து வந்துள்ள ஜெர்மன் மார்க்சியவாதிகளது முகாமிடமிருந்து எழும் மறுப்புரைகள் மார்க்சியத்தில் ஒரு திட்டவட்டமான போக்கிடமிருந்து எழும் மறுப்புரைகளாகுமென்பது நெடு நாட்களாகவே காவுத்ஸ்கியிற்குத் தெரிந்ததுதான்).

காவுத்ஸ்கியின் இலக்கணம் வருமாறு:

''அதிக வளர்ச்சி பெற்றுவிட்ட தொழில் துறை முதலாளித்துவத்தின் ஒரு விளைவே ஏகாதிபத்தியம். தொழில் துறை முதலாளித்துவத் தேசம் ஒவ்வொன்றும் மேலும் மேலும் பெரிய அளவில் விவசாயப் பிரதேசங்களை (அழுத்தம் காவுத்ஸ்கியினுடையது), அவற்றில் வாழும் தேசத்தவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலே, தனக்குக் கீழ்ப்படுத்திக் கொள்வதற்கோ, பிடித்துத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்கோ மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில்தான் அது அடங்கியுள்ளது.''*

இந்த இலக்கணம் உதவாக்கரையானது, ஏனெனில் இது ஒருச்சார்பாக, அதாவது மனம்போன போக்கில் தேசிய இனப் பிரச்சினையை மட்டும் (இப்பிரச்சினை அதன் அளவிலும் மற்றும் ஏகாதிபத்தியத்துடன் அதற்குள்ள உறவிலும் அளவு கடந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததே என்றாலுங்கூட) தனிப்பட குறிப்பிடுகிறது; இப்பிரச்சினையைப் பிற தேசங்களைப் பிடித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளும் நாடுகளில் உள்ள தொழில் துறை மூலதனத்துடன் மட்டும் மனம்போன போக்கிலும் தவறாகவும் இணைத்திடுகிறது; விவசாயப் பிரதேசங்கள் பிடித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதை இதே போல மனம்போன போக்கிலும் தவறாகவும் முதன்மைப்படுத்தி முன்னிலையிலே கொண்டு வந்து வைக்கிறது.

பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கான பிரயத்தனமே ஏகாதிபத்தியம்—இதுதான் காவுத்ஸ்கியினுடைய இலக்கணத்தின் அரசியல் பகுதி கூறுவதெல்லாம். இது சரியானதே, ஆனால் பெரிதும் அரைகுறையானது; ஏனென்றால் அரசியல் வழியில் ஏகாதிபத்தியமானது பொதுவாக வன்முறையையும் பிற்போக்கையும் நோக்கியமைந்த பிரயத்தனமாகும். ஆனால் தற்போதைக்கு இப்பிரச்சினையின் பொருளாதார அம்சத்தில்தான் நாம் கருத்துக் கொண்டுள்ளோம்; காவுத்ஸ்கியேதான் இந்த அம்சத்தைத் தமது இலக்கணத்தில் புகுத்தியிருக்கிறார். காவுத்ஸ்கியின் இலக்கணத்திலுள்ள பிழைகள்

* *Die Neue Zeit*, 1914, 2, (தொகுதி 32), பக்கம் 909, செப்டெம்பர் 11, 1914; ஒப்பிடவும் 1915, 2, பக்கம் 107 முதலியன.

அப்பட்டமானவை. ஏகாதிபத்தியத்தின் குணுதிசயம் தொழில் துறை மூலதனம் அல்ல, நிதி மூலதனம்தான். பிரான்சில் நிதி மூலதனத்தின் அதிவேக வளர்ச்சியும், தொழில் துறை மூலதனம் பலம் குன்றியதும்தான் 1880ஆம் ஆண்டுகள் முதலாய் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றும் (காலனியாதிக்கக்) கொள்கையை மட்டுமீறி உக்கிரமடையச் செய்தன என்பது தற்செயலான நிகழ்ச்சியல்ல. ஏகாதிபத்தியத்தை இனம் காண்பதற்குரிய குணுதிசயமாக இருப்பது விவசாயப் பிரதேசங்களை மட்டும் அது கைப்பற்ற முனைகிறது என்பது அல்ல, வெகுவாய்த் தொழில் வளர்ச்சியடைந்த பிரதேசங்களையும் அது கைப்பற்ற முனைவதும் ஆகும் (பெல்ஜியத்தை விழுங்க ஜெர்மனிக்குள்ள ஆவல்; லோரைனை விழுங்க பிரான்சுக்குள்ள ஆவல்). இதற்குக் காரணம் என்னவெனில், 1) உலகம் ஏற்கெனவே பங்கிட்டுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டதென்ற உண்மையானது மறுபங்கீட்டுக்காகத் திட்டமிடுவோரை எந்த விதமானப் பிரதேசத்தையும் கைப்பற்றிக் கொள்ளும்படி முனைவு பெறச் செய்கிறது; 2) மேலாதிக்கம் பெறுவதற்காக, அதாவது பிரதேசக் கைப்பற்றலுக்காக ஒருசில வல்லரசுகளுக்கிடையில் நடைபெறும் போட்டியானது அவ்வளவாகத் தமக்கே நேரடியாகப் பிரதேசம் வேண்டும் என்பதற்காக அல்லாமல், தமது எதிராளியைப் பலவீனப்படுத்துவதற்காகவும் அவனது மேலாதிக்கத்துக்குக் குழிபறிப்பதற்காகவும் எழும் போட்டியாக இருப்பது ஏகாதிபத்தியத்தின் அவசிய குணுதிசயமாகும் (பிரிட்டனை எதிர்த்துச் செயல்படுவதற்கான தளமாக பெல்ஜியம் ஜெர்மனிக்கு மிகவும் முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது; ஜெர்மனியை எதிர்த்துச் செயல்படுவதற்கான தளமாக பாக்தாது பிரிட்டனுக்குத் தேவைப்படுகிறது, இப்படி மற்றும் பல).

காவுத்ஸ்கி குறிப்பாகவும்—மற்றும் திரும்பத் திரும்பவும்—ஆங்கிலேய எழுத்தாளர்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறுர், ஏகாதிபத்தியம் என்னும் சொல்லைத் தாம், அதாவது காவுத்ஸ்கி, புரிந்து கொள்ளும் அதே முறையில் முற்றிலும் அரசியல் அர்த்தத்தை அவர்கள் அளித்திடுவதாகச் சொல்லிக் காட்டுகிறுர். ஆங்கிலேய எழுத்தாளர் ஹாப்ஸன்

எழுதிய ஏகாதிபத்தியம் என்ற நூலை எடுத்துக் கொள்வோம், இது 1902ல் வெளியானது. இதில் நாம் படிப்பதாவது:

''புதிய ஏகாதிபத்தியம் பழைய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து வேறுபடுவது எவற்றிலென்றால், முதலாவதாக, வளர்ந்து செல்லும் ஒரேயொரு சாம்ராஜ்யத்துக்கான ஆசைக்குப் பதிலாக, அரசியல் ஆதிக்க விஸ்தரிப்பும் வாணிப ஆதாயமுமாகிய ஒத்த வேட்கைகளினால் ஒவ்வொன்றும் உந்திவிடப்பட்டுப் போட்டியிடும் சாம்ராஜ்யங்களது தத்துவமும் நடைமுறையுமாக இருப்பதிலும்; இரண்டாவதாக, வாணிப நலன்கள்மீது நிதி அல்லது முதலீட்டு நலன்கள் ஆதிக்கம் பெறுவதிலும் ஆகும்.''*

காவுத்ஸ்கி பொதுப்பட ஆங்கிலேய எழுத்தாளர்களைச் சுட்டிக் காட்டுவது (கொச்சையான ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியவாதிகளையோ, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அப்பட்டமாகவே பரிந்து பேசுவோரையோ அவர் மனதிற் கொண்டிருந்தாலன்றி) அறவே தவறாகும் என்பதைக் காண்கிறோம். மார்க்சியத்தைத் தொடர்ந்து ஆதரித்து நிற்பதாகச் சொல்லளவில் கூறிக் கொண்டு உண்மையில் காவுத்ஸ்கி, சமூக-மிதவாதி ஹாப்ஸனுடன் ஒப்பிடுகையில் ஓரடி பின்னோக்கிச் செல்கிறார். காவுத்ஸ்கியைக் காட்டிலும் ஹாப்ஸன் அதிக அளவுக்குச் சரியானபடி நவீன ஏகாதிபத்தியத்தின் ''வரலாற்று வழியில் ஸ்தூலமான'' இரு இயல்புகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கிறார் (காவுத்ஸ்கியின் இலக்கணம் வரலாற்று வழியிலான ஸ்தூலத் தன்மையைக் கேலி செய்வதாயுள்ளது!): 1) ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதான ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையில் போட்டி, 2) வணிகர் மீது நிதியதிபர் ஆதிக்கம் பெறுதல். தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகள் விவசாய நாடுகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதே பிரதான விவகாரமாக இருந்தால், அப்பொழுது வணிகரின் பாத்திரம் முதன்மையானதாக முன்னிலையில் நிற்கும்.

காவுத்ஸ்கியின் இலக்கணம் தவறானது, மார்க்சியத்துக்கு முரணானது என்பது மட்டுமல்ல. மார்க்சியத் தத்துவத்திட

* Hobson, *Imperialism*, லண்டன், 1902, பக்கம் 324.

மிருந்தும் மார்க்சிய நடைமுறையிடமிருந்தும் நெடுகிலும் முறித்துக் கொண்டு சென்றுவிடும் ஒரு முழுத் தொகுதியாக அமையும் கருத்துக்களுக்கு அவரது இந்த இலக்கணம் அடிப் படையாகிவிடுகிறது. இதைப் பற்றி பிற்பாடு நான் குறிப் பிடுவேன். முதலாளித்துவத்தின் மிக அண்மையதான இந்தக் கட்டத்தை ஏகாதிபத்தியமென அழைப்பதா, அல்லது நிதி மூலதனக் கட்டமென அழைப்பதா என்று சொற்கள் குறித் துக் காவுத்ஸ்கி எழுப்பும் வாக்குவாதம் முக்கிய கவனத் துக்கு உரியதல்ல. எப்படி வேண்டுமானாலும் அழையுங்கள், இரண்டும் ஒன்றுதான். விவகாரத்தின் சாரப் பொருள் என்னவென்ருல், ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியலை காவுத்ஸ்கி அதன் பொருளாதாரத்திலிருந்து பிரித்து விடுகிருர், பிரதேசக் கைப்பற்றலானது நிதி மூலதனத்திஞல் ''உகந்ததென விரும்பி ஏற்கப்படும்'' ஒரு கொள்கை என்பதாகப் பேசுகிருர், இதே நிதி மூலதன அடிப்படையில் மற்ருெரு முதலாளித்துவக் கொள்கையும் சாத்தியமே என்று சொல்லி இதனை அதற்கு எதிராக வைக்கிருர். அப்படியாஞல், பொருளாதாரத்தில் ஏகபோகங்களும், அரசியலில் ஏகபோகமல்லாத, வன்முறை யல்லாத, பிரதேசக் கைப்பற்றலல்லாத முறைகளும் இணக் கமாகச் சேர்ந்திருக்க முடியும் என்ருகிறது. அப்படியாஞல், நிதி மூலதனத்துக்குரிய இந்தச் சகாப்தத்தில் நிறைவு பெற்று, மிகப் பெரிய முதலாளித்துவ அரசுகளுக்கிடையிலான போட்டிப் போராட்டத்தின் இன்றைய விசேஷ வடிவங்களின் அடிப்படையாக இருப்பதாகிய உலகப் பரப்பின் பங்கீடானது ஏகாதிபத்தியமல்லாத ஒரு கொள்கையுடன் இணக்க மாகச் சேர்ந்திருக்க முடியும் என்ருகிறது. இதன் விளைவு என்னவெனில், முதலாளித்துவத்தின் மிக அண்மையதான இந்தக் கட்டத்தின் மிக ஆழமான முரண்பாடுகளை அடியோடு அம்பலமாக்கிக் காட்டுவதற்குப் பதில் இவை பூசிமெழுகப் பட்டு மூடிமறைக்கப்படுவதுதான்; மார்க்சியத்துக்குப் பதில் முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதம்தான்.

ஏகாதிபத்தியத்துக்காகவும் பிரதேசக் கைப்பற்றல்களுக் காகவும் பரிந்து பேசும் ஜெர்மானியர் குஞெவ் என்பவருடன் காவுத்ஸ்கி விவாதத்தில் இறங்குகிருர். இன்றைய முதலா

ளித்துவமே ஏகாதிபத்தியம், முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி தவிர்க்க முடியாதது, முற்போக்கானது, ஆகவே ஏகாதிபத்தியம் முற்போக்கானதுதான், ஆதலால் அதைத் தொழுதெழுந்து புகழ்ந்து போற்ற வேண்டும் என்பதாகக் குனெவ் அசிங்கமாய்க் கடுப்புடன் வாதிடுகிறார்! ஒரு விதத்தில் இது ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகள் குறித்து 1894-95ல் நரோத்னிக்குகள் அளித்து வந்த கேலிச் சித்திரத்தைப் போன்றதாய் இருக்கிறது. நரோத்னிக்குகள் வாதாடினார்கள்: ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவம் தவிர்க்க முடியாதது, அது முற்போக்கானது என்பதாக மார்க்சியவாதிகள் நம்பினால், அவர்கள் ஒரு சாராயக்கடை திறந்து முதலாளித்துவத்தை நாட்ட முற்பட வேண்டும். குனெவுக்குக் காவுத்ஸ்கி அளித்த பதில் வருமாறு: ஏகாதிபத்தியம் இன்றைய முதலாளித்துவமல்ல; இன்றைய முதலாளித்துவத்தின் கொள்கையினது வடிவங்களில் ஒன்றே அது. நாம் இந்தக் கொள்கையை—ஏகாதிபத்தியத்தை, பிரதேசக் கைப்பற்றல்களை, இன்ன பிறவற்றை—எதிர்த்துப் போரிட முடியும், போரிடவும் வேண்டும்.

இந்தப் பதில் முற்றிலும் பொருத்தமானதாகவே தோன்றுகிறது, ஆனால் உண்மையில் இது ஏகாதிபத்தியத்துடன் இணக்கம் காண வேண்டுமென மேலும் நுண்ணயம் வாய்ந்த, மேலும் மறைமுகமான (ஆகவே மேலும் அபாயகரமான) வாதமுறையே ஆகும். ஏனெனில் டிரஸ்டுகள், வங்கிகளின் பொருளாதார அடிப்படைக்குப் பங்கம் விளைவிக்காதபடி, டிரஸ்டுகள், வங்கிகளின் கொள்கையை எதிர்த்துப் ''போராடுவது'' முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதமும் அமைதிவாதமுமே ஆகும்; ஆத்மார்த்திக விருப்பங்களின் காருண்ய மிக்க, பேதமை வாய்ந்த வெளிப்பாடே ஆகும். உண்மையில் நிலவுகின்ற முரண்பாடுகளின் முழு ஆழத்தையும் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, இந்த முரண்பாடுகளைத் தட்டிக் கழித்து விலகியோடுதல், இவற்றில் மிகவும் முக்கியமானதை மறந்து விடுதல்—இதுவேதான் காவுத்ஸ்கியின் தத்துவம்; இதற்கும் மார்க்சியத்துக்கும் பொதுவானது ஏதும் இல்லை. இயற்கையாகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு ''தத்துவம்'' குனெவ்

களுடன் ஒற்றுமை வேண்டுமென வாதாடுவதற்கே அன்றி வேறு எதற்கும் உதவக் கூடியது அல்ல!

''தூய பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கையில், முதலாளித்துவமானது கார்ட்டல் கொள்கையை அயல்நாட்டுக் கொள்கைக்கும் விஸ்தரிக்கச் செய்வதெனும் மேலும் ஒரு புதிய கட்டத்துள், அதீத-ஏகாதிபத்தியத்துக்கான கட்டத்துள் (ultra-imperialism)",* அதாவது மீ-ஏகாதிபத்தியத்துக்கான (superimperialism), அனைத்து உலகின் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே போராட்டத்துக்கு அல்ல, அவற்றின் ஒன்றியத்துக்கான கட்டத்துக்கு, முதலாளித்துவத்தில் யுத்தங்கள் இல்லாதொழியும் கட்டத்துக்கு, ''சர்வதேச அளவில் ஒன்றுபட்ட நிதி மூலதனம் கூட்டாக உலகைச் சுரண்டும்'' ஒரு கட்டத்துக்குச் செல்வது முடியாததல்ல''** என்று எழுதுகிறார் காவுத்ஸ்கி.

இந்த ''அதீத-ஏகாதிபத்தியமெனும் தத்துவம்'' மார்க்சியத்திலிருந்து எவ்வளவு தீர்மானமாகவும் முழுநிறைவாகவும் முறித்துக் கொண்டு விலகிவிடுகிறது என்பதை விவரமாகத் தெளிவுபடுத்திக் காட்டும் பொருட்டுப் பிற்பாடு நாம் இந்தத் தத்துவத்தைப் பரிசீலிப்போம். தற்போதைக்கு நாம், இந்த நூலின் பொதுவான திட்டத்திற்கு ஏற்ப, இப்பிரச்சினை பற்றிய துல்லியமான பொருளாதாரப் புள்ளிவிவரங்களைப் பரிசீலிப்போம். ''தூய பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கையில்'', இந்த ''அதீத-ஏகாதிபத்தியம்'' சாத்தியமா, அல்லது இது அதீத-அபத்தமா?

தூய பொருளாதாரக் கண்ணோட்டம் என்பதன் மூலம் ''தூய'' கருத்துருவாக்கம் குறிக்கப்படுமாயின், அப்போது சொல்லக் கூடியது எல்லாம் பின்வரும் அடியுரையாகக் குறுகிவிடுகிறது: வளர்ச்சியானது ஏகபோகங்களை நோக்கிச் செல்கிறது, ஆகவே, தனியொரு உலக ஏகபோகத்தை நோக்கி, தனியொரு சர்வதேச டிரஸ்டை நோக்கிச் செல்கிறது. இது

---

* *Die Neue Zeit*, 1914, 2 (தொகுதி 32), பக்கம் 921, செப். 11, 1914; ஒப்பிடவும் 1915, 2, பக்கம் 107உம் அடுத்த பக்கங்களும்.

** *Die Neue Zeit*, 1915, 1, பக்கம் 144, ஏப்ரல் 30, 1915.

மறுக்க முடியாததுதான்; ஆனல் அறவே அர்த்தமற்றது— ஆய்வுக்கூடங்களிலேயே உணவு பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதை நோக்கி ''வளர்ச்சியானது செல்கிறது'' என்று கூறுவது எப்படி அர்த்தமற்றதோ, அதே போல. இந்தக் கருத்தின் படி, ''அதீத-விவசாயத் தத்துவம்'' எவ்வளவு அபத்தமானதோ அதே அளவுக்கு அதீத-ஏகாதிபத்தியத் ''தத்துவமும்'' அபத்தமானதுதான்.

ஆனல், நிதி மூலதனச் சகாப்தத்தை இருபதாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பமான வரலாற்று வழியில் ஸ்தூலமான ஒரு சகாப்தமாகக் கொண்டு, இச்சகாப்தத்தின் ''தூய பொருளாதார'' நிலைமைகளைப் பற்றி விவாதிக்கிருேமெனில், அப்பொழுது ''அதீத-ஏகாதிபத்தியம்'' என்பதான உயிரற்ற கருத்துருவாக்கங்களுக்கு (உண்மையில் நிலவுகின்ற பகைமைகளின் ஆழத்திலிருந்து கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் மிகப் பிற்போக்கான நோக்கத்துக்கே இவை முழுக்க முழுக்க பயன்படுகிறவை) அளிக்கக் கூடிய சிறந்த பதில் இவற்றை இன்றைய உலகப் பொருளாதாரத்தின் ஸ்தூலமான பொருளாதார எதார்த்த உண்மைகளுடன் ஒப்பிட்டு எப்படி இவை உண்மைகளிடமிருந்து வேறுபடுகின்றன என்று காட்டுவதுதான். அதீத-ஏகாதிபத்தியமென்று கிஞ்சித்தும் அர்த்தமில்லாமலே காவுத்ஸ்கி பேசும் பேச்சு ஏனைய பலவற்றுடன் கூட, அறவே தவருன ஒரு கருத்துக்கே ஊக்கமளிக்கிறது— ஏகாதிபத்தியத்துக்காகப் பரிந்து பேசுவோருக்குச் சாதகமான கருத்துக்கே, அதாவது உலகப் பொருளாதாரத்தின் உள்ளார்ந்த ஏற்றத்தாழ்வையும் முரண்பாடுகளையும் நிதி மூலதனத்தின் ஆட்சி குறையச் செய்கிறது என்ற கருத்துக்கே ஊக்கமளிக்கிறது. உண்மையில் இவ்வாட்சி இந்த ஏற்றத்தாழ்வையும் முரண்பாடுகளையும் அதிகரிக்கவே செய்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் முடிவிலும் இருபதாம் நூற்ருண்டின் ஆரம்பத்திலும் உலகப் பொருளாதாரத்தின் உள்ளுறவுகள் பற்றிய ஒரு ஸ்தூலமான சித்திரத்தைப் பெறுவதற்கு உதவி செய்யும் பிரதான, தூய பொருளாதாரப் புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்தளிப்பதற்கு, உலகப் பொரு

ளாதாரம், ஓர் அறிமுகம்* என்ற தமது சிறிய நூலில் ரி. கால்வெர் முயற்சி செய்துள்ளார். உலகை அவர் கீழ்க் கண்ட ஐந்து ''பிரதான பொருளாதாரப் பிரதேசங்களாக'' பிரிக்கிறார். 1) மத்திய ஐரோப்பா (ருஷ்யாவும் கிரேட் பிரிட்டனும் நீங்கலாக ஐரோப்பா முழுதும்); 2) கிரேட் பிரிட்டன்; 3) ருஷ்யா; 4) கிழக்கு ஆசியா; 5) அமெரிக்கா. காலனிகளை அவை எந்த அரசுகளுக்குச் சொந்தமோ அந்த அரசுகளின் ''பிரதேசங்களுடன்'' அவர் சேர்த்துக் கொள் கிறார்; பிரதேசங்களுக்கு ஏற்ப வகை பிரிக்கப்படாத சில நாடுகளை—ஆசியாவில் பாரசீகம், ஆப்கனிஸ்தானம், அராபியா, ஆப்பிரிக்காவில் மொரோக்கோ, அபிசீனியா முதலானவற்றை—அவர் ''சேர்க்காமல் விட்டுவிடுகிறார்.''

இப்பிரதேசங்களைப்பற்றி அவர் எடுத்துரைக்கும் பொரு ளாதாரப் புள்ளிவிவரங்களின் சுருக்கமான தொகுப்பு வரு மாறு: (153ஆம் பக்கம் பார்க்க).

முதலாளித்துவம் மிகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும் (போக்கு வரத்துச் சாதனங்கள், வாணிபம், தொழில் துறை ஆகிய வை மிகவும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும்) மூன்று பிரதேசங்கள் இருக்கப் பார்க்கிறோம்—மத்திய ஐரோப்பிய, பிரிட்டிஷ், அமெரிக்கப் பிரதேசங்கள். இம்மூன்றில் உலகை ஆதிக்கம் புரியும் ஜெர்மனி, கிரேட் பிரிட்டன், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஆகிய மூன்று அரசுகள் இருக்கின்றன. மிகவும் குறை வான பிரதேசத்தையும் ஒருசில காலனிகளையுமே ஜெர்மனி பெற்றிருப்பதால், இந்நாடுகளுக்கிடையில் ஏகாதிபத்தியப் போட்டியும் போராட்டமும் மிகவும் தீவிரமடைந்துள்ளன; ''மத்திய ஐரோப்பாவின்'' உருவாக்கம் இன்னும் எதிர்காலத் துக்கான ஒன்றாய் இருக்கிறது; கடுமையான போராட்டத் திற்கிடையே அது உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் ஒற்றுமையின்மையானது ஐரோப்பா அனைத்தின் தற்போதைய குணதிசயமாக இருக்கிறது. இதற்கு மாறாக, பிரிட்டிஷ், அமெரிக்கப் பிரதேசங்களில் அரசியல் ஒன்றுகுவிப்பு மிக

* R. Calwer, *Einführung in die Weltwirtschaft*, Berlin, 1906.

பிரதானப் பொருளாதாரப் பிரதேசங்கள்	பத்து லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர்கள்	பத்து லட்சம்	ரயில்வேக்கள் (ஆயிரம் கிலோமீட்டர்கள்)	வியாபாரக் கப்பல்கள் (பத்து லட்சம் டன்)	இறக்குமதி, ஏற்றுமதி (நூறு கோடி மார்க்குகள்)	உற்பத்தியளவு: நிலக்கரி (பத்து லட்சம் டன்)	உற்பத்தியளவு: வார்ப்பு இரும்பு (பத்து லட்சம் டன்)	பருத்தி நூற்கும் கதிர்கள் (பத்து லட்சம்)
1. மத்திய ஐரோப்பா	27.6 (23.6)*	388 (146)	204	8	41	251	15	26
2. கிரேட் பிரிட்டன் .	28.9 (28.6)*	398 (355)	140	11	25	249	9	51
3. ருஷ்யா . . .	22	131	63	1	3	16	3	7
4. கிழக்கு ஆசியா	12	389	8	1	2	8	0.02	2
5. அமெரிக்கா . . .	30	148	379	6	14	245	14	19

* அடைப்புக் குறிகளில் உள்ள எண்கள் காலனிகளின் பரப்பையும் மக்கள் தொகையையும் காட்டுகின்றன.

அதிக அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது, ஆனால் ஒன்றிடம் ஏராள மான காலனிகளும் மற்றொன்றிடம் மிகச் சொற்ப காலனி களுமாய்ப் பெரிய ஏற்றத்தாழ்வு நிலவுகிறது. காலனிகளிலோ முதலாளித்துவம் இப்பொழுதுதான் வளர ஆரம்பித் திருக்கிறது. தென் அமெரிக்காவிற்கான போராட்டம் மேலும் மேலும் தீவிரமாகி வருகிறது.

முதலாளித்துவம் சொற்பமாகவே வளர்ச்சி பெற்றுள்ள இரண்டு பிரதேசங்கள் இருக்கின்றன: அவை ருஷ்யாவும் கிழக்கு ஆசியாவும். முன்னதில் மக்கள் நெருக்கம் மிக மிகக் குறைவு, பின்னதில் மிக மிக அதிகம்; முன்னதில் அரசியல் ஒன்றுகுவிப்பு அதிகம், பின்னதில் இல்லவே இல்லை. சீனாவின் பங்கீடு இப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாகி வருகிறது; அதற்காக ஜப்பானுக்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்கும் பிறவற்றுக் கும் இடையிலான போராட்டம் மேன்மேலும் தீவிரமடைந்து வருகிறது.

இந்த எதார்த்த நிலையை—பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளில் பெருத்த வேற்றுமை, வெவ்வேறு நாடுகளின் வளர்ச்சி விகிதத்தில் பெருத்த ஏற்றத்தாழ்வு முதலானவை, மற்றும் ஏகாதிபத்திய அரசுகளுக்கிடையே வன்முறை வெறி கொண்ட போராட்டம் ஆகியவற்றை—''அமைதி யான'' அதீத-ஏகாதிபத்தியம் என்பதாய்க் காவுத்ஸ்கி கூறும் அசட்டுத்தனமான கட்டுக்கதையுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். மிரண்டு போன குட்டிமுதலாளித்துவ அற்பவாதி கொடிய எதார்தத்திலிருந்து ஒளிந்து கொள்வதற்காக மேற் கொள்ளும் பிற்போக்குத்தனமான முயற்சி அல்லவா இது? ''அதீத-ஏகாதிபத்தியத்தின்'' கருக்கள் என்பதாய்ச் சர்வ தேசக் கார்ட்டல்களைக் காவுத்ஸ்கி கற்பனை செய்து கொள் கிறாரே (ஆய்வுக்கூடத்தில் மாத்திரைகள் தயாரிக்கப்படு வதை ஒருவர் இதே போல கருவடிவிலான அதீத-விவசாயம் என்பதாய்க் கூறிக் கொள்ள ''முடியும்''), அந்தச் சர்வ தேசக் கார்ட்டல்கள் உலகின் பங்கீட்டிற்கும், மற்றும் மறு பங்கீட்டிற்கும், அமைதி வழியிலான பங்கீட்டிலிருந்து அமைதி யல்லாத வழியிலான பங்கீட்டிற்கும், பின்னதிலிருந்து முன் னதுக்கும் மாறிச் செல்வதற்கு ஓர் உதாரணம் அல்லவா?

ஜெர்மனியின் பங்குடன்—உதாரணமாய், சர்வதேசத் தண்டவாள சிண்டிக்கேட்டிலும் சர்வதேச வாணிபக் கப்பல் டிரஸ்ட்டிலும்—அனைத்து உலகையும் அமைதியாகப் பங்கிட்டுக் கொண்ட அமெரிக்க நிதி மூலதனமும், ஏனைய அரசுகளின் நிதி மூலதனமும், தற்போது சிறிதும் அமைதியல்லாத முறைகளின் மூலம் மாற்றப்பட்டு வரும் சக்திகளது புதிய உறவின் அடிப்படையில் உலகை மறுபங்கீடு செய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லையா?

உசகப் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு பகுதிகளின் வளர்ச்சி வேகத்திலுள்ள வேறுபாடுகளை நிதி மூலதனமும் டிரஸ்டுகளும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றனவே ஒழிய குறைக்கவில்லை. சக்திகளது உறவு மாற்றப்பட்டுவிடும் போது, முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வன்முறையைத் தவிர முதலாளித்துவத்தில் வேறு வழி காண முடியுமா? உலகப் பொருளாதாரத்தில் முதலாளித்துவத்தின், நிதி மூலதனத்தின் வெவ்வேறு வளர்ச்சி விகிதங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்குக் கறாரான புள்ளிகளை ரயில்வேப் புள்ளிவிவரங்கள் தருகின்றன.* ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சியினது கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் ரயில் பாதைகளின் மொத்த நீளம் கீழ்க்கண்டவாறு மாறியிருக்கிறது. (156ஆம் பக்கத்திலுள்ள அட்டவணையைப் பார்க்கவும்.)

இவ்வாறாக, ரயில் பாதைகளின் வளர்ச்சி, ஆசியாவையும் அமெரிக்காவையும் சேர்ந்த காலனிகளிலும் சுயேச்சை அரசுகளிலும் (பகுதியளவு சுயேச்சை அரசுகளிலும்) மிகவும் துரிதமாக இருந்திருக்கிறது. இங்கே நான்கு அல்லது ஐந்து மிகப் பெரிய முதலாளித்துவ அரசுகளின் நிதி மூலதனம் தனியாட்சி புரிகிறது என்பது தெரிந்ததே. ஆசியாவையும் அமெரிக்காவையும் சேர்ந்த காலனிகளிலும் பிற நாடுகளி

* *Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich*, 1915; *Archiv für Eisenbahnwesen*, 1892 (''ஜெர்மன் அரசின் புள்ளிவிவர ஆண்டு நூல்'', 1915; ''ரயில் பாதை ஆவணங்கள்'', 1892. —ப-ர்.); 1890ல் பல்வேறு நாடுகளின் காலனிகளுக்கிடையில் ரயில் பாதைகள் விநியோகிக்கப்பட்டிருந்தது பற்றிய சிறுதிற விவரங்களைத் தோராயமாக மதிப்பிட வேண்டியிருந்தது.

ரயில் பாதைகள்
(ஆயிரம் கிலோமீட்டர்கள்)

	1890	1913	+
ஐரோப்பா . . .	224	346	+122
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு	268	411	+143
எல்லாக் காலனிகளிலும்	82	210	+128
ஆசியாவையும் அமெரிக்காவையும் சேர்ந்த சுயேச்சை, பகுதியளவு சுயேச்சை அரசுகள் . . .	43	137	+94
	125	347	+222
மொத்தம்	617	1,104	

லும் இரண்டு லட்சம் கிலோமீட்டர் புதிய ரயில் பாதைகள் என்ருல், குறிப்பான அளவுக்கு அனுகூலமான நிபந்தனைகளின் பேரில், நல்ல வருவாய்க்கான விசேஷ உத்தரவாதத்துடனும், எஃகு ஆலைகளுக்கான லாபகரமான ஆணைகளுடனும், இன்ன பல ஆதாயங்களுடனும் கூடிய 4,000 கோடி மார்க்குக்கும் அதிகமான மூலதனம் புதிதாக முதலீடு செய்யப்பட்டிருக் கிறது என்று ஆகிறது.

காலனிகளிலும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் முதலாளித் துவம் மிகவும் துரிதமான வேகத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருக் கிறது. கடல் கடந்த நாடுகளிடையே புதிய ஏகாதிபத்திய அரசுகள் உதித்தெழுகின்றன (உதாரணம்: ஜப்பான்). உலக ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே போராட்டம் மேலும் தீவிர மாகி வருகிறது. காலனிகளிலும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் மிகுந்த லாபம் தருவனவாய் உள்ள நிறுவனங்களிடமிருந்து நிதி மூலதனம் வசூலிக்கின்ற கப்பம் அதிகமாகிச் செல்கிறது.

இக்''கொள்ளையின்'' பங்கீட்டில் அசாதாரணமாகப் பெரிய தொரு பாகம், உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சி வேகத்தில் எப்போதும் உச்ச நிலையில் இல்லாத நாடுகளுக்குச் செல்கின் றது. காலனிகளையும்சேர்த்துக் கணக்கிடுகையில் மிகப் பெரி யவையான நாடுகளாய் இருப்பவற்றில் ரயில் பாதைகளின் மொத்த நீளம் வருமாறு:

(ஆயிரம் கிலோமீட்டர்கள்)

	1890	1913	
அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு	268	413	+145
பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் . . .	107	208	+101
ருஷ்யா	32	78	+ 46
ஜெர்மனி	43	68	+ 25
பிரான்ஸ்	41	63	+ 22
5 வல்லரசுகளுக்குமான மொத்தம்	491	830	+339

இவ்வாருக, தற்போதுள்ள ரயில் பாதைகளின் மொத்த நீளத்தில் சுமார் 80 சதவிகிதம் மிகப் பெரிய ஐந்து வல்லரசு களின் கையில் ஒன்றுகுவிந்திருக்கிறது. ஆனல் இந்த ரயில் பாதைகளிலான உடைமையின் ஒன்றுகுவிப்பு, நிதி மூலதனத் தின் ஒன்றுகுவிப்பு, அளவின்றி இன்னும் அதிகமாக இருக் கிறது; ஏனெனில், உதாரணமாக, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலேயக் கோடீஸ்வரர்கள் அமெரிக்க, ருஷ்ய ரயில்வேக்களிலும் பிற ரயில்வேக்களிலும் மிகப் பெருந் தொகைகளிலான பங்கு களையும் பிணையங்களையும் உடைமையாகப் பெற்றிருக்கிருர் கள்.

தன்னிடம் காலனிகள் இருப்பதால், கிரேட் பிரிட்டன் ''தனது'' ரயில் பாதைகளின் நீளத்தை 1 லட்சம் கிலோ மீட்டர், ஜெர்மனியைப் போல் நான்கு மடங்கு, அதிகமாக்கி யிருக்கிறது. ஆயினும், ஜெர்மனியில் உற்பத்தி சக்திகளின்

வளர்ச்சி, குறிப்பாக நிலக்கரி, இரும்புத் தொழில்களின் வளர்ச்சி, இந்தக் காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்தைக் காட்டிலும்—பிரான்சையும் ருஷ்யாவையும் சொல்லவே வேண்டாம்— ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு அதிவேகமாய் இருந்துள்ளது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. 1892ல் ஜெர்மனி 49 லட்சம் டன்னும் கிரேட் பிரிட்டன் 68 லட்சம் டன்னும் தேனிரும்பு உற்பத்தி செய்தன; 1912ல் ஜெர்மனி 1 கோடி 76 லட்சம் டன்னும் கிரேட் பிரிட்டன் 90 லட்சம் டன்னும் உற்பத்தி செய்தன. ஆகவே, இங்கு ஜெர்மனி இங்கிலாந்தை நெடுந் தொலைவு கடந்து சென்று மேனிலையில் இருந்தது.* ஒரு புறத்தில் உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சிக்கும் மூலதனத் திரட்டலுக்கும், மறு புறத்தில் நிதி மூலதனத்திற்காகக் காலனிகள், ''செல்வாக்கு மண்டலங்களின்'' பங்கீட்டுக்கும் இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வைச் சரிசெய்வதற்கு யுத்தத்தைத் தவிர முதலாளித்துவத்தில் வேறு மார்க்கம் ஏதும் உண்டா? என்பதே கேள்வி.

8. முதலாளித்துவத்தின் புல்லுருவித்தனமும் அழுகலும்

இப்போது நாம் ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்தைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்; ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய பெரும்பாலான விவாதங்களில் வழக்கமாய் இதற்குப் போதுமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. மார்க்சியவாதியாகிய ஹில்ஃபர்டிங்கினுடைய குறைபாடுகளில் ஒன்று என்னவெனில், மார்க்சியவாதியல்

* ஒப்பு நோக்குக; Edgar Crammond, ''*The Economic Relations of the British and German Empires*'', *Journal of the Royal Statistical Society*, 1914, July, pp. 777 et seq. (எட்கார் கிரம்மாண்ட், ''பிரிட்டிஷ், ஜெர்மன் சாம்ராஜ்யங்களின் பொருளாதார உறவுகள்'', ''ராயல் புள்ளியியல் கழகத்தின் சஞ்சிகை'', 1914 ஜூலை, பக்கம் 777உம் அடுத்த பக்கங்களும்.—ப-ர்).

லாத ஹாப்ஸனுடன் ஒப்பிடுகையில் இவர் இந்த விவகாரத்தில் ஓர் அடி பின்னேக்கிச் சென்றுவிடுகிறார். ஏகாதிபத்தியத்தின் குணுதிசயமான புல்லுருவித்தனத்தை இங்கு நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஏகபோகமே ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆழ்நிலைப் பொருளாதார அடிப்படையாகும் என்பதை நாம் முன்பே கண்ணுற்றுள்ளோம். இது முதலாளித்துவ ஏகபோகமாகும், அதாவது முதலாளித்துவத்திலிருந்து தோன்றி, முதலாளித்துவத்துக்கும் பரிவர்த்தனைப் பண்ட உற்பத்திக்கும் போட்டிக்குமான பொதுவான சூழலில், இந்தப் பொதுச் சூழலுக்கு நிரந்தரமான, தீர்வு காண முடியாத முரண்பாடான ஒன்ருய் நிலவும் ஏகபோகமாகும். ஆனபோதிலும், எல்லா விதமான ஏகபோகத்தையும் போலவே இதுவும் தவிர்க்க முடியாதபடித் தேக்கத்துக்கும் அழுகலுக்குமான போக்கை உண்டாக்குகிறது. ஏகபோக விலைகள்—தாற்காலிகமாகவே ஆயினும்—நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதால், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் இதன் விளைவாய் ஏனைய எல்லா முன்னேற்றத்துக்கும் உந்துவிசையாய் அமையும் காரணமானது ஓரளவுக்கு மறைந்துவிடுகிறது, தவிரவும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தை வேண்டுமென்றே மட்டுப்படுத்துவதற்கான பொருளாதாரச் சாத்தியப்பாடும் உதித்தெழுகிறது. உதாரணமாக, பாட்டில்களது உற்பத்தியின் செய்முறையில் புரட்சிகர முன்னேற்றத்தை உண்டாக்கிய ஓர் இயந்திரத்தை ஓவன்ஸ் என்பவர் அமெரிக்காவில் கண்டுபிடித்தார். பாட்டில் உற்பத்தி செய்யும் ஜெர்மன் கார்ட்டலானது ஓவன்சின் காப்புரிமையை விலைக்கு வாங்கியது; ஆனுல் அதை உபயோகிக்காமல் இருத்தி வைத்துக் கொண்டது. மெய்தான், முதலாளித்துவத்தில் ஏகபோகத்தால் முழுமையாகவும் மிக நெடுங் காலத்துக்கும் போட்டியினை உலகச் சந்தையிலிருந்து நீக்கிவிட முடியாதுதான் (அதீத-ஏகாதிபத்தியமெனும் தத்துவம் இப்படி அபத்தமான ஒன்ருக இருப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம் என்பதை இடைக் குறிப்பாய் இங்கு கூறலாம்). தொழில்நுட்ப மேம்பாடுகளைப் புகுத்துவது உற்பத்திச் செலவைக் குறைப்பதற்கும் லாபங்களை அதிகரிப்பதற்கும் உள்ள சாத்தியப்

பாடு மாற்றமுண்டாக்கும் திசையில் செயல்படுவதும் உண்மையே. ஆனாலும் ஏகபோகத்தின் குணாதிசயமாகிய தேக்கத்திற்கும் அழுகலுக்குமான போக்கு தொடர்ந்து செயல்படுகிறது; சில தொழிற் கிளைகளில், சில நாடுகளில், குறிப்பிட்ட காலங்களுக்கு இந்தப் போக்கு மேலோங்கிவிடவும் செய்கிறது.

விரிந்து பரந்த, வளமான அல்லது வசதியான தக்க இடத்தில் அமைந்த காலனிகளின் ஏகபோக உடைமையும் இதே திசையில் செயல்படுகிறது.

மேலும் பண மூலதனம் ஒரு சில நாடுகளில் ஏராளமாகத் திரண்டுவிடுவதே ஏகாதிபத்தியம்; 10,000-15,000 கோடி பிராங்கு வரையிலான பிணையங்களின் உருவில் இம் மூலதனம் திரண்டுவிடுவதை முன்பே நாம் பார்த்தோம். எனவேதான் பண மூலதனத்தைக் கொண்டு சுகஜீவிகளாக வாழ்வோரின், அதாவது எந்தத் தொழில் நிலையத்திலும் எந்தப் பங்கும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் சோம்பேறி வாழ்வையே தொழிலாகக்கொண்டு ''சீட்டுக் கத்தரித்து'' ஜீவிப்போரின் வர்க்கம் ஒன்று, துல்லியமாய்ச் சொல்வதெனில் படிவம் ஒன்று வெகுவாய் வளர்ந்துவிட்டது. ஏகாதிபத்தியத்தின் மிகவும் முக்கியமான பொருளாதார அடித்தளங்களில் ஒன்ருன மூலதன ஏற்றுமதியானது, பண மூலதனத்தைக் கொண்டு சுகஜீவிகளாக வாழ்வோரைப் பொருளுற்பத்தியிலிருந்து மேலும் முழுமையாகத் தனிமைப்படுத்தி ஒதுக்குகிறது, கடல் கடந்த நாடுகளும் காலனிகளுமான சிலவற்றின் உழைப்பைச் சுரண்டி வாழும் புல்லுருவித்தனமானது ஒரு நாடு முழுவதையுமே பீடித்துக் கொள்கிறது.

''1893ல் வெளி நாடுகளில் போடப்பட்ட பிரிட்டிஷ் மூலதனம் பிரிட்டனின் மொத்த செல்வத்தில் சுமார் 15 சதவிகிதமாக இருந்தது'' என்று ஹாப்ஸன் எழுதுகிருர்.* 1915க்குள் இந்த மூலதனம் சுமார் இரண்டரை மடங்கு பெருகிவிட்டது என்பதை வாசகர்களுக்கு நான் நினைவூட்டுகிறேன். ஹாப்ஸன் மேலும் கூறுகிருர்: ''வரி கொடுப்போ

---

* Hobson, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 59, 62.

ருக்கு அவ்வளவு பெரும் செலவாய் வருத்துவதும், உற்பத்தி யாளருக்கும் வணிகருக்கும் அவ்வளவு சொற்ப மதிப்புக் குரியதுமான ஆக்கிரமிப்பு ஏகாதிபத்தியம்... முதலீடு செய் வோருக்குப் பெருத்த லாபத்துக்கான ஆதாரமாக அமை கிறது.... தனது அயல்நாட்டு வாணிபம், காலனிகளுடனை வாணிபம், இறக்குமதி, ஏற்றுமதி ஆகியவை முழுவதிலிருந்து மான தரகுகளிலிருந்து கிரேட் பிரிட்டன் பெறுகின்ற வருடாந்தர வருமானத்தை சர் ஆர். ஜிஃபென், மொத்த வாணிபப் புரள்வாகிய 80 கோடி பவுனின் மேல் $2^1/_2$ சத விகிதத் தரகாகக் கொண்டு, 1899ல் 1 கோடி 80 லட்சம் பவு ஞக (சுமார் 17 கோடி ரூபிள்) மதிப்பிடுகிருர்.'' இத்தொகை பெரியதே என்ருலும், கிரேட் பிரிட்டனின் ஆக்கிரமிப்பு ஏகாதிபத்தியத்திற்கு இது காரணம் விளக்கம் கூறும் ஆதார மாகிவிட முடியாது; ''முதலீடு செய்யப்பட்ட'' மூலதனத் திலிருந்து கிடைக்கும் 9 கோடியிலிருந்து 10 கோடி பவுன் வரையிலான வருமானம்தான், பண மூலதன சுகஜீவி களுடையதாகிய இந்த வருமானம்தான் அதற்குக் காரணம் விளக்கம் கூறும் ஆதாரமாகும்.

பண மூலதன சுகஜீவிகளுடைய வருமானம், உலகின் மிகப் பெரிய ''வாணிப'' நாட்டுக்கு அயல்நாட்டு வாணிபத் திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் காட்டிலும் ஐந்து மடங்கு அதிகமாகும்! இதுவேதான் ஏகாதிபத்தியத்தின், ஏகாதிபத்தியப் புல்லுருவித்தனத்தின் சாராம்சம்.

இந்தக் காரணத்திஞல், ''பண மூலதன சுகஜீவி அரசு'' (Rentnerstaat) அல்லது கடுவட்டி மூலதன அரசு என்னும் தொடர் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய பொருளாதார வெளி யீடுகளில் பொது வழக்குக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது. உலக மானது ஒருசில கடுவட்டி மூலதன அரசுகளாகவும், மிக பெருவாரி அரசுகளாகிய கடஞளி அரசுகளாவும் பிரிக்கப் பட்டுவிட்டது. ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் எழுதுவதாவது: ''அந்நிய முதலீடுகளது பட்டியலின் உச்சியில், அரசியல் வழியில் சார்பு நாடுகளாகவோ, நேச நாடுகளாகவோ இருத் தப்பட்டிருப்பவை காணப்படுகின்றன: எகிப்து, ஜப்பான், சீஞ, தென் அமெரிக்கா ஆகியவற்றுக்குக் கிரேட் பிரிட்டன்

கடன்கள் வழங்குகிறது. பிரிட்டிஷ் கடற்படை அவசியம் ஏற்படும் போது அமீனுவாகச் செயல்படுகிறது. கிரேட் பிரிட்டனின் அரசியல் வலிமைதான் அதன் கடனாளிகளுடைய ஆத்திரத்திலிருந்து அதைக் காப்பாற்றுகிறது''.* **வெளி நாடுகளில் மூலதன முதலீட்டின் தேசியப் பொருளாதார அமைப்பு** என்ற தமது நூலில் சார்டொரியஸ் ஃபன் வால்டர்ஸ் ஹாவுசன், ''பண மூலதன சுகஜீவி அரசுக்கு'' முன் மாதிரியாக ஹாலந்தைக் குறிப்பிட்டு, பிரிட்டனும் பிரான்சும் இப்பொழுது இதே மாதிரியாக மாறிவருவதாகக் கூறுகிறார்.** கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, பெல்ஜியம், ஸ்விட்சர்லாந்து ஆகிய ஐந்து தொழில் துறை அரசுகளும் ''நிச்சயமாய் முனைப்பான கடனீட்டு நாடுகளாகி'' விட்டன என்று ஷில்டர் கருதுகிறார். ஹாலந்து ''குறைவாகவே தொழில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது'' என்பதனுலேயே அவர் இதை இந்தப் பட்டியலில் சேர்க்கவில்லை.*** அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு அமெரிக்க நாடுகளுக்கு மட்டுமே கடனீவோனுக இருக்கிறது.

ஷுல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸ் கூறுவதாவது: ''கிரேட் பிரிட்டனுனது தொழில் துறை அரசிலிருந்து கடனீட்டு அரசாகச் சிறிது சிறிதாக மாற்றமடைந்து வருகிறது. தொழில் துறை உற்பத்தியிலும் செய்பொருள்களின் ஏற்றுமதியிலும் தனிமுதலான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், வட்டியிலிருந்தும் லாப ஈவுகளிலிருந்தும் பிணையங்களது வெளியீட்டிலிருந்தும் தரகுகளிலிருந்தும் ஊக வாணிபத்திலிருந்தும் கிடைக்கும் வருமானத்தின் ஒப்பளவு முக்கியத்துவம் தேசியப் பொருளாதாரம் அனைத்திலும் வளர்ந்து பெருகியிருக்கிறது. ஏகாதிபத்திய ஏற்றத்திற்கு எனது அபிப்பிராயத்தில் பொருளாதார அடிப்படையாக அமைவது இதுவேதான். விற்பவர் வாங்குகிறவருடன் பிணைக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் உறுதி வாய்ந்த முறையில் கடனீவோர் கடனாளியுடன்

* Schulze-Gaevernitz, *Britischer Imperialismus*, பக்கம் *320*, முதலியன.

** Sartorius von Waltershausen, *Das Volkswirtschaftliche System*, etc., Berlin, 1907, Buch IV.

*** Schilder, பக்கம் *393*.

பிணைக்கப்படுகிருர்.''* ஜெர்மனியைப் பொறுத்தவரை பெர்லின் சஞ்சிகையாகிய *Die Bank* இன் வெளியீட்டாளரான ஆ. லன்ஸ்பர்க், ''ஜெர்மனி—பண மூலதன சுகஜீவி அரசு'' என்ற தலைப்பு கொண்ட ஒரு கட்டுரையில் 1911ல் பின் வருமாறு எழுதினுர்: ''பிரான்சின் மக்களிடையே காணப் படுகின்ற மூலதன சுகஜீவிகளாக வேண்டுமென்ற ஆசை மேலோங்குவதைப் பரிகாசம் செய்வதற்கு ஜெர்மனியில் எல் லாரும் தயாராக இருக்கிருர்கள். ஆனுல் ஜெர்மனியில் முத லாளித்துவ வர்க்கத்தைப் பொறுத்தவரை ஜெர்மனியின் நிலை மையும் பிரான்சினுடையதைப் போலவே மேலும் மேலும் ஆகிவிருகிறது என்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகிருர்கள்.''**

பண மூலதன சுகஜீவி அரசு, புல்லுருவித்தனமான, அழு கலாகி வரும் முதலாளித்துவத்தின் அரசாகும்; இந்த சூழ் நிலை சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளில் பொதுவாக எல்லாச் சமு தாய, அரசியல் நிலைமைகளையும், குறிப்பாகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திலுள்ள அடிப்படையான இரு போக்கு களையும் பாதிக்காமல் இருக்க முடியாது. இதைக் கூடுமான அள வுக்குத் தெட்டத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்திக் காட்டுவதற் காக நான் ஹாப்ஸனிடமிருந்து மேற்கோள் அளிக்கின்றேன். இவர் மிகவும் ''நம்பகமான'' சாட்சி; ஏனெனில் ''மார்க்சிய வைதிகத்தில்'' ஈடுபாடு கொண்டவராக யாரும் இவரை சந்தேகிக்க முடியாது; அதே போது இவர் ஆங்கிலேயர், காலனிகளிலும், நிதி மூலதனத்திலும், ஏகாதிபத்திய அனுப வத்திலும் எல்லா நாடுகளிலும் செழுமையானதாகிய தமது நாட்டின் சூழ்நிலையை நன்கு அறிந்தவர்.

ஆங்கில-போயர் யுத்தத்தின் நினைவுகள் தம் மனத்தில் பசுமையாக இருக்கும் ஒரு நேரத்தில் ஹாப்ஸன், ஏகாதி பத்தியத்துக்கும் ''நிதியதிபர்களின்'' நலன்களுக்குமுள்ள தொடர்பினை, கான்ட்ராக்டுகள், சப்ளைகள் முதலியவற்றி லிருந்து அவர்களுக்கு மேலும் மேலும் அதிகமாகக் கிடைக் கும் லாபங்கள் முதலானவற்றை விவரிக்கின்ருர்; அவர் எழுது வதாவது: ''திட்டவட்டமாகப் புல்லுருவித்தன்மை வாய்ந்த

* Schulze-Gaevernitz, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 122.
** *Die Bank*, 1911, 1, பக்கங்கள் 10—11.

தாகிய இந்தக் கொள்கையின் நெறியாளர்கள் முதலாளிகளே ஆவர், அதேபோது தொழிலாளர்களில் சில தனி வகுப்புக் களையும் இதே நோக்கங்கள் கவர்ந்திழுக்கின்றன. பல நகரங் களில், மிகவும் முக்கியமான தொழிற் கிளைகள் அரசாங்கக் கான்ட்ராக்டுகளையே சார்ந்திருக்கின்றன; உலோகத் தொழில் மையங்கள், கப்பல் கட்டும் மையங்கள் ஆகியவற்றின் ஏகாதிபத்திய மனப்பாங்கு பெருமளவுக்கு இவ்வுண்மை யிலிருந்தே எழுவதாகும்.'' இந்த எழுத்தாளரின் அபிப் பிராயத்தின்படி, இரு வகை நிலைமைகளால் பழைய சாம் ராஜ்யங்கள் பலவீனமடையலாயின: 1) ''பொருளாதாரப் புல்லுருவித்தனம்'', 2) கீழ்ப்படுத்தப்பட்ட மக்களிடமிருந்து திரட்டிச் சேனைகள் நிறுவப்படுதல். ''பொருளாதாரப் புல் லுருவித்தனத்துக்குரிய பழக்கம் முதலாவதாகும். ஆதிக்கம் புரியும் அரசு தனது ஆளும் வர்க்கத்தைச் செல்வச் செழிப் புடையதாக்கிக் கொள்வதற்காகவும், தனது கீழ்நிலை வர்க் கங்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து அவற்றைத் தனக்கு இணங்கி நடக்கும்படிச் செய்வதற்காகவும் தனது மாநிலங்களையும் காலனிகளையும் சார்பு நாடுகளையும் பயன்படுத்துக் கொள்ளும் பழக்கமாகும் இது.'' இந்த லஞ்சத்தின் வடிவம் எது வாயினும் இப்படி லஞ்சம் கொடுப்பது சாத்தியமாவதற்கு உயர்ந்த ஏகபோக லாபங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பதை இங்கு நான் சேர்த்துக் கொள்கிறேன்.

இரண்டாவது நிலைமை குறித்து ஹாப்ஸன் எழுதுகிறார்: ''கிரேட் பிரிட்டனும் பிரான்சும் ஏனைய சாம்ராஜ்ய ஆதிக்க தேசங்களும் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு இந்த ஆபத்தான சார்பு நிலைப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருப்பதானது, ஏகாதிபத்தியத்தின் கபோதித் தனத்துக்கு மிகவும் விநோதமான ஓர் அறிகுறியாகும். இந்தப் பாதையில் கிரேட் பிரிட்டன் மிக நெடுந் தொலைவு சென்றுவிட்டது. நமது இந்திய சாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற் காக நடைபெற்ற போர்களில் மிகப் பெரும்பாலானவை சுதேசி மக்களாலேயே நடத்தப்பட்டவை யாகும். இந்தியா விலும் இன்னும் அண்மைக் காலத்தில் இதே போல எகிப் திலும் பெரிய நிரந்தர சேனைகள் பிரிட்டிஷ் தளபதிகளுக்குக்

கீழ் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; நமது ஆப்பிரிக்க சாம்ராஜ்ய உடைமைகள் சம்பந்தமான போர்களில் அனேகமாய் யாவுமே, தென் பகுதியில் நடைபெற்றவற்றைத் தவிர்த்து, நமக்காக சுதேசி மக்களால் நடத்தப்பட்டவையே ஆகும்.''

சீனு பங்கிட்டுப் பிரித்துக் கொள்ளப்படுவதன் எதிர்கால விளைவுகள் குறித்து, ஹாப்ஸன் பின்வரும் பொருளாதார மதிப்பீட்டைத் தருகிருர்: ''அப்பொழுது மேற்கு ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதி, இங்கிலாந்தின் தென் பகுதியிலும் ரிவீராவிலும் உல்லாசப் பயணிகள் மண்டியுள்ள அல்லது குடியிருப்புக்கு வசதியான இடங்களாகிய இத்தாலி, ஸ்விட்சர்லாந்து இவ்விரு நாடுகளின் பகுதிகளிலும் ஏற்கெனவே காணக்கூடியதாகிவிட்ட அதே தோற்றத்தையும் தன்மையையும் பெற்றுவிடலாம். அதாவது தொலைக் கிழக்கிலிருந்து லாப ஈவுகளும் பென்ஷன்களும் பெறும் செல்வச் சீமான்களது சிறு தொகுதிகளும், இன்னும் சற்று அதிக அளவிலான பரிவாரத்தினரும் வணிகர்களுமான தொகுதிகளும், மேலும் கூடுதலான வீட்டு வேலையாட்களாலும் போக்குவரத்துத் துறையிலும் விரைவில் கெட்டுப் போய்விடும் பண்டங்களது உற்பத்தியின் இறுதிப் பிரிவுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களாலுமான தொகுதிகளும் வாழும் திட்டுகளாகிவிடும். பிரதான உயிரூட்டத் தொழில்கள் யாவும் மறைந்து போயிருக்கும்; முக்கிய உணவுப் பொருள்களும் பகுதியளவு தயாரான செய்பொருள்களும் ஆசியாவிலிருந்தும் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்தும் கப்பமாக வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கும்.... மேலும் பெரிய அளவிலான மேலைய அரசுகளது கூட்டணி ஒன்று, ஐரோப்பிய வல்லரசுகளது கூட்டரசு ஒன்று உதிக்கலாம் என்ற முன்னறிவிப்பும் நமக்குக் கிடைத்து வருகிறது. இந்தக் கூட்டரசு உலக நாகரிக இலட்சியத்தை முன்னுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்குப் பதிலாய் மேலையப் புல்லுருவித்தனத்தாலான பயங்கர அபாயத்துக்குத்தான் வழி செய்வதாக இருக்கும். இந்த முன்னேறிய தொழில் துறை தேசங்களது மேல் வர்க்கங்கள் ஆசியாவிலிருந்தும் ஆப்பிரிக்காவிலிருந்தும் அளவிலாக் கப்பம் வசூலிக்கும். இந்தக் கப்பத்தைக் கொண்டு இவ்வர்க்கங்கள், பணிந்து நடக்கும் பரிவாரத்தினரின் பெருந்

திரளுக்குத் தீனி போட்டுக் கட்டிக் காக்கும். இப்பரிவாரத் தினர் இனி செய்பொருள் உற்பத்தி, விவசாயம் போன்ற பிர தான பொருளாதாரக் கிளைகளில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டார் கள். அதற்குப் பதில் புதிய நிதியாதிக்கப் பிரபுக்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் தனிநபர்களுக்கான பணிவிடைகளிலும் சிறு சேவைத் தொழில்களிலும் இவர்கள் ஈடுபடுத்தப்படு வர். இது போன்ற ஒரு தத்துவம்'' [சாத்தியக் கூறு என்ப தாக அவர் சொல்லியிருக்க வேண்டும்] ''பரிசீலனைக்குத் தகுதியுடைத்ததல்ல என்று ஒதுக்க விரும்புவோர், ஏற்கென வே இந்த நிலைமைக்குத் தாழ்த்தப்பட்டுவிட்ட இங்கிலாந் தின் தெற்குப் பகுதிகளில் உள்ள பொருளாதார, சமூக நிலை மைகளை ஆராய வேண்டும். இத்தகைய நிதியாதிக்கத்தினர், ''முதலீட்டாளர்கள்'', அரசியல், தொழில் அதிகாரிகள் ஆகி யோரது கோஷ்டிகள் சீனாவைத் தமது பொருளாதாரப் பிடிக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்து, இதுவரை உலகம் கண்டிராத அளவுக்கு லாபம் திரட்டுவதற்கான பிரம்மாண்டமானதோர் ஆதாரமாக அமையவல்ல இந்தக் கருவூலத்தைத் துடைத்து அள்ளி ஐரோப்பாவுக்குக் கொண்டு வந்து அனுபவிக்கும் படியான இந்நிலைமையால், மேற்கூறியது போன்ற ஓர் அமைப்பு எல்லையின்றி விஸ்தரிக்கப்படுவது சாத்தியமே என்பதை அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். வருங்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பது பற்றிய இந்த விளக்க மோ, அல்லது வேறு எந்தவொரு விளக்கமோ அப்படியே உண்மையாகிவிடும் என்று கூற முடியாதபடி நிலைமை மிக மிகச் சிக்கலாய் இருக்கிறது, உலகச் சக்திகளது செயற் பாட்டின் விளைவுகள் கணித்துச் சொல்ல முடியாதனவாய் இருக்கின்றன. ஆனால் இன்று மேலைய ஐரோப்பாவின் ஏகாதி பத்தியத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் சக்திகள் இத்திசையிலே தான் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன; எதிர்த்தடிக்கப்பட்டால் ஒழிய, அல்லது திசை திருப்பிவிடப்பட்டால் ஒழிய அவை மேற்கூறிய விளைவையே உண்டாக்கும்.''*

---

* Hobson, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கங்கள் 103, 205, 144, 335, 386.

இவ்வாசிரியர் சொல்வது முற்றிலும் சரியே: ஏகாதிபத்தியத்தின் சக்திகள் எதிர்த்தடிக்கப்படாது விடப்பட்டிருந்தால், இவர் விவரித்திருக்கும் இதே நிலைமைக்குத்தான் இச்சக்திகள் இட்டுச் சென்றிருக்கும். இன்றைய ஏகாதிபத்திய நிலைமையில் ''ஐரோப்பிய ஐக்கிய அரசு'' என்பதன் உட்பொருள் இங்கே சரியாக மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் உள்ளேயும் கூட, பெரும்பாலான நாடுகளில் இந்த நேரத்தில் தாற்காலிகமாக வெற்றி பெற்றிருக்கிற சந்தர்ப்பவாதிகள் இதே திசையில்தான் முறையாகவும் வழி பிறழாமலும் ''வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்'' என்பதையும் அவர் சேர்த்துக் கூறியிருக்க வேண்டும். உலகின் பாகப் பிரிவினையும், சீனா மட்டுமின்றி மற்ற நாடுகளும் சுரண்டப்படுவதையும், மிகச் சொற்பமான சில பணக்கார நாடுகளுக்கு உயர்ந்த ஏகபோக லாபங்கள் கிடைப்பதையும் குறிப்பதாகிய ஏகாதிபத்தியமானது, பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மேல் மட்டத்துப் படிவத்தினருக்கு லஞ்சங் கொடுத்துச் சரிக்கட்டுவதைப் பொருளாதார வழியில் சாத்தியமானதாக்குகிறது; இவ்விதம் அது சந்தர்ப்பவாதத்திற்கு ஊட்டமளித்து, அதை உருப் பெற வைத்து, பலம் பெறச் செய்கிறது. ஆயினும் நாம், பொதுவாக ஏகாதிபத்தியத்தையும், குறிப்பாகச் சந்தர்ப்பவாதத்தையும் எதிர்த்தடித்துச் செயல்படுகின்ற சக்திகளைக் காணத் தவறிவிடக் கூடாது. சமூக-மிதவாதியாகிய ஹாப்ஸனால் இச்சக்திகளைப் கண்டு கொள்ள முடியாமற் போனது இயற்கையே.

கெர்ஹார்ட் ஹில்டிபிரான்ட் என்ற ஜெர்மன் சந்தர்ப்பவாதி, ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரித்ததற்காக ஒரு காலத்தில் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர், இன்று அவரால் ஜெர்மனியின் ''சமூக-ஜனநாயகக்'' கட்சி என்பதாக அழைக்கப்படும் கட்சியில் ஒரு தலைவராக முடிந்திருக்கிறது. ''மேற்கு ஐரோப்பாவின் ஐக்கிய அரசு'' (ருஷ்யா இல்லாதது) என்பதற்கு ஆதரவான தமது வாதத்தின் மூலம் இவர், ஹாப்ஸன் கூறியதை நிறைவு பெறச் செய்கிறார்; இந்த ஐக்கிய அரசு ''கூட்டு'' நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக... ஆப்பிரிக்க நீக்ரோக்களுக்கு எதிராகவும், ''மாபெரும் இஸ்லாமிய இயக்

கத்துக்கு'' எதிராகவும், ''சீன-ஜப்பானியக் கூட்டணிக்கு'' எதிராய்ச் ''சக்தி வாய்ந்த சேனையையும் கடற் படையையும்'' வைத்துக் கொள்வதற்காகவும், இன்ன பிறவற்றுக்காகவும் வேண்டும் என்கிறார்.*

''பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம்'' குறித்து ஷூல்ட்ஸெ-கேவெர்னிட்ஸின் புத்தகத்தில் தரப்படும் சித்திரமும் இதே புல்லுருவித்தனத்துக்குரிய குணங்களைப் புலப்படுத்துகிறது. 1865க்கும் 1898க்கும் இடையில் கிரேட் பிரிட்டனின் தேசிய வருமானம் ஏறத்தாழ இரண்டு மடங்காக அதிகரித்தது; அதே காலத்தில் ''வெளி நாடுகளிலிருந்து'' கிடைத்த வருமானம் **ஒன்பது** மடங்கு அதிகரித்தது. ஏகாதிபத்தியத்தின் ''சிறப்பு'' என்னவெனில், அது ''நீக்ரோவைத் தொழில் துறைக்குரிய பழக்கங்களைப் பெறும்படிப் பயிற்றுவிக்கிறது'' (பலவந்தம் செய்யாமல் நடைபெறும் காரியமல்ல...), அதே போது ஏகாதிபத்தியத்தின் ''அபாயம்'' எதில் அடங்கியிருக்கிறது என்றால், ''ஐரோப்பாவானது உடலுழைப்பின் சுமையை—முதலில் விவசாயத்திலும் சுரங்கத் தொழிலிலும் பிறகு தொழில் துறையிலான முரட்டு வேலைகளையும்—நிற மரபினத்தாரிடம் ஒதுக்கிவிட்டு, தான் பண மூலதன சுகஜீவியாகிவிடுவதிலும், இவ்விதம் நிற மரபினத்தாரது பொருளாதார விடுதலைக்கும், பிற்பாடு அரசியல் விடுதலைக்கும் பாதையைச் செப்பனிடக் கூடும் என்பதிலும்தான்''.

கிரேட் பிரிட்டனில் மேலும் மேலும் அதிகமான விகிதத்தில் நிலம் பயிர்த் தொழிலிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்காக, செல்வந்தர்களின் பொழுது போக்குக்காக உபயோகிக்கப்படுகிறது. பிரபுக் குலத்தோருக்கு வேட்டைக்கும் ஏனைய விளையாட்டுகளுக்குமான சிறந்த இடமாகிய ஸ்காத்லந்தைப் பொறுத்தவரை, அது ''தனது இறந்த காலத்தையும் மிஸ்டர் கர்னேகியையும்''

* Gerhard Hildebrand, *Die Erschütterung der Industrieherrschaft und des Industriesozialismus*, 1910, பக்கம் 229உம் அடுத்த பக்கங்களும் (கெர்ஹார்ட் ஹில்டிபிரான்ட், ''தொழில் ஆதிக்கத்தின், தொழில் சோஷலிசத்தின் சிதைவு''.—ப-ர்.).

(அமெரிக்க கோடீசுவரர்) ''நம்பி வாழ்வதாகக்'' கூறப்படுகிறது. குதிரைப் பந்தயத்துக்காகவும் நரி வேட்டைக்காகவும் மட்டும் பிரிட்டன் ஆண்டுதோறும் 1 கோடி 40 லட்சம் பவுன் (கிட்டத்தட்ட 13 கோடி ரூபிள்) செலவு செய்து வருகிறது. இங்கிலாந்தில் பண மூலதன சுகஜீவிகளது எண்ணிக்கை சுமார் பத்து லட்சமாகிவிட்டது. மொத்த மக்கள் தொகையில், பொருளுற்பத்தித் துறைகளில் வேலை செய்வோரது சதவிகிதம் குறைந்து வருகிறது:

	இங்கிலாந்திலும் வேல்ஸிலும் மக்கள் தொகை (பத்து லட்சத்தில்)	அடிப்படைத் தொழில்களில் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை (பத்து லட்சத்தில்)	மொத்த மக்கள் தொகையில் சதவிகிதம்
1851	17.9	4.1	23
1901	32.5	4.9	15

''இருபதாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைப்'' பற்றி ஆராயும் முதலாளித்துவ ஆய்வாளர், பிரிட்டிஷ் தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பற்றிப் பேசுகையில், தொழிலாளர்களில் ''மேல் அடுக்கினர்'',''அசல் பாட்டாளி வர்க்கக் கீழ் அடுக்கினர்'' என்று இரண்டையும் முறையாக வேறுபடுத்திக் கூற வேண்டியிருக்கிறது. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், விளையாட்டுப் போட்டி மன்றங்கள், மிகப் பல சமயக் குழுக்கள் ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களில் மிகப் பெரும் பகுதியினர் மேல் அடுக்கிலிருந்து வருகிறார்கள். தேர்தல் அமைப்பானது இந்த மேல் அடுக்குக்குத் தகவமைந்ததாகவே இருக்கிறது, கிரேட் பிரிட்டனில் தேர்தல் அமைப்பு இன்னும் ''அசல் பாட்டாளி வர்க்கக் கீழ்

அடுக்கினர் விலக்கப்பட்டுவிடும்படி போதுமான அளவுக்குத் தடை வரம்புகள் இடப்பட்டிருக்கிறது''!! பிரிட்டிஷ் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமையைக் கவர்ச்சி வாய்ந்ததாகக் காட்டும் பொருட்டு, பாட்டாளி வர்க்கத்தில் ஒரு சிறு பான்மையே ஆகிய இந்த மேல் அடுக்கைப் பற்றி மட்டும் பேசுவதே வழக்கமாய் இருந்து வருகிறது. ஓர் உதாரணம்: ''வேலையில்லாப் பிரச்சினை என்பது முக்கியமாக லண்டன் நகருக்கும், அரசியலாளர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்காத பாட்டாளி வர்க்கக் கீழ் அடுக்கினருக்கும் உரிய பிரச்சினையே ஆகும்...''*. முதலாளித்துவ அரசியலாளர்களும் ''சோஷலிஸ்டு'' சந்தர்ப்பவாதிகளும் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்காத... என்பதாக அவர் கூறியிருக்க வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் தனி இயல்புகளில் ஒன்று—இங்கு நான் விவரித்துவரும் உண்மைகளுடன் இணைந்த ஒரு தனி இயல்பு — என்னவெனில், ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலிருந்து குடிபெயர்ந்து வெளியேறுவோர் குறைந்து செல்ல, குறைந்த கூலி விகிதங்கள் தரப்படும் ஓர் அளவு பிற்பட்ட நாடுகளிலிருந்து இந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்குக் குடிபுகுவோர் அதிகரித்துச் செல்கிறார்கள். ஹாப்ஸன் குறிப்பிடுவது போல, கிரேட் பிரிட்டனிலிருந்து குடி வெளியேற்றம் 1884 முதலாய்க் குறைந்து வருகிறது. அவ்வாண்டில் வெளியேறியவர்களின் எண்ணிக்கை 2 லட்சத்து 42 ஆயிரம்; ஆனால் 1900ல் அந்த எண்ணிக்கை 1 லட்சத்து 69 ஆயிரம்தான். 1881க்கும்1890க்குமிடையே ஜெர்மனியிலிருந்து குடி வெளியேற்றம் உச்ச நிலையை அடைந்தது: அப்பொழுது மொத்தம் 14 லட்சத்து 53 ஆயிரம் பேர் வெளியேறினார்கள். அடுத்த இரண்டு பத்தாண்டுக் காலங்களில் இத்தொகை 5 லட்சத்து 44 ஆயிரம் ஆகவும், 3லட்சத்து 41 ஆயிரம் ஆகவும் குறைந்துபோயிற்று. இதற்கு மாறாக, ஆஸ்திரியா, இத்தாலி, ருஷ்யாவிலிருந்தும் பிற நாடுகளிலிருந்தும் ஜெர்மனிக்கு வந்த தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து சென்றது. 1907ஆம் ஆண்டுக் குடிக் கணக்கின்படி ஜெர்

* Schulze-Gaevernitz, *Britischer Imperialismus*, பக்கம் 301.

மனியில் 13 லட்சத்து 42 ஆயிரத்து 294 அந்நியர்கள் இருந்தார்கள்; இவர்களில் 4 லட்சத்து 40 ஆயிரத்து 800 பேர் ஆலைத் தொழிலாளர்கள்; 2 லட்சத்து 57 ஆயிரத்து 329 பேர் விவசாயத் தொழிலாளர்கள்.* பிரான்சில் சுரங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களில் ''பெரும் பகுதியினர்'' அந்நியர்கள்: போலந்துக்காரர்கள், இத்தாலியர்கள், ஸ்பானிஷ்காரர்கள்.** அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில், கிழக்கு, தெற்கு ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்து குடியேறியவர்கள் பெரும்பாலும் சொற்பக் கூலிக்குரிய வேலைகளிலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர்; அமெரிக்கத் தொழிலாளர்கள்தான் மேலாளர்களில் அல்லது உயர்ந்த சம்பளத்துக்குரிய தொழிலாளர்களில் அதிக சதவிகிதத்தினர்.*** தொழிலாளர்களிடையேயும் சலுகை பெற்ற பிரிவினரைத் தோற்றுவித்து, இவர்களைப் பாட்டாளி வர்க்கப் பெருந்திரளினரிடமிருந்து பிரித்து வைப்பது ஏகாதிபத்தியத்துக்குரிய போக்காகும்.

தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தி, அவர்களிடையே சந்தர்ப்பவாதத்தைப் பலம் பெறச் செய்து, தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் தாற்காலிக அழுகலை உண்டாக்குவதாகிய ஏகாதிபத்தியத்துக்குரிய இந்தப் போக்கு கிரேட் பிரிட்டனில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்துக்கும் மிகவும் முன்னதாகவே வெளியாயிற்று என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே ஏகாதிபத்தியத்தின் இரண்டு முக்கிய குணதிசயங்களைக் கிரேட் பிரிட்டனில் காண முடிந்தது: இவை பரவலான காலனி உடைமைகளும், உலகச் சந்தையில் ஏகபோக நிலையும் ஆகும். தொழிலாளி வர்க்க

---

* *Statistik des Deutschen Reichs*, Bd. 211 (''ஜெர்மன் அரசின் புள்ளிவிவரங்கள்'', தொகுதி 211.—ப-ர்.).

** Henger, *Die Kapitalsanlage der Franzosen*, Stuttgart, 1913 (ஹெங்கெர், ''பிரெஞ்சு முதலீடுகள்'', ஷ்டுட்கார்ட், 1913.—ப-ர்.).

*** Hourwich, *Immigration and Labour*, New Jork, 1913 (ஹூர்விச், ''குடியேற்றமும் உழைப்பும்'', நியூயார்க், 1913.—ப-ர்.).

இயக்கத்திலான சந்தர்ப்பவாதத்திற்கும், பிரிட்டிஷ் முதலாளித்துவத்தின் ஏகாதிபத்திய இயல்புகளுக்கும் இடையிலான இந்தத் தொடர்பை முறையாக மார்க்சும் எங்கெல்சும் பல பத்தாண்டுகள் அடங்கிய காலப் பகுதியில் கண்ணுற்று விவரித்துக் கூறினர். உதாரணமாக, 1858 அக்டோபர் 7ல் எங்கெல்ஸ் மார்க்சுக்கு எழுதினர்: ''ஆங்கிலேயப் பாட்டாளி வர்க்கம் மெய்யாகவே மேலும் மேலும் முதலாளித்துவ மயமாகி வருகிறது. எல்லாத் தேசங்களிலும் மிகவும் முதலாளித்துவமயமான இங்கிலாந்து இவ்வாறு முதலாளித்துவ வர்க்கத்துடன் கூடவே முதலாளித்துவப் பிரபுக் குலம் ஒன்றையும், முதலாளித்துவப் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றையும் பெற வேண்டுமென்ற இறுதிக் குறிக்கோளைக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அனைத்து உலகையும் சுரண்டுகிற ஒரு தேசத்துக்கு இது ஓரளவு நியாயமானதே.'' ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, 1881 ஆகஸ்டு 11 தேதியிட்ட ஒரு கடிதத்தில், ''முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டுவிட்ட அல்லது எப்படியும் அவ்வர்க்கத்தால் ஊதியம் அளிக்கப்பட்டு வருகிற ஆட்கள் தமக்குத் தலைமை தாங்க அனுமதிக்கும் அந்தப் படுமோசமான ஆங்கிலேயத் தொழிற்சங்கங்கள்'' என்பதாக எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். 1882 செப்டம்பர் 12 தேதியிட்டுக் காவுத்ஸ்கிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் எங்கெல்ஸ் கூறுவதாவது: ''காலனிக் கொள்கையைப் பற்றி ஆங்கிலேயத் தொழிலாளர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறீர்கள். என்ன நினைக்கிறார்கள், பொதுவாக அரசியலைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்களோ, அதுவேதான். இங்கு தொழிலாளர் கட்சி என்பதாக எதுவும் இல்லை; கன்சர்வேட்டிவ்களும் மிதவாத-தீவிரவாதிகளும்தான் இருக்கிறார்கள்; உலகச் சந்தையிலும் காலனிகளிலும் இங்கிலாந்துக்குள்ள ஏகபோகத்தின் விருந்தில் தொழிலாளர்கள் பங்கு பெற்றுக் களிப்புறுகிறார்கள்.''* (1892ல்

---

* *Briefwechsel von Marx und Engels*, Bd. II, S. 290; IV, S. 433 (''மார்க்ஸ்-எங்கெல்ஸ் கடிதப் போக்குவரத்து'', தொகுதி II, பக்கம் 290: தொகுதி IV, பக்கம் 433.—ப-ர்.).—K. Kautsky, *Sozialismus und Kolonial-politik*,

வெளியான இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை என்ற நூலின் இரண்டாவது பதிப்புக்கான முகவுரையில் இதே மாதிரியான கருத்துக்களை எங்கெல்ஸ் நூல் வடிவிலும் வெளியிட்டார்.)

காரணங்களையும் விளைவுகளையும் இது தெளிவாகக் காட்டுகிறது. காரணங்களாவன: 1) இந்நாட்டினால் அனைத்து உலகமும் சுரண்டப்படுதல்; 2) உலகச் சந்தையில் இந்நாட்டுக்குள்ள ஏகபோக நிலை; 3) இதனுடைய காலனி ஏகபோகம். விளைவுகளாவன: 1) பிரிட்டிஷ் பாட்டாளி வர்க்கத்தில் ஒரு பகுதி முதலாளித்துவமயமாகின்றது; 2) பாட்டாளி வர்க்கத்தில் ஒரு பகுதி, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டுவிட்ட, அல்லது எப்படியும் அதனால் ஊதியம் அளிக்கப்பட்டு வருகிற ஆட்களை தனக்குத் தலைமை தாங்க அனுமதிக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏகாதிபத்தியம், ஒரு சில அரசுகளுக்கிடையில் உலகம் பங்கிடப்பட்டுக் கொள்வதை நிறைவு பெறச் செய்தது; இந்த அரசுகளில் ஒவ்வொன்றும் ''அனைத்து உலகத்தின்'' ஒரு பகுதியை—இங்கிலாந்து 1858ல் சுரண்டிய பகுதியை விடச் சற்றே சிறியதானதை—இன்று சுரண்டுகிறது (மிகை லாபங்கள் பெறுகின்றது என்ற அர்த்தத்தில்); ஒவ்வொன்றும் டிரஸ்டுகள், கார்ட்டல்கள், நிதி மூலதனம், கடனளி-கடனீவோன் உறவுகள் ஆகியவை மூலம் உலகச் சந்தையில் ஏகபோக நிலை வகிக்கிறது; ஒவ்வொன்றும் ஓரளவுக்குக் காலனி ஏகபோகத்தை அனுபவிக்கிறது (அனைத்துக் காலனி உலகின் மொத்தப் பரப்பாகிய 7 கோடி 50 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டரில் 6 கோடி 50 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர், அல்லது 86 சதவிகிதம், ஆறு வல்லரசுகளின் உடைமையாக இருப்பதையும், 6 கோடி 10 லட்சம் சதுர கிலோமீட்டர், அல்லது 81 சதவிகிதம் மூன்று வல்லரசுகளின் உடைமையாக இருப்பதையும் நாம் முன்பே கண்டோம்).

Berlin, 1907, பக்கம் 79 (கா. காவுத்ஸ்கி, ''சோஷலிசமும் காலனி அரசியலும்'', பெர்லின்.—ப-ர்). தொன்னெடுங் காலத்துக்கு முன்பு காவுத்ஸ்கி இன்னும் மார்க்சியவாதியாகவே இருந்த போது, அவர் இச்சிறு நூலை எழுதினர்.

சந்தர்ப்பவாதத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொதுவான, ஜீவாதார நலன்களுக்குமிடையே இணக்கத்துக்கு இடமில்லா ஒவ்வாமையை நிச்சயம் அதிகமாக்கும் படியான பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகள் இப்பொழுது மேலோங்குகின்றன — இதுவே இன்றைய சூழ்நிலையின் குணவிசேஷமாகும்: கரு நிலையிலிருந்து ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஓர் அமைப்பாக ஏகாதிபத்தியம் வளர்ந்திருக்கிறது; தேசியப் பொருளாதாரத்திலும் அரசியலிலும் முதலாளித்துவ ஏகபோகங்கள் முதன்மை நிலை வகிக்கின்றன; உலகின் பங்கீடு நிறைவு பெற்றுவிட்டது; மறு புறத்தில் கிரேட் பிரிட்டனுடைய தனி ஏகபோகத்துக்குப் பதிலாக, இந்த ஏகபோகத்தில் பங்கு பெறும் உரிமைக்காகச் சில ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகள் போரிட்டுக் கொண்டிருப்பதை காண்கிறோம்; இந்தப் போராட்டம், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதி அனைத்துக்குமான குணாதிசயமாக இருக்கிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற் பாதியில் இங்கிலாந்தில் வெற்றி கண்டிருந்தது போல, சந்தர்ப்பவாதமானது பல பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு நாட்டின் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் இப்பொழுது முழுநிறை வெற்றி பெற முடியாது; ஆனால், பல நாடுகளில் அது பழுத்துக் கனிந்து அழுகிப் போயும் இருக்கிறது; சமூக-தேசியவெறி* வடிவில் முதலாளித்துவக் கொள்கையுடன் பூரணமாக ஒன்றுகலந்து விட்டது.

9. ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய விமர்சனம்

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய விமர்சனம் என்பதன் மூலம், இப்பதத்தின் விரிவான பொருளில், நாம் குறிப்பது

* ருஷ்ய சமூக-தேசியவெறி, பத்ரேசவ், சிஹென்கெலி, மாஸ்லவ் போன்றோரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும் வெளிப்படையான வடிவிலும், (சிஹெயீத்ஸே, ஸ்கோபெலெவ், அக்செல்ரோத், மார்த்தவ் முதலியோரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும்) மறைமுகமான வடிவிலும், சந்தர்ப்பவாதத்தின் ருஷ்ய வகையான, கட்சிக் கலைப்புவாதத்திலிருந்து[21] தோன்றியதே.

சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு வர்க்கங்களும் அவற்றின் பொது சித்தாந்தத்தின் தொடர்பாக ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை குறித்து அனுசரிக்கும் போக்கு ஆகும்.

பிரம்மாண்டப் பரிமாணங்களில் நிதி மூலதனம் ஒரு சிலரது கைகளில் ஒன்றுகுவிந்து, அசாதாரணப் அடர்ந்தும் பரந்தும் வலைப்பின்னலாய் அமைந்த உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் தோற்றுவித்து, ஒரு புறத்தில் சிறிய, நடுத்தர முதலாளிகளை மட்டுமின்றி, சின்னஞ் சிறு முதலாளிகளையும் கைவினை அதிபர்களையுங்கூட இந்த வலைப்பின்னலால் கீழ்ப் படியச் செய்துவிடுகிறது; மறு புறத்தில் உலகின் பங்கீட்டுக் காகவும் பிற நாடுகளின்மீது ஆதிக்கம் பெறுவதற்காகவும் ஏனைய தேசிய-அரசு நிதியதிபதிக் கோஷ்டிகளை எதிர்த்து மேலும் மேலும் உக்கிரமான போராட்டம் நடத்தப்படு கிறது—இவற்றின் காரணமாய்ச் சொத்துடைத்த வர்க்கங் கள் அனைத்தும் ஏகாதிபத்தியத்தின் தரப்புக்குச் சென்று விடுகின்றன. ஏகாதிபத்தியத்திற்குள்ள வருங்கால வாய்ப்பு கள் பற்றிய ''பொதுவான'' உற்சாகம், வெறிகொண்டு அதை ஆதரித்து நிற்றல், கவர்ச்சியான வண்ணங்களில் அதைச் சித்திரித்துக் காட்டுதல்—இவை யெல்லாம் இக் காலத்தின் அறிகுறிகளாகும். ஏகாதிபத்தியச் சித்தாந்தம் தொழிலாளி வர்க்கத்துள்ளும் ஊடுருவுகிறது. தொழிலாளி வர்க்கம் சீனத்துச் சுவரால் பிற வர்க்கங்களிடமிருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஜெர்மனியின் இன்றைய ''சமூக-ஜனநாயகக்'' கட்சி என்பதன் தலைவர்கள், ''சமூக-ஏகாதி பத்தியவாதிகள்'' என—அதாவது சொல்லில் சோஷலிஸ்டு களும் செயலில் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுமாவர் என—முழு நியாயத்துடன்தான் அழைக்கப்படுகிறார்கள்; ஆனால் 1902 லேயே, சந்தர்ப்பவாத ''ஃபேபியன் கழகத்தைச்''[22] சேர்ந்த ''ஃபேபியன் ஏகாதிபத்தியவாதிகள்'' இங்கிலாந் தில் இருந்ததை ஹாப்ஸன் குறிப்பிட்டார்.

முதலாளித்துவ அறிஞர்களும் கருத்துரையாளர்களும் வழக்கமாய் இலை மறைவு காய் மறைவான முறையில்தான் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரித்து வாதாட முற்படுகிறார்கள். ஏகாதிபத்தியத்தின் பூரண ஆதிக்கத்தையும் ஆழமாய்ச்

செல்லும் அதன் வேர்களேயும் அவர்கள் மூடி மறைக்கிறுர்கள்; தனிப்பட்ட இரண்டாந்தரமான விவரங்களே முன்னிலேயிலே கொண்டு வந்து நிறுத்த முயலுகிறுர்கள்; டிரஸ்டுகளே அல்லது வங்கிகளே போலீஸ் மேற்பார்வை செய்தல் என்பது போன்ற முற்றிலும் நகைக்கத்தக்கவையான ''சீர்திருத்தத்'' திட்டங்களேக் கொண்டு அடிப்படையான அம்சங்களிலிருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்குத் தம்மால் இயன்றது அனேத்தும் செய்கிறுர்கள். ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படைக் குணுதிசயங்களேச் சீர்திருத்தலாமென்ற கருத்து அபத்தமானதென்பதைத் தைரியமாக ஒப்புக்கொள்ளும் நெஞ்சழுத்தம் வாய்ந்த ஒளிவு மறைவற்ற ஏகாதிபத்தியவாதிகளே அரிதாகவே காண முடியும்.

இதோ ஓர் உதாரணம். **உலகப் பொருளாதார ஆவணங்கள்** என்னும் சஞ்சிகையில் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் காலனிகளில் நடைபெறும் தேசவிடுதலே இயக்கங்களேக் கவனிக்க முயலுகிறுர்கள் (குறிப்பாக ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமானவற்றைத் தவிர்த்து ஏனைய காலனிகளில் நடைபெறுகின்றவற்றையே கவனிக்க முயலுகிறுர்கள் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லே). இந்தியாவில் நடக்கும் கலவரத்தையும் கண்டன இயக்கங்களேயும், நேட்டாலிலும் (தென் ஆப்பிரிக்கா), டச்சுக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளிலும் பிற இடங்களிலும் நடைபெறும் இயக்கங்களேயும் இவர்கள் குறிப்பிடுகிறுர்கள். அன்னிய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, ஐரோப்பிய மக்களேச் சேர்ந்த பல்வேறு தேசங்கள், வருண இனங்களது பிரதிநிதிகள் 1910, ஜூன் 28-30ல் நடத்திய ஒரு மகாநாட்டைப் பற்றிய ஆங்கிலேயச் செய்தியறிக்கை குறித்துக் கருத்துரைக்கையில் இந்த ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியவாதிகளில் ஒருவர், இம்மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரைகளே மதிப்பீடு செய்து எழுதுவதாவது: ''நாம் ஏகாதிபத்தியத்துடன் போரிட வேண்டும்; அடிமைப்பட்ட மக்கள் சுதந்திரம் பெற உரிமையுடையவர்கள் என்பதை ஆளும் அரசுகள் அங்கீகரிக்க வேண்டும்; வல்லரசுகளுக்கும் பலவீன தேசத்தோருக்கும் இடையிலான உடன்படிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படுவதை சர்வதேச நீதிமன்றம் மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும் என்

றெல்லாம் நமக்குக் கூறப்படுகிறது. இந்த ஆத்மார்த்திக விருப்பங்களை வெளியிடுவதற்கு மேல் இவர்கள் செல்ல வில்லை. கீழ்க்கண்ட உண்மையை அவர்கள் புரிந்து கொண்ட தற்கான ஓர் அறிகுறியையும் நாம் காணவில்லை: ஏகாதிபத் தியம் முதலாளித்துவத்தின் தற்போதைய வடிவத்துடன் நீக்கமறப் பிணைந்திருக்கிறது; ஆகவே [!!] ஏகாதிபத்தியத் துக்கு எதிரான, பகிரங்கப் போராட்டத்தால் பயன் ஏது மில்லை, குறிப்பிடத்தக்கவாறு அக்கிரமமான அதன் அடாத செயல்களாய் இருக்கும் சிலவற்றைக் கண்டிக்கலாமே தவிர அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை.''* ஏகாதிபத்தியத் திற்கு அடிப்படையாய் இருப்பதைச் சீர்திருத்தம் செய் வதென்பது ஏமாற்றுகும், ஆத்மார்த்திக விருப்பமாகும் என்ப தால், ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் முதலாளித்துவப் பிரதிநிதி கள் ''மேலும்'' முன்னே செல்லவில்லை என்பதால், ஒடுக்கு கின்ற ஒரு தேசத்தின் முதலாளித்துவப் பிரதிநிதி ''மேலும்'' பின்னே செல்கிறுர்—''விஞ்ஞான வழியில்'' செல்வதாகக் கூறிக் கொண்டு அந்தத் திரை மறைவில் ஏகாதிபத்தியத் தின் அடிவருடியாகிறுர். இதுவும் ஒருவிதமான ''தர்க்க வாதம்தான்''!

ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படையாக இருப்பதைச் சீர் திருத்துவது சாத்தியம்தானு, அது தோற்றுவிக்கின்ற முரண் பாடுகளை மேலும் தீவிரப்படுத்துவதையும் ஆழமாக்குவதை யும் நோக்கி முன்னே செல்வதா, அல்லது இம்முரண்பாடு களைத் தணிப்பதை நோக்கிப் பின்னே செல்வதா என்ற கேள்விகள், ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய விமர்சனத்தில் அடிப்படையான கேள்விகளாகும். நிதியாதிக்கக் கும்பலின் ஒடுக்குமுறையின் காரணமாகவும் தடையில்லாப் போட்டி அகற்றப்பட்டதன் காரணமாகவும் எங்கும் பிற்போக்கும் கூடுதலான தேசிய ஒடுக்குமுறையும்தான் ஏகாதிபத்தியத் தின் பிரத்தியேக அரசியல் இயல்புகளாக இருப்பதால்,

---

* *Weltwirtschaftliches Archiv*, Bd. II, பக்கம் 193 (''உலகப் பொருளாதாரத்தின் ஆவணங்கள்'', தொகுதி II.—ப-ர்.).

இருபதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் அனேகமாய் எல்லா ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகக் குட்டிமுதலாளித்துவ-ஜனநாயக எதிர்த்தரப்பு ஒன்று எழுந்தது. அதன் பொருளாதார அடிப்படையில் மெய்யாகவே பிற்போக்கானதாகிய இந்தக் குட்டிமுதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாத எதிர்த்தரப்பினைக் காவுத்ஸ்கி எதிர்ப்பதற்கு முனையவும் இல்லை, எதிர்ப்பதற்கான திராணியும் அவரிடம் இல்லை என்பது மட்டுமின்றி, நடைமுறையில் அதனுடன் ஒன்றுசேர்ந்து கொண்டும் விட்டார். காவுத்ஸ்கியும், விரிந்தமைந்த சர்வதேசக் காவுத்ஸ்கிவாதப் போக்கும் மார்க்சியத்தைத் துறந்துவிட்டு ஓடியது இங்குதான் காணக்கிடக்கிறது.

1898ல் ஸ்பெயினுக்கு எதிரான ஏகாதிபத்திய யுத்தம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் கடைசி மோஹிகன்களான "ஏகாதிபத்திய-எதிர்ப்பாளர்களது" எதிர்ப்பைத் தூண்டியது. இவர்கள் இந்த யுத்தம் "கொடுங் குற்றமாகும்" என்று அறிவித்தனர், அன்னியப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுதல் அமெரிக்க அரசியல் சட்டத்துக்கு விரோதமாகுமெனக் கூறினர், பிலிப்பினோக்களின் தலைவரான ஆக்விஞல்டோவிடம் நடந்து கொண்ட முறையானது (அவருடைய நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் தருவதாக அமெரிக்கர்கள் வாக்களித்துவிட்டுப் பிற்பாடு துருப்புக்களை இறக்கி அந்நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்) "தேசியவெறி கொண்ட துரோகச் செயலாகும்" என்று சொல்லி லிங்கனது சொற்களை மேற்கோளாய் எடுத்துரைத்தனர்: "வெள்ளை மனிதன் தன்னைத் தானே அரசாண்டு கொள்வானுகில் அது தன்னுட்சி, ஆனுல் அவன் தன்னைத் தானே அரசாண்டு கொண்டு ஏனையோரையும் அரசாளுவானுகில் அது எதேச்சாதிகாரமே அன்றி தன்னுட்சி அல்ல."* ஆனுல் இந்த விமர்சனம் எல்லாம், ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் டிரஸ்டுக்குமிடையி

* J. Patouillet, *L'imperialisme américain*, Dijon, 1904, பக்கம் 272 (ஜெ. படுய்யே, "அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம்", டிஜோன்.—ப-ர்.).

லும், ஆகவே ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் முதலாளித்துவ அடிப் படைகளுக்குமிடையிலும் இருக்கும் பிரிக்க முடியாத பிணைப்பைக் கண்டு கொள்ளாமல் ஒதுங்கிச் சென்ற வரை, பெருவீத முதலாளித்துவத்தாலும் அதன் வளர்ச்சியாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சக்திகளுடன் சேர்ந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கிச் சென்ற வரை, இது வெறும் ''ஆத்மார்த்திக விருப்பமாகவே'' இருந்து வந்தது.

ஹாப்ஸன் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய தமது விமர் சனத்தில் மேற்கொள்ளும் பிரதான நிலையையும் இதுவே தான். ''ஏகாதிபத்தியம் தவிர்க்க முடியாதது'' என்ற வாதத் தை எதிர்ப்பதிலும், மக்களது ''நுகர்வு ஆற்றலை அதிகமாக்கு வது'' (முதலாளித்துவத்தின் கீழ்!) அவசியமென்று வலி யுறுத்துவதிலும் காவுத்ஸ்கியை ஹாப்ஸன் முந்திக் கொண்டு விட்டார். ஏகாதிபத்தியத்தையும் வங்கிகளது சர்வ வல்ல மையையும் நிதியாதிக்கக் கும்பலையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்றிய விமர்சனத்தில் வெளியாகும் இந்தக் குட்டிமுதலா ளித்துவக் கருத்தோட்டத்தைத்தான் மேலே நான் அடிக்கடி மேற்காட்டியுள்ள ஆசிரியர்களான அகாட், ஆ. லன்ஸ்பர்க், லூ. எஷ்வேகெ போன்றோரும், பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்களில், *1900*ல் வெளிவந்த **இங்கிலாந்தும் ஏகாதிபத்தியமும்** என்ற மேலெழுந்த வாரியான ஒரு புத்தகத்தின் ஆசிரியராகிய விக்டர் பேராரும் கொண்டுள்ளனர். இந்த ஆசிரியர்கள் தம் மை மார்க்சியவாதிகளாகக் கூறிக் கொள்கிறவர்கள் அல்லர், இவர்கள் ஏகாதிபத்தியமானது தடையில்லாப் போட்டிக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும் எதிரானதாக இருப்பதை எடுத்துரைக் கிறார்கள், மோதல்களுக்கும் யுத்தத்துக்கும் வித்திடும் பாக் தாது ரயில் பாதைத் திட்டத்தைக் கண்டிக்கிறார்கள், சமா தானம் வேண்டுமென்ற ''ஆத்மார்த்திக விருப்பங்களையும்'' இன்ன பலவற்றையும் தெரிவிக்கிறார்கள். சர்வதேச வங்கி கள், பிணையங்களின் வெளியீடு பற்றிய புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்திடும் அ. நெய்மார்க்குக்கும் இது பொருந்தும், ''சர்வதேசப்'' பிணையங்களாகிய நூறு கோடிக் கணக்கான பிராங்குகளைக் கணக்கிட்டுக் காட்டிவிட்டு 1912ல் இவர் வியந்து கூறினார்: ''சமாதானத்துக்குப் பங்கம் விளைவிக்கப்

படுமென.... இத்தகைய பெருந் தொகைகளின் முன்னுல் எவரும் துணிந்து யுத்தத்தைத் துவக்குவாரென நம்ப முடியுமா?''*

முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்களின் இந்த அப்பாவித்தனம் வியப்புக்குரியதல்ல; தவிரவும் இப்படித் தாம் அறியாப் பிள்ளைகளாய் இருப்பது போலப் பாசாங்கு செய்வதும், ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் சமாதானம் குறித்து ''கருத்தார்ந்த முறையில்'' பேசுவதும் அவர்களது நலன்களுக்கு ஏற்றவையே. ஆனுல், காவுத்ஸ்கி 1914லும் 1915லும் 1916லும் இந்த முதலாளித்துவ-சீர்திருத்தவாதக் கண்ணேட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டு சமாதானம் குறித்து ''எல்லோரும் உடன்பாடு கொண்டிருக்கிருர்கள்'' (ஏகாதிபத்தியவாதிகளும், போலி சோஷலிஸ்டுகளும், சமூக-அமைதிவாதிகளும்) என்று கூறுகையில் அவரது மார்க்சியத்தில் எஞ்சியிருப்பதுதான் என்ன? ஏகாதிபத்தியத்தின் முரண்பாடுகளைப் பகுத்து ஆராய்வதற்கும் அவற்றின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கும் பதிலாக, அவற்றை ஒதுக்கிவிடுவதற்கும் தட்டிக்கழிப்பதற்குமான சீர்திருத்தவாத ''ஆத்மார்த்திக விருப்பத்தைத்தான்'' காண்கிருேம்.

ஏகாதிபத்தியத்தைப்பற்றி காவுத்ஸ்கியின் பொருளாதார விமர்சனத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு இதோ இருக்கிறது. எகிப்துடன் பிரிட்டிஷ் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வாணிபத்தின் 1872, 1912ஆம் ஆண்டுப் புள்ளிவிவரங்களை அவர் எடுத்துக் கொள்கிருர்; பிரிட்டனுடைய வெளிநாட்டு வாணிபம் ஒட்டுமொத்தமாகக் கண்ட வளர்ச்சியைக் காட்டிலும் இந்த ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வாணிபம் குறைவாகவே வளர்ந்திருக்கிறதாம். இதிலிருந்து காவுத்ஸ்கி முடிவு கட்டுகிருர்: ''இராணுவத்தைக் கொண்டு பிடிக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால், வெறும் பொருளாதாரக் காரணக் கூறுகளது செயல்பாட்டினுலேயே எகிப்துடன் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி குறை

---

* *Bulletin de l'institut internationale de statistique*, T. XIX, livr.II, p. 225 (''சர்வதேசப் புள்ளிவிவரக் கழகத்தின் அறிக்கை'', தொகுதி XIX, புத்தகம் II, பக்கம் 225.—ப-ர்.)

வாக இருந்திருக்கும் என்று கொள்வதற்குக் காரணம் ஏதும் இல்லை''. ''விரிந்து பெருக மூலதனத்துக்குள்ள துடிப்பு... திருப்தி செய்யப்படுவதற்குச் சிறந்த வழி அமைதியான ஜனநாயகமே அன்றி ஏகாதிபத்தியத்தின் வன்முறை அல்ல.''*

காவுத்ஸ்கியின் இந்த வாதத்தை அவரது ருஷ்யச் சேவகரான, (மற்றும் சமூக-தேசியவெறியர்களது ருஷ்யக் காவலருமான) திரு. ஸ்பெக்தாத்தர் ஒவ்வொரு சுருதியிலும் திருப்பிப் பாடுகிறுர். இந்த வாதம்தான் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய காவுத்ஸ்கிவாத விமர்சனத்தின் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கிறது. எனவே இதை நாம் விவரமாக பரிசீலிக்க வேண்டும். ஹில்ஃபர்டிங்கின் முடிவுகள் ''எல்லா சோஷலிஸ்டுத் தத்துவவாதிகளாலும் ஒருமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதாகக்'' காவுத்ஸ்கி பல சந்தர்ப்பங்களிலும், குறிப்பாக 1915 ஏப்ரலிலும் கூறியிருக்கிறுர்; ஆகவே ஹில்ஃபர்டிங்கின் நூலிலிருந்து ஒரு மேற்கோளுடன் தொடங்குவோம்.

''மேலும் முன்னேற்றமான முதலாளித்துவக் கொள்கையினை தற்போது காலங் கடந்ததாகிவிட்ட தடையில்லா வாணிபத்துக்கும் அரசுடனுன பகைமைக்குமாகிய சகாப்தத்தின் கொள்கையுடன் ஒப்பீடு செய்து காட்டுவது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வேலை அல்ல. நிதி மூலதனத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு, ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பாட்டாளி வர்க்கம் அளிக்கும் பதில் சோஷலிசமே தவிர தடையில்லா வாணிபமாக இருக்க முடியாது. பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கையின் நோக்கம் இன்று தடையில்லாப் போட்டியை மீட்டமைத்திடும் இலட்சியமாக இருக்க முடியாது—இப்போது இது பிற்போக்கான இலட்சியமாகிவிட்டது—முதலாளித்துவத்துக்கு முடிவு கட்டிப் போட்டியை அடியோடு அகற்று

* Kautsky, *Nationalstaat, imperialistischer Staat und Staatenbund*, Nürnberg, 1915, பக்கங்கள் 72, 70 (காவுத்ஸ்கி, ''தேசிய அரசு, ஏகாதிபத்திய அரசு, அரசுகளின் ஐக்கியம்'', நூரன்பர்க்.—ப-ர்.).

வதுதான் குறிக்கோளாக இருக்க முடியும்'' என்று எழுது கிறார் ஹில்ஃபர்டிங்.*

நிதி மூலதனச் சகாப்தத்தில் ஒரு ''பிற்போக்கான குறிக்கோளை'', ''அமைதியான ஜனநாயகத்தை'', ''வெறும் பொருளாதாரக் காரணக் கூறுகளது செயற்பாட்டை'' ஆதரிப்பதன் மூலம் காவுத்ஸ்கி மார்க்சியத்திலிருந்து முறித் துக் கொண்டுவிட்டார்; ஏனெனில் இக்குறிக்கோள் புறநிலை நோக்கில் நம்மை ஏகபோக முதலாளித்துவத்திடமிருந்து ஏகபோகமில்லாத முதலாளித்துவத்துக்குப் பின்னேக்கி இழுத் துச் செல்கிறது; இது சீர்திருத்தவாத மோசடியே ஆகும்.

எகிப்துடன் (அல்லது எந்த ஒரு காலனி அல்லது அரைக் காலனியுடன்) வாணிபம், இராணுவத்தைக் கொண்டு பிடிக் காமலே, ஏகாதிபத்தியம் இல்லாமலே, நிதி மூலதனம் இல் லாமலே மேலும் அதிகமாக ''வளர்ந்திருக்க முடியும்''. இதற்கு என்ன பொருள்? பொதுவாக ஏகபோகங்களாலோ, நிதி மூலதனத்தின் ''தொடர்புகளாலோ'', நுகத்தடியாலோ (அதாவது, ஏகபோகத்தாலோ), அல்லது சில நாடுகள் காலனிகளின் ஏகபோக உடைமையாளனாய் இருப்பதாலோ, தடையில்லாப் போட்டி குறுகலாக்கப்படாமலிருந்தால் முத லாளித்துவம் இன்னும் துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கும் என்பதுதானே இதன் பொருள்?

காவுத்ஸ்கியின் வாதத்துக்கு வேறு எந்த அர்த்தமும் இருக்க முடியாது; இந்த ''அர்த்தம்'' அர்த்தமற்றதாகும். தடையில்லாப் போட்டி, எந்த விதமான ஏகபோகமும் இன்றி, முதலாளித்துவத்தையும் வாணிபத்தையும் இன்னும் துரிதமாக வளரச் செய்திருக்கலாம் என்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் வாணிபமும் முதலாளித்துவமும் எவ் வளவு துரிதமாக வளர்கின்றனவோ, உற்பத்தியின் ஒன்று குவிப்பும் மூலதன ஒன்றுகுவிப்பும் அவ்வளவு அதிகரித்து இந்த ஒன்றுகுவிப்பு ஏகபோகத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. ஏகபோகங் கள் ஏற்கெனவே எழுந்துள்ளன—தடையில்லாப் போட்டியிலிருந்தேதான் எழுந்துள்ளன! ஏகபோகங்கள்

* நிதி மூலதனம், பக்கம் 567.

இப்பொழுது முன்னேற்றத்துக்குத் தடை போட ஆரம்பித் திருப்பினும், தடையில்லாப் போட்டிக்கு இது ஆதரவான வாதமாகிவிடவில்லை. ஏனெனில், தடையில்லாப் போட்டியானது ஏகபோகத்தைத் தோற்றுவித்தபின் இப்போட்டி சாத்தியமற்றதாகியுள்ளது.

காவுத்ஸ்கியின் வாதத்தை எந்தப் பக்கமாகத் திருப்பிப் பார்த்தாலும், அதில் பிற்போக்கையும் முதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதத்தையும் தவிர வேறொன்றையும் காண்பதற்கில்லை.

இந்த வாதத்தைத் திருத்தி ஸ்பெக்தாத்தர் சொல்வது போல், காலனிகள் பிரிட்டனுடன் புரியும் வாணிபமானது ஏனைய நாடுகளுடன் அவை புரியும் வாணிபத்தைக் காட்டிலும் மெதுவாகவே இப்பொழுது வளருகிறது என்று கூறுவோமாயினுங்கூட, அப்போதும் காவுத்ஸ்கி காப்பாற்றப்பட்டுவிடவில்லை. ஏனெனில் கிரேட் பிரிட்டனைத் தோற்கடிப்பதும் ஏகபோகம்தான், ஏகாதிபத்தியம்தான்—வேறொரு நாட்டின் (அமெரிக்கா, ஜெர்மனி) ஏகபோகமும் ஏகாதிபத்தியமும் அதைத் தோற்கடிக்கின்றன. கார்ட்டல்கள் ஒரு புதிய விசித்திரமான வடிவில் காப்புச் சுங்க வரிகளைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன என்பது தெரிந்ததே, அதாவது ஏற்றுமதிக்கு உகந்த பண்டங்களுக்குக் காப்பு அளிக்கப்படுகிறது (மூலதனம், தொகுதி 3ல் எங்கெல்ஸ் இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்). கார்ட்டல்களும் நிதி மூலதனமும் தங்களுக்கே விசேஷமாக உரித்தான ஒரு முறையை, அதாவது, ''கழிவு செய்யப்பட்ட விலைகளுக்குப் பண்டங்களை ஏற்றுமதி செய்யும்'' முறையை, அல்லது ஆங்கிலேயர்கள் கூறுவது போல ''கொட்டிக் குவிக்கும்'' முறையை (dumping) கைக்கொள்கின்றன என்பதும் தெரிந்ததே: தனது நாட்டிற்குள் தனது பண்டங்களை உயர்ந்த ஏகபோக விலைக்கு விற்கிறது; ஆனால் வெளி நாடுகளில் போட்டியாளரைக் குறைந்த விலையால் வீழ்த்துவதற்காகவும் தனது உற்பத்தியை உச்சத்துக்குப் பெருகச் செய்வதற்காகவும் பிறவற்றுக்காகவும் தனது பண்டங்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கிறது. பிரிட்டிஷ் காலனிகளுடன் ஜெர்மனியின் வர்த்தகம் கிரேட் பிரிட்டனின்

வர்த்தகத்தைவிட துரிதமாக வளர்ச்சியடைகிறது என்றால் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியம் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைக் காட்டிலும் இளையது, பலம் பொருந்தியது, நன்கு ஒழுங்கமைக்கப் பெற்றது, மேனிலையில் இருப்பது என்பதைத்தான் அது நிரூபிக்கிறதே ஒழிய, எவ்வகையிலும் தடையில்லா வாணிபத்தின்''மேனிலையை'' நிரூபிக்கவில்லை. ஏனெனில் போர் நடைபெறுவது தடையில்லா வாணிபத்துக்கும் காப்புக்கும் காலனிச் சார்புநிலைக்கும் இடையிலல்ல; போட்டியிடும் இரு ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையே, இருஏகபோகங்களுக்கிடையே, நிதி மூலதனத்தின் இரு கோஷ்டிகளிடையே நடைபெறும் போராகும் இது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்குமேல் ஜெர்மன் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள்ள மேனிலை, காலனி எல்லைகளாலாகிய அல்லது காப்பு வரிகளாலாகிய தடைமதில்களைக் காட்டிலும் அதிக வலிமை வாய்ந்தாக இருக்கிறது. இதைப் போய்த் தடையில்லா வாணிபத்துக்கும் ''அமைதியான ஜனநாயகத்துக்கும்'' சாதகமான ஒரு ''வாதமாகக்'' கொள்வது உப்புச்சப்பற்றதாகும், ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய சாராம்ச இயல்புகளையும் குணதிசயங்களையும் மறந்து விடுவதும், மார்க்சியத்துக்குப் பதிலாகக் குட்டிமுதலாளித்துவச் சீர்திருத்தவாதத்தைக் கைக்கொள்வதும் ஆகும்.

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றி முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர் ஆ. லன்ஸ்பர்க் செய்துள்ள விமர்சனம், காவுத்ஸ்கியினுடையதைப் போலவே குட்டிமுதலாளித்துவத் தன்மையதாகவே இருப்பினும், காவுத்ஸ்கியைவிட அவர் வாணிபப் புள்ளிவிவரங்களை அதிக அளவுக்கு விஞ்ஞான வழியில் ஆராய்வதை நோக்கி நெருங்கிச் சென்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குருட்டாம்போக்கில் எடுக்கப்பட்ட ஓரேயொரு நாட்டையும் ஓரேயொரு காலனியையும் பிற நாடுகளுடன் அவர் ஒப்பிடவில்லை; ஓர் ஏகாதிபத்திய நாடு, 1) நிதித் துறையில் அதைச் சார்ந்துள்ளவையும் அதனிடமிருந்து கடன் வாங்குகிறவையுமான நாடுகளுடனும், 2) நிதித் துறையில் சுயேச்சையான நாடுகளுடனும் நடத்தும் ஏற்றுமதி வாணிபத்தை அவர் பரிசீலனை செய்தார். அதிலிருந்து கீழ்க்கண்ட முடிவுகளைப் பெற்றார்:

ஜெர்மனியின் ஏற்றுமதி வாணிபம்
(பத்து லட்சம் மார்க்குகள்)

		1889	1908	சதவிகித வளர்ச்சி
நிதித் துறையில் ஜெர்மனியைச் சார்ந்துள்ள நாடுகளுடன்	ருமேனியா . .	48.2	70.8	+47%
	போர்த்துகல் . .	19.0	32.8	+73%
	ஆர்ஜென்டீனு . .	60.7	147.0	+143%
	பிரேஸில்	48.7	84.5	+73%
	சிலி	28.3	52.4	+85%
	துருக்கி	29.9	64.0	+114%
	மொத்தம்	234.8	451.5	+92%
நிதித் துறையில் ஜெர்மனியிடமிருந்து சுயேச்சையான நாடுகளுடன்	கிரேட் பிரிட்டன்	651.8	997.4	+53%
	பிரான்ஸ் . .	210.2	437.9	+108%
	பெல்ஜியம் . .	137.2	322.8	+135%
	ஸ்விட்சர்லாந்து	177.4	401.1	+127%
	ஆஸ்திரேலியா . .	21.2	64.5	+205%
	டச்சுக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்	8.8	40.7	+363%
	மொத்தம் . . .	1,206.6	2,264.4	+87%

இதிலிருந்து லன்ஸ்பர்க் முடிவுகளை வந்தடையவில்லை; ஆகவே, தமது புள்ளிவிவரங்கள் நிரூபிப்பது எதாவது இருந்தால், தமது கருத்து சரியல்ல என்பதே அதுவென்பதைக் கண்டு கொள்ள விபரீதமாகத் தவறிவிடுகிறுர். ஏனெனில் நிதித் துறையில் ஜெர்மனியைச் சார்ந்துள்ள நாடுகளுக்கான ஏற்றுமதியானது, நிதித் துறையில் சுயேச்சையான நாடுகளுக்கான ஏற்றுமதியைவிடத் துரிதமாக—சற்றேதான் என்ருலும்—வளர்ந்திருக்கின்றது (லன்ஸ்பர்க்கின் புள்ளிவிவரங்

கள் சற்றும் முழுமையாய் இல்லையாதலால், ''ஏதாவது இருந்தால்'' என்பதை நான் அழுத்தி வலியுறுத்துகிறேன்).

ஏற்றுமதிகளுக்கும் கடன்களுக்குமிடையிலான தொடர்பை ஆராய்ந்து லன்ஸ்பர்க் எழுதுவதாவது:

''1890-91ல் ருமேனியக் கடன் ஒன்று, முந்திய ஆண்டுகளில் ஏற்கெனவே அதன் பேரில் முன்பணங்கள் கொடுத்திருந்த ஜெர்மானிய வங்கிகள் மூலமாகத் திரட்டப்பட்டது. ஜெர்மனியில் முக்கியமாக ரயில்வேத் தளவாடங்கள் வாங்குவதற்காக இக்கடன் செலவிடப்பட்டது. 1891ல் ருமேனியாவுக்கு ஜெர்மன் ஏற்றுமதிகளின் மதிப்பு 5 கோடி 50 லட்சம் மார்க்குகளாக இருந்தது. அடுத்த ஆண்டில் இந்த ஏற்றுமதிகள் 3 கோடி 94 லட்சம் மார்க்குகளாகக் குறைந்து போயின; பிறகு ஏறியும் இறங்கியும் சென்று 1900ல் 2 கோடி 54 லட்சமாகக் குறைந்தன. அண்மை ஆண்டுகளில்தான், இரண்டு புதிய கடன்களின் விளைவாக, இந்த ஏற்றுமதிகள் 1891ம் ஆண்டின் அளவைத் திரும்பவும் எட்டிப் பிடித்தன.

''1888-89ம் ஆண்டின் கடன்களைத் தொடர்ந்து, போர்த்துகலுக்கு ஜெர்மன் ஏற்றுமதிகள் 2 கோடி 11 லட்சமாக (1890ல்) உயர்ந்தன; அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் 1 கோடி 62 லட்சமாகவும் 74 லட்சமாகவும் குறைந்து போயின; 1903ல்தான் அவை முந்தைய அளவை வந்தடைந்தன.

''ஆர்ஜென்டீனாவுடன் ஜெர்மன் வாணிபத்தின் புள்ளி விவரங்கள் மேலும் பளிச்சென புலப்படுத்துகின்றவை. 1888லும் 1890லும் கடன்கள் திரட்டப்பட்டன; ஆர்ஜென்டீனாவுக்கு ஜெர்மன் ஏற்றுமதிகள் 6 கோடி 7 லட்சம் மார்க்குகளை எட்டின (1889). இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இவை 1 கோடி 86 லட்சம் மார்க்குகளாகிவிட்டன; இது முந்தைய தொகையைவிட மூன்றில் ஒரு பங்கு குறைவானது. 1901ல் தான், இவை 1889ம் ஆண்டின் அளவை மீண்டும் எட்டி அதைத் தாண்டி மேலே செல்ல முடிந்தது; அரசாங்கத்தாலும் நகராண்மைக் கழகங்களாலும் புதிய கடன்கள் திரட்டப்பட்டு, மின்விசை நிலையங்கள் கட்டுவதற்காக முன் தொகைகள் அளிக்கப்பட்டதாலும் ஏனைய கடன் செலாவணி நடவடிக்கைகளாலும்தான் இது சாத்தியமாகியது.

''1889ஆம் ஆண்டின் கடனின் விளைவாக, சிலிக்கு ஏற்றுமதிகள் 4 கோடி 52 லட்சம் மார்க்குகளாக (1892ல்) உயர்ந்தன; ஓர் ஆண்டுக்குப் பிறகு இவை 2 கோடி 25 லட்சம் மார்க்குகளாகக் குறைந்தன. 1906ல் ஜெர்மன் வங்கிகள் சிலிக்குத் திரட்டிய புதிய கடனைத் தொடர்ந்து ஏற்றுமதிகள் 8 கோடி 47 லட்சம் மார்க்குகளாக (1907ல்) உயர்ந்தன; 1908ல் 5 கோடி 24 லட்சம் மார்க்குகளாக மீண்டும் வீழ்ச்சியடைந்தன.''*

இந்த விவரங்களிலிருந்து லன்ஸ்பர்க் வேடிக்கையான குட்டிமுதலாளித்துவ நீதிநெறியை வந்தடைகிறார்: கடன்களுடன் இணைக்கப்பட்ட ஏற்றுமதி வாணிபம் எவ்வளவு நிலையற்றதாகவும் ஒழுங்குமுறை இல்லாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது, உள்நாட்டுத் தொழில் துறையை ''இயற்கையாகவும்'', ''இசைவாகவும்'' வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக மூலதனத்தை வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்வது எவ்வளவு கேடானது, கடன்களைத் திரட்டும்போது குருப் கோடிக் கணக்கில் இனும் கைப்பணம் தர வேண்டியிருப்பது எவ்வளவு பெரிய ''செலவாகிவிடுகிறது'' என்றும் இன்ன பலவாறாகவும் கூறுகின்றார். ஆனால் மேற்கண்ட உண்மைகள் தெளிவாகவே நமக்குக் கூறுகின்றன: ஏற்றுமதியின் வளர்ச்சி நிதி மூலதனத்தின் இந்த ஏமாற்று வித்தைகளுடன்தான் இணைக்கப்பட்டுள்ளது; நிதி மூலதனத்துக்கு முதலாளித்துவ நீதிநெறி குறித்துக் கவலையில்லை, அதன் நாட்டமெல்லாம் ஒன்றுக்கு இரண்டு தரம் காளையிடமிருந்து தோலுரித்து எடுக்கலாம் என்பது தான்—முதலில், கடனிலிருந்து வரும் லாபங்களை அது மூட்டை கட்டுகிறது; பிறகு குருப்பிடமிருந்து பண்டங்கள் வாங்கவோ, எஃகு சிண்டிக்கேட்டிலிருந்து ரயில்வேத் தளவாடங்கள் வாங்கவோ இன்ன பிறவற்றுக்கோ கடனாளி இதே கடன் தொகையை உபயோகிக்கும்போது கிடைக்கும் பிற லாபங்களையும் மூட்டை கட்டுகிறது.

லன்ஸ்பர்கின் புள்ளிவிவரங்கள் முழுமையானவை என்று நாம் கருதவில்லை என்பதை மீண்டும் கூறுகிறோம்; ஆயினும்

---

* *Die Bank*, 1909, 2, பக்கம் 819உம் அடுத்த பக்கங்களும்.

இவை காவுத்ஸ்கி, ஸ்பெக்தாத்தர் ஆகியோரது புள்ளிவிவரங்களைவிட அதிக அளவுக்கு விஞ்ஞான வழியில் அமைந்தவை என்பதாலும், பிரச்சினையை அணுகுவதற்குச் சரியான வழியை லன்ஸ்பர்க் சுட்டிக்காட்டுகிறார் என்பதாலும் நாம் இவற்றை இங்கு எடுத்துரைத்தோம். ஏற்றுமதிகளும் பிறவும் சம்பந்தமாய் நிதி மூலதனத்தின் உட்பொருள் முக்கியத்துவத்தை விவாதிக்கையில், முக்கியமாகவும் தனியேயும் நிதியாளர்களின் தந்திரங்களுடனும், முக்கியமாகவும் தனியேயும் கார்ட்டல்களின் பண்ட விற்பனையுடனும், இன்ன பிறவற்றுடனும் ஏற்றுமதிகளுக்குள்ள இணைப்பினைத் தனிப்பட புலப்படுத்திக் காட்டும் திறனுடையவராய் இருக்க வேண்டும். பொதுவாகக் காலனிகளைக் காலனியல்லாத நாடுகளோடும், ஓர் ஏகாதிபத்தியத்தைப் பிறிதொன்றோடும், ஓர் அரைக் காலனியை அல்லது காலனியை (எகிப்து) ஏனைய எல்லா நாடுகளோடும் வெறுமனே ஒப்பிடுவது பிரச்சினையின் சாராம்சத்தையே தட்டிக் கழிப்பதும், மூடி மறைப்பதுமே ஆகும்.

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய காவுத்ஸ்கியின் தத்துவார்த்த விமர்சனத்துக்கும் மார்க்சியத்துக்கும் பொதுவானது ஏதும் இல்லை. சந்தர்ப்பவாதிகளுடனும் சமூக-தேசிய வெறியர்களுடனும் சமாதானமும் ஒற்றுமையும் காண்பதற்கான பிரசாரத்துக்குப் பீடிகையாவதற்கே இவ்விமர்சனம் ஏற்றது; ஏனென்றால் இது ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய மிகவும் ஆழமான, அடிப்படையான முரண்பாடுகளை தட்டிக் கழிக்கிறது, மூடி மறைக்கிறது: ஏகபோகத்துக்கும் அதன் கூடவே இருந்துவரும் தடையில்லாப் போட்டிக்குமிடையிலுள்ள முரண்பாடு; நிதி மூலதனத்தின் பிரம்மாண்ட ''செயற்பாடுகளுக்கும்'' (பிரம்மாண்ட லாபங்களுக்கும்) தடையில்லாச் சந்தையிலான ''நேர்மையான'' வாணிபத்துக்கும் இடையிலான முரண்பாடு; ஒரு பக்கம் கார்ட்டல்களும், டிரஸ்டுகளுமானவற்றுக்கும் மறு பக்கம் கார்ட்டல்மயமாகாத தொழிலுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு முதலானவை.

காவுத்ஸ்கியால் புனையப்பட்ட ''அதீத-ஏகாதிபத்தியம்'' என்ற அபகீர்த்தி வாய்ந்த தத்துவமும் இதே போல் பிற்

போக்கானதுதான். இப்பொருள் குறித்து 1915லான அவரது வாதங்களை 1902லான ஹாப்சனின் வாதங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

காவுத்ஸ்கி: ''...தேசிய நிதி மூலதனங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பரப் போட்டிகளுக்குப் பதிலாக, சர்வதேச அளவில் ஐக்கியப்பட்ட நிதி மூலதனம் கூட்டு முறையில் உலகைச் சுரண்டுவதற்குரிய ஏற்பாட்டைப் புகுத்தும் புதிய, அதீத-ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையால் இன்றைய ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை அகற்றப்பட முடியாதா? முதலாளித்துவத்தின் இம்மாதிரியான ஒரு புதிய கட்டம் எப்படியும் கருதத்தக்கதே ஆகும். இதைச் சாதிக்க முடியுமா? இக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதற்குப் போதுமான முதற்கோள்கள் இன்னும் வரப் பெற்றுகவில்லை.''*

ஹாப்ஸன்: ''ஒவ்வொன்றும் நாகரிக வளர்ச்சியில்லாத வரிசையாகப் பல காலனிகளையும் சார்பு நாடுகளையும் கொண்ட சில பெரிய கூட்டாட்சி சாம்ராஜ்யங்களாக கிறுத்துவ உலகம் அமைந்திருப்பதுதான்... இன்றையப் போக்குகளின் மிகவும் நியாயமான வளர்ச்சியாகவும், அகில-ஏகாதிபத்தியம் [interimperialism] என்ற உறுதியான அடிப்படையில் நிரந்தரமான சமாதானத்துக்கு யாவற்றிலும் நம்பிக்கையளிக்கும் வளர்ச்சியாகவும் பலருக்குத் தோன்றுகிறது.''

பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னுல் ஹாப்ஸன் எதை இன்டர்-இம்பீரியலிசம் அதாவது அகில-ஏகாதிபத்தியம் அல்லது பரஸ்பர-ஏகாதிபத்தியம் என்பதாகக் கூறினுரோ, அதையே அல்ட்ரா-இம்பீரியலிசம் அதாவது அதீத-ஏகாதிபத்தியம் அல்லது மிகை-ஏகாதிபத்தியம் என்கிறுர் காவுத்ஸ்கி. சொல்லின் ஒரு லத்தீன முன்னடைக்குப் பதிலாக இன்னென்றைக் கையாண்டு சாமர்த்தியமாய் ஒரு புதிய பதத்தை உருவாக்கியுள்ளார் என்பதைத் தவிர, ''விஞ்ஞான வழியிலான'' சிந்தனைத் துறையில் காவுத்ஸ்கி கண்டிருக்கும் முன்னேற்றம் எல்லாம், சாராம்சத்தில் ஆங்கிலேயப் பாதிரிமார்களது பகட்டுரையாக முன்பு ஹாப்ஸன் எடுத்துரைத்த

---

* *Die Neue Zeit,* ஏப்ரல் 30, 1915, பக்கம் 144.

தை இவர் மார்க்சியமாய் அளித்திடுகிறார் என்பதுதான். ஆங்கில-போயர் யுத்தத்துக்குப் பிறகு இந்த மாண்புமிக்க பாதிரிமார் வகுப்பைப் சேர்ந்தவர்கள் தென் ஆப்பிரிக்கப் போர்க்களங்களில் பல உறவினர்களை இழந்தோரும் பிரிட்டிஷ் நிதியாளர்களுக்கு இன்னும் அதிகமான லாபங்களை உத்தரவாதம் செய்வதற்காக மேலும் அதிக அளவில் வரிகள் கட்டும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோருமான பிரிட்டிஷ் மத்திய வர்க்கத்தினருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் மன ஆறுதல் அளிப்பதற்காகப் பெரு முயற்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது இயற்கையே. ஏகாதிபத்தியம் அப்படி ஒன்றும் மோசமானதல்ல, நிரந்தர சமாதானத்துக்கு வகை செய்யும்படியான அகில-(அல்லது அதீத-) ஏகாதிபத்தியத்துக்கு மிகவும் நெருங்கியதான ஒன்றே அது என்னும் தத்துவத்தைவிட மனத்துக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடியது வேறு என்ன இருக்க முடியும்? ஆங்கிலேயப் பாதிரிமார்கள், அல்லது உணர்ச்சிப் பசப்பு வாய்ந்த காவுத்ஸ்கி எவ்வளவுதான் நல்ல எண்ணங்கள் கொண்டவர்களாக இருப்பினும், காவுத்ஸ்கியின் ''தத்துவத்தினுடைய'' எதார்த்தப் புறநிலை உட்பொருள், அதாவது உண்மையான, சமுதாய உட்பொருள் இதுதான்: தற்காலத்தின் தீவிர முரண்பாடுகளிலிருந்தும், கடும் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் பெருந்திரள் மக்களது கவனத்தைத் திசை திருப்பி, அதை வருங்காலத்தில் கற்பனையான ''அதீத-ஏகாதிபத்தியம்'' என்பதாக ஒன்று எழப் போவது பற்றிய மாய்மாலத்தின் பால் திரும்பச் செய்வதன் மூலம் முதலாளித்துவத்தில் நிரந்தர சமாதானம் சாத்தியமே என்பதாக நம்ப வைத்து இம்மக்கள் பெருந்திரளினருக்கு மன ஆறுதல் அளிப்பதற்கு மிகவும் பிற்போக்கான ஒரு முயற்சியே ஆகும். மக்கள் பெருந்திரளினரை ஏமாற்ற வேண்டும்—காவுத்ஸ்கியின் ''மார்க்சியத்'' தத்துவத்தில் உள்ளடங்கியிருப்பது இதுவேதான்.

மறுக்க முடியாத பிரசித்த உண்மைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாலே போதும், ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு முன்னால் (மற்றும் எல்லா நாடுகளின் தொழிலாளர்களுக்கு முன்னாலும்) காவுத்ஸ்கி மாயமாய் உதித்தெழச் செய்ய முயற்சிக்

கும் வருங்கால வாய்ப்புகள் முழுக்க முழுக்க பொய்யானவை என்பது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தெளிவாகிவிடும். இந்தியாவையும் இந்தோ-சீனுவையும் சீனுவையும் எடுத்துக் கொள்வோம். அறுபது அல்லது எழுபது கோடி மக்களைக் கொண்ட இந்த மூன்று காலனி, அரைக் காலனி நாடுகளும் பல ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளினுடைய—கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜப்பான், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு முதலான பலவற்றின் — நிதி மூலதனத்தால் சுரண்டப்படுகின்றன என்பது தெரிந்ததுதான். இந்த ஆசிய நாடுகளில் தங்களது உடைமைகளையும் நலன்களையும் ''செல்வாக்கு மண்டலங்களையும்'' பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக அல்லது மேலும் விரிவாக்கிக் கொள்வதற்காக இந்த ஏகாதிபத்திய நாடுகள் தமக்கிடையே கூட்டணிகளை நிறுவிக் கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம்; இந்தக் கூட்டணிகள் ''அகில-ஏகாதிபத்திய'', அல்லது ''அதீத-ஏகாதிபத்தியக்'' கூட்டணிகளாகவே இருக்கும். ஆசியாவின் இந்தப் பகுதிகளைச் ''சமாதான முறையில்'' பங்கிட்டுக் கொள்வதற்காக எல்லா ஏகாதிபத்திய நாடுகளும் ஒரு கூட்டணி அமைத்துக் கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம்; இந்தக் கூட்டணி ''சர்வதேச அளவில் ஒன்றுபட்ட நிதி மூலதனத்தின்'' கூட்டணியாகவே இருக்கும். இருபதாம் நூற்றுண்டின் வரலாற்றில் இம்மாதிரியான கூட்டணிக்குக் கண்கூடான உதாரணங்கள் இருக்கின்றன — சீனுவின் பால் இவ்வல்லரசுகளது போக்கை[23] உதாரணமாகக் கூறலாம். முதலாளித்துவ அமைப்பு அப்படியே இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோமாயின் (இதே அனுமானத்தைத்தான் காவுத்ஸ்கி செய்து கொள்கிருர்), இம்மாதிரியான கூட்டணிகள் தாற்காலிகக் கூட்டணிகளாகவே அன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்கக் கூடியவை என்றே, சாத்தியமான எல்ல விதமான பூசல்களையும் மோதல்களையும் போராட்டத்தையும் அகற்றிவிடுமென்றே ''நினைக்கவும்'' முடியுமா என்று கேட்கிறோம்.

இந்தக் கேள்வியைத் தெளிவான முறையில் எழுப்பினுலே போதும், எதிர்மறைப் பதிலைத் தவிர வேறு எதுவும் சாத்தியமற்றதாகிவிடும். காரணம் என்னவென்றுல், செல்

வாக்கு மண்டலங்கள், நலன்கள், காலனிகள் முதலானவற்றின் பங்கீட்டுக்கு முதலாளித்துவத்தில் சாத்தியமான ஒரேயொரு அடிப்படை பங்கு கொள்வோரின் வலிமை பற்றிய, அவர்களது பொதுவான பொருளாதார, நிதித் துறை, இராணுவ வலிமை முதலானவை பற்றிய கணக்கீடுதான். இந்தப் பங்கீட்டில் பங்கு கொள்வோரின் பலம் சமமான அளவில் மாறுவதில்லை; ஏனெனில் வெவ்வேறு நிறுவனங்கள், டிரஸ்டுகள், தொழிற் கிளைகள் அல்லது நாடுகளின் ஏற்றத்தாழ்வற்ற வளர்ச்சி முதலாளித்துவத்தில் சாத்தியமன்று. அரை நூற்றுண்டுக்கு முன்பு ஜெர்மனியானது, அதன் முதலாளித்துவ வலிமையை அக்காலத்திய பிரிட்டனுடையதுடன் ஒப்பிடுகையில், பரிதாபத்துக்குரியதாய், புறக்கணிக்கத்தக்க நாடாய் இருந்தது; ருஷ்யாவுடன் ஒப்பிடுகையில் அன்று ஜப்பானும் இதே விதமானதாகவே இருந்தது. பத்து அல்லது இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளின் ஒப்புநிலை வலிமை மாற்றமின்றி அப்படியே இருந்திருக்குமென ''நினைக்கவும்'' முடியுமா? முடியவே முடியாது.

ஆகவே முதலாளித்துவ அமைப்பின் எதார்த்த நிலைவரங்களில்—ஆங்கிலேயப் பாதிரிமார்கள் அல்லது ஜெர்மன் ''மார்க்சியவாதி'' காவுத்ஸ்கியின் சாரமற்ற அற்பவாத கற்பனைகளில் அல்ல—''அகில-ஏகாதிபத்திய'' அல்லது ''அதீத-ஏகாதிபத்தியக்'' கூட்டணிகள், அவை எந்த வடிவத்தில் அமைந்தவையாயினும், ஒரு ஏகாதிபத்திய கூட்டணிக்கு எதிரான இன்னொரு ஏகாதிபத்தியக் கூட்டணியாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது எல்லா ஏகாதிபத்திய அரசுகளையும் கொண்ட பொதுவான கூட்டணியாக இருந்தாலும் சரி, யுத்தங்களுக்கு இடையிலான காலங்களுக்குரிய ''போர்நிறுத்த உடன்பாடுகளாகவே'' **தவிர்க்க முடியாதபடி** இருக்குமே அன்றி வேறல்ல. சமாதானக் கூட்டணிகள் யுத்தங்களுக்கு அடி கோலுகின்றன; அவையும் இந்த யுத்தங்களிலிருந்தே உதித்தெழுகின்றன. ஒன்று மற்றொன்றை நெறிப்படுத்துகிறது, உலகப் பொருளாதாரத்திலும் உலக அரசியலிலும் நிலவும் ஏகாதிபத்தியத் தொடர்புகள், உறவுகள் என்ற ஒரே அடிப்படையிலிருந்து சமாதான வழியிலும் சமாதான

மல்லாத வழியிலுமான போராட்ட வடிவங்களை மாறி மாறித் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆனால் தொழிலாளர்களைச் சாத்விகப்படுத்துவதற்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்குத் துறந்தோடிவிட்ட சமூக-தேசியவெறியர்களுடன் அவர்களை இணக்கங் கொள்ளச் செய்வதற்காகவும் மெத்தப் பெரிய மேதாவியாகிய காவுத்ஸ்கி ஒரே சங்கிலித் தொடரிலிருந்து ஒரு கரணையை மற்றொன்றிலிருந்து தனியே பிரித்தெடுக்கிறார்; சீனாவை "அமைதிப்படுத்துவதற்காக" (பாக்ஸர் எழுச்சி[24] ஒடுக்கப்பட்டதை நினைவு கூருங்கள்) எல்லா வல்லரசுகளும் சேர்ந்து இன்று ஏற்படுத்தியிருக்கிற சமாதான (மற்றும் அதீத-ஏகாதிபத்திய, இல்லை, அதீத-அதீத-ஏகாதிபத்தியக்) கூட்டணியை, நாளைக்கு நடக்கப் போகும் சமாதான மல்லாத மோதலிலிருந்து பிரித்திடுகிறார். இந்த மோதலானது நாளைக்கு மறுநாள் வேறொரு நாட்டை—உதாரணமாகத் துருக்கியை—பங்கிடுவதற்கான மற்றொரு "சமாதானப்" பொதுக் கூட்டணியைத் தோற்றுவிக்கும், இப்படியே தொடர்ந்து நடைபெறும். ஏகாதிபத்தியச் சமாதானக் காலங்களுக்கும், ஏகாதிபத்தியப் போர்க் காலங்களுக்கும் இடையிலான உயிர்த் தொடர்பைக் காட்டுவதற்குப் பதிலாக, தொழிலாளர்களை அவர்களது உயிரற்ற தலைவர்களுடன் இணக்கம் கொள்ளச் செய்வதற்காகக் காவுத்ஸ்கி இத்தொழிலாளர்களுக்கு உயிரற்ற ஒரு கற்பனையை அளிக்கின்றார்.

ஐரோப்பாவின் சர்வதேச வளர்ச்சியில் அரசுத்தந்திரத்தின் வரலாறு என்ற நூலில் அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஹில் அரசுத்தந்திரத்தின் அண்மைக் காலத்திய வரலாற்றில் கீழ்க்கண்ட காலகட்டங்களைப்பற்றித் தமது முகவுரையில் குறிப்பிடுகிறார்: 1) புரட்சி சகாப்தம்: 2) அரசியலமைப்புச் சட்ட இயக்கம்; 3) இன்றைய சகாப்தமாகிய "வாணிப ஏகாதிபத்தியம்".* வேறொரு எழுத்தாளர், 1870க்குப் பின் கிரேட் பிரிட்டனது "உலகக் கொள்கையின்" வரலாற்றை நான்கு

* David Jayne Hill, *A History of the Diplomacy in the International Development of Europe*, Vol. I, p. X (டேவிட் ஜெய்ன் ஹில்,"ஐரோப்பாவின் சர்வதேச வளர்ச்சியில் அரசுத்தந்திரத்தின் வரலாறு", தொகுதி 1, பக்கம் X.—ப-ர்.).

காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கிறார்: 1) முதல் ஆசியக் காலகட்டம் (மத்திய ஆசியாவில் இந்தியாவை நோக்கிய ருஷ்யாவின் முன்னேற்றத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் காலம்; 2) ஆப்பிரிக்கக் காலகட்டம் (ஏறத்தாழ 1885—1902)—ஆப்பிரிக்காவைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்காக பிரான்சுடன் போராடிய காலம் (1898ல் ''ஃபஷோடா சம்பவம்''[25] பிரிட்டனை பிரான்சுடன் போர் தொடங்கிவிடும் நிலைக்கு அனேகமாய் வந்துவிடும்படிச் செய்தது); 3) இரண்டாவது ஆசியக் காலகட்டம் (ருஷ்யாவுக்கெதிராக ஜப்பானோடு கூட்டணி); 4) ''ஐரோப்பியக்'' காலகட்டம்—பிரதானமாக ஜெர்மனிக்கு எதிரானது.* ''அரசியல் ரோந்துப் படை மோதல்கள் நிதித் துறையில் நடைபெற்று வருகின்றன'' என்று வங்கியதிபர் ரீசர் 1905ல் எழுதினார். இத்தாலியில் செயல்படும் பிரெஞ்சு நிதி மூலதனம் இந்நாடுகளின் அரசியல் கூட்டணிக்கு எப்படிப் பாதையைச் செப்பனிடுகிறதென்றும், பாரசீகம் சம்பந்தமாய் ஜெர்மனிக்கும் கிரேட் பிரிட்டனுக்குமிடையிலும் சீனக் கடன்கள் குறித்து எல்லா ஐரோப்பிய முதலாளிகளிடையிலும் எப்படி மோதல் வளர்கிறதென்றும் இன்ன பிறவற்றையும் அவர் எடுத்துரைத்தார். பிரிக்க முடியாதபடி சாதாரண ஏகாதிபத்திய மோதல்களுடன் இணைந்து பிணைந்த சமாதான ''அதீத-ஏகாதிபத்தியக்'' கூட்டணிகளது உயிர்நிலை எதார்த்தத்தைப் பாருங்கள்!

ஏகாதிபத்தியத்தின் மிகவும் ஆழமான முரண்பாடுகளைக் காவுத்ஸ்கி மூடி மறைப்பதானது, தவிர்க்க முடியாதபடி ஏகாதிபத்தியத்தைப் பளிச்சிடும் வண்ணங்களில் தீட்டுவதாய் முடிவுறும் இது, ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் இயல்புகளைப் பற்றிய இந்த எழுத்தாளரின் விமர்சனத்திலும் தனது சுவடுகளைப் பதித்துச் செல்கிறது. ஏகாதிபத்தியமானது சுதந்திரத்துக்கான முயற்சியை அல்ல, ஆதிக்கத்துக்கான முயற்சியையே எங்கும் புகுத்திடும் நிதி மூலதனத்துக்கும் ஏகபோகங்களுக்கும் உரித்தான சகாப்தமாகும். அரசியல் அமைப்பு எதுவாய் இருப்பினும் இந்தப் போக்குகளால் ஏற்

* Schilder, முன் குறிப்பிட்ட நூல், பக்கம் 178.

படும் விளைவு எங்கும் பிற்போக்கும், இத்துறையில் பகைமைகள் மிதமிஞ்சிக் கடுமையாவதும்தான். தேசிய ஒடுக்குமுறையும் பிரதேசக் கைப்பற்றல்களுக்கான முயற்சியும், அதாவது தேச சுதந்திரத்தை மிதிப்பதும் (ஏனெனில் பிரதேசக் கைப்பற்றலானது தேசங்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை நசுக்குவதே ஆகும்) குறிப்பிடத்தக்கவாறு தீவிரமடைகின்றன. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் தேசிய ஒடுக்குமுறை கடுமையாகிவிடுவதற்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பினை ஹில்ஃபர்டிங் சரியானபடி எடுத்துரைக்கிறார்: ''புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட நாடுகளில், இறக்குமதி செய்யப்படும் மூலதனம் பகைமைகளைத் தீவிரப்படுத்துகிறது; தேசிய உணர்வு பெற்று விழித்தெழும் மக்களிடையே வெளியிலிருந்து வந்து நுழைவோருக்கு எதிராய் மேன்மேலும் கூடுதலான எதிர்ப்பினைத் தூண்டிவிடுகிறது. இவர்களது எதிர்ப்பு, அன்னிய மூலதனத்துக்கு அபாயம் விளைவிக்கும் நடவடிக்கைகளாக எளிதில் வளர்ந்துவிடக் கூடும். பழைய சமூக உறவுகள் முற்றும் புரட்சிகரமாய் மாற்றம் பெறுகின்றன, ''வரலாற்றுக்குப் புறத்தமைந்த தேசங்களது'' விவசாயத் தன்மையதான தொன்னெடுங் காலத் தனிமைப்பாடு ஒழிக்கப்பட்டு முதலாளித்துவச் சூறுவளியினுள் அவை இழுக்கப்படுகின்றன. அடிமைப்பட்ட மக்கள் விடுதலையடைவதற்கான சாதனங்களையும் வகைதுறைகளையும் முதலாளித்துவமே படிப்படியாக அவர்களுக்கு அளிக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கு மிகவும் உயர்ந்ததாகத் தோன்றிய இலக்கை அடைய, பொருளாதார, கலாசார சுதந்திரம் அடைவதற்குரிய சாதனமாக ஐக்கிய தேசிய அரசு ஒன்றை உருவாக்கும் இலக்கை அடைய அவர்கள் முற்படுகிறார்கள். தேச சுதந்திரத்துக்கான இந்த இயக்கம் ஐரோப்பிய மூலதனத்தை உயர் மதிப்புக்கும் வளமான வாய்ப்புக்குமுரிய அதன் சுரண்டல் துறைகளில் அச்சுறுத்துகிறது. ஆகவே ஐரோப்பிய மூலதனம் தனது ராணுவப் படைகளைத் தொடர்ந்து அதிகமாக்கிச் சென்றால்தான் அதனால் தனது ஆதிக்கத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும்.''*

* நிதி மூலதனம், பக்கம் 487.

இத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியது என்ன வெனில், புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட நாடுகளில் மட்டுமின்றி, பழைய நாடுகளிலுங்கூட ஏகாதிபத்தியமானது பிரதேசக் கைப்பற்றலுக்கும், கூடுதலான தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கும், இதன் விளைவாகக் கூடுதலான எதிர்ப்புக்கும் இட்டுச் செல் கிறது. ஏகாதிபத்தியத்தால் அரசியல் பிற்போக்கு கடுமை யாவதை ஆட்சேபிக்கும் அதே சமயத்தில், காவுத்ஸ்கி மிகவும் அவசரமான ஒரு பிரச்சினையை, அதாவது ஏகாதிபத் திய சகாப்தத்தில் சந்தர்ப்பவாதிகளுடன் ஒற்றுமை சாத்திய மல்ல என்ற பிரச்சினையை ஒதுக்கி வைத்துவிடுகிறார். பிர தேசக் கைப்பற்றல்களை ஆட்சேபிக்கும் அதே சமயத்தில், அவர் தமது ஆட்சேபணைகளைச் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு மிக வும் ஏற்புடைத்ததும் அதிகமாய் மனத்தாங்கல் உண்டாக் காததுமான வடிவில் வகுத்தளிக்கிறார். ஜெர்மன் வாசகர் களுக்காக அவர் எழுதுகிறார், ஆயினும் இன்று இவர்களுக்கு மிகவும் கவனத்துக்குரிய முக்கிய விவகாரத்தை, உதாரண மாக ஆல்சேஸ்-லோரைன் ஜெர்மனியால் கைப்பற்றப்பட் டதை அவர் மூடி மறைக்கிறார். காவுத்ஸ்கியின் இந்த‘‘புத்தி தடுமாற்றம்’’ எத்தன்மையது என்று மதிப்பீடு செய்வதற் காகப் பின்வரும் உதாரணத்தைக் குறிப்பிடுகிறேன். அமெ ரிக்கர்கள் பிலிப்பைன் தீவுகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதை ஜப்பானியர் ஒருவர் கண்டனம் செய்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். இங்கு எழும் கேள்வி என்னவென்றால், அவர் கண்டனம் செய்வதற்குக் காரணம் பிரதேசக் கைப்பற்றலை அவர் வெறுக்கிறார் என்பதே ஒழிய, பிலிப்பைன் தீவுகளைத் தாம் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பமல்ல வென பலராலும் நம்ப முடியுமா? கொரியாவை ஜப்பான் கைப்பற்றிக் கொண்டதை இந்த ஜப்பானியர் எதிர்த்துப் போராடி, கொரியா ஜப்பானிலிருந்து பிரிந்து செல்ல அதற்குச் சுதந்திரமளிக்கவேண்டுமென வற்புறுத்தினால்தான், பிரதேசக் கைப்பற்றல்களை எதிர்த்து அவர் ‘‘போராடுவது’’ உள்ளப்பூர்வமானதென்றும் அரசியல் நேர்மை வாய்ந்த தென்றும் கருத முடியுமெனச் சொல்வோம் அல்லவா?

ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய காவுத்ஸ்கியின் தத்துவார்த்தப் பகுத்தாய்வும், ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றிய அவருடைய பொருளாதார, அரசியல் விமர்சனமும் ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படை முரண்பாடுகளை மூடிமறைத்து மெருகிடுவதும், ஐரோப்பியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதத்துடனுன ஒற்றுமையை, தகர்ந்துவரும் இந்த ஒற்றுமையைப் பழுதின்றி எப்படியேனும் பாதுகாப்பதுமாகிய, மார்க்சியத்துக்கு சிறிதும் ஒவ்வாத மனப்பாங்கில் முழுக்க முழுக்க ஊறியதாகும்.

10. வரலாற்றில் ஏகாதிபத்தியத்தின் இடம்

அதன் பொருளாதார சாராம்சத்தில் ஏகாதிபத்தியமானது ஏகபோக முதலாளித்துவமே ஆகுமெனக் கண்டோம். இதுவேதான் வரலாற்றில் ஏகாதிபத்தியத்தின் இடத்தை நிர்ணயிக்கிறது. ஏனெனில் தடையில்லாப் போட்டியின் விளைநிலத்திலிருந்து, கரூராகத் தடையில்லாப் போட்டியிலிருந்தே உதித்தெழும் ஏகபோகமானது முதலாளித்துவ அமைப்பிலிருந்து மேலும் உயர்ந்ததொரு சமூகப் பொருளாதார அமைப்புக்கு மாறிச் செல்வதற்கான இடைநிலையாகும். ஏகபோகத்தின் நான்கு பிரதான வகைகளில் அல்லது ஏகபோக முதலாளித்துவத்தின் நான்கு பிரதான வெளிப்பாடுகளில் நாம் பரிசீலிக்கும் இச்சகாப்தத்தின் குணுதிசயங்களாக விளங்கும் இவற்றில் நாம் தனிப்பட கருத்து செலுத்தியாக வேண்டும்.

முதலாவதாக, உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பினது மிக உயர்ந்த கட்டத்தில் ஏகபோகம் உருவாகியெழுந்தது. இது ஏகபோக முதலாளித்துவக் கூட்டுகள், கார்ட்டல்கள், சிண்டிக்கேட்டுகள், டிரஸ்டுகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. இன்றைய பொருளாதார வாழ்வில் இவை ஆற்றும் முக்கியமான பாத்திரத்தை நாம் ஏற்கெனவே கண்டோம். முன்னேறிய நாடுகளில் ஏகபோகங்கள் இருபதாம் நூற்ருண்டின் ஆரம்பத்திற்குள் முழுநிறைத் தலைமை ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டன. உயர்ந்த சுங்க வரிகளின் பாதுகாப்பைக் கொண்

டிருந்த நாடுகளில்தான் (ஜெர்மனி, அமெரிக்கா) கார்ட்டல்களை அமைப்பதற்கான ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்ற போதிலும், தடையில்லா வாணிப அமைப்பைக் கொண்டிருந்த கிரேட் பிரிட்டனிலும், சற்றுப் பிற்பாடுதான் என்றாலும், இதே அடிப்படை நிகழ்வு, அதாவது உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பிலிருந்து ஏகபோகம் உருவாகியெழுதல் நடந்தேறியது.

இரண்டாவதாக, மூலப் பொருள்களின், முக்கியமாய் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் வெகுவாய் கார்ட்டல்மயமாக்கப்பட்ட அடிப்படைத் தொழில்களாகிய நிலக்கரி, இரும்புத் தொழில்களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களின் மிக முக்கிய ஆதாரங்கள் கைப்பற்றப்படுவதற்கு ஏகபோகங்கள் தூண்டுதல் அளித்துள்ளன. மூலப் பொருள்களின் மிக முக்கிய ஆதாரங்களிலான ஏகபோகமானது பெரு மூலதனத்தின் அதிகாரத்தை அளவின்றி அதிகரிக்கச் செய்திருக்கிறது, கார்ட்டல்மயமாகிவிட்ட தொழிலுக்கும், கார்ட்டல்மயமாகாத தொழிலுக்குமிடையே பகைமையைக் கூர்மையாக்கி இருக்கிறது.

மூன்றாவதாக, ஏகபோகமானது வங்கிகளிடமிருந்து உதித்தெழுந்திருக்கிறது. வங்கிகள் எளிய இடைநிலைத் தரகு நிலையங்களாக இருந்த நிலையிலிருந்து வளர்ந்து நிதி மூலதன ஏகபோகங்களாகிவிட்டன. முதன்மையான முதலாளித்துவ நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்றிலிருந்து ஐந்து வரையிலான மிகப் பெரிய வங்கிகள், தொழில் துறை மூலதனத்துக்கும் வங்கி மூலதனத்துக்குமிடையில் ''நேரடி ஆள் வடிவிலான ஒன்றிணைப்பை'' அமைத்துக் கொண்டு, நாடு அனைத்துக்குமான மூலதனத்திலும் வருவாயிலும் பெரும் பகுதியான நூறு கோடியிலும் ஆயிரங் கோடியிலுமான தொகைகளைத் தங்கள் பிடிக்குள் கொண்டு ஒன்றுகுவியச் செய்துவிட்டன. இன்றைய முதலாளித்துவச் சமுதாயத்தில் விதிவிலக்கின்றி எல்லாப் பொருளாதார, அரசியல் நிறுவனங்களையும் சார்பு நிலை உறவுகளாலாகிய நெருக்கமான வலைப்பின்னலுக்குள் இருத்திவிடும் நிதியாதிக்கக் கும்பல்தான் இந்த ஏகபோகத்தின் மிகவும் எடுப்பான வெளிப்பாடாய் விளங்குகிறது.

நான்காவதாக, ஏகபோகம் காலனியாதிக்கக் கொள்கையிலிருந்து வளர்ந்தெழுந்திருக்கிறது. காலனியாதிக்கக் கொள்கைக்குரிய மிகப் பல ''பழைய'' நோக்கங்களுடன்கூட நிதி மூலதனமானது மூலப் பொருள்களின் ஆதாரங்களுக்கும் மூலதன ஏற்றுமதிக்கும் ''செல்வாக்கு மண்டலங்களுக்கு'' மான போராட்டத்தையும், அதாவது லாபகரமான பேரங்கள், சலுகைகள், ஏகபோக லாபங்கள் முதலானவற்றுக்குரிய மண்டலங்களுக்கும் பொதுவாகப் பொருளாதாரப் பிரதேசங்களுக்குமான போராட்டத்தையும் சேர்த்திருக்கிறது. ஐரோப்பிய அரசுகளுடைய காலனிகள், உதாரணமாக ஆப்பிரிக்காவின் பரப்பில் பத்தில் ஒரு பங்கே ஆனவையாக இருந்தபோது (1876ல் இப்படித்தான் இருந்தது) ஏகபோக முறை அல்லாத பிற முறைகளில்—''தடையின்றிக் கபளீகரம் செய்தல்'' மூலம் என்பதாகக் கூறலாம்—காலனியாதிக்கக் கொள்கை வளர முடிந்தது. ஆனால் ஆப்பிரிக்காவில் பத்தில் ஒன்பது பகுதி பிடிக்கப்பட்டுவிட்டபின் (1900க்குள் இது நடைபெற்று முடிந்துவிட்டது), அனைத்து உலகமும் பங்கிடப்பட்டுவிட்டபின், காலனிகளில் ஏகபோக உடைமைக்கும், ஆகவே உலகின் பங்கீட்டுக்கும் மறு பங்கீட்டுக்குமாகிய மிகவும் கடுமையான போராட்டத்துக்குமான சகாப்தம் தவிர்க்க முடியாதபடி ஆரம்பமாகியது.

முதலாளித்துவத்தின் எல்லா முரண்பாடுகளையும் ஏகபோக முதலாளித்துவம் எந்த அளவுக்குத் தீவிரப்படுத்தியிருக்கிறது என்பது பொதுவாகத் தெரிந்ததே. உயர்ந்த வாழ்க்கைச் செலவையும், கார்ட்டல்களின் கொடுங்கோன்மையையும் குறிப்பிட்டாலே போதும். முரண்பாடுகளது இந்தக் கடுந் தீவிரம்தான் வரலாற்றின் இந்த இடைக்கால கட்டத்தின், உலக நிதி மூலதனம் இறுதி வெற்றி கண்டதும் ஆரம்பமாகிய இந்த இடைக்கால கட்டத்தின் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த உந்து விசையாகச் செயல்பட்டு வருகிறது.

ஏகபோகங்கள், ஆதிக்கக் கும்பல், சுதந்திரத்திற்காக அல்லாமல் ஆதிக்கத்துக்கான முயற்சிகள், ஒருசில மிகுந்த செல்வந்த அல்லது மிகுந்த வலிமையான தேசங்கள் மேலும் மேலும் கூடுதலாகிச் செல்லும் சிறிய அல்லது பலவீன

தேசங்களைச் சுரண்டுதல்—இவை எல்லாம், ஏகாதிபத்தியத்தின் தனிப்பட்ட குணுதிசயங்களை—புல்லுருவித்தனமான அல்லது அழுகிவரும் முதலாளித்துவமாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இலக்கணம் கூறும்படி நம்மை நிர்ப்பந்திக்கும் அந்த குணுதிசயங்களை—தோற்றுவித்திருக்கின்றன. ‘‘பண மூலதன சுக ஜீவிகளது அரசு’’, கடுவட்டி மூலதன அரசு, மேலும் மேலும் அதிகமான அளவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படும் மூலதனத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டும் ‘‘சீட்டுக் கத்தரித்தும்’’ வாழும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கான அரசு உருவாக்கப்படுவது ஏகாதிபத்தியத்தின் போக்குகளில் ஒன்ருக மேன்மேலும் முன்னிலைக்கு வருகிறது. இந்த அழுகல் போக்கு முதலாளித்துவத்தின் துரிதமான வளர்ச்சிக்கு இடமில்லாதபடிச் செய்வதாகக் கருதுவது தவருகும். இந்தப் போக்கு அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஏகாதிபத்தியச் சகாப்தத்தில் சிற்சில தொழிற் கிளைகளும், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் சிற்சில படிவத்தினரும், சிற்சில நாடுகளும் அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இத்தகைய போக்குகளில் இப்பொழுது ஒன்றையும் பிறகு இன்னென்றையுமாய் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒட்டுமொத்தமாக முதலாளித்துவம் முன்னிலும் விரைவாகவே வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது; ஆனுல் இந்த வளர்ச்சி பொதுவாக மேலும் மேலும் ஏற்றத்தாழ்வானதாகி வருகிறது என்பது மட்டுமின்றி, மூலதனத்தில் மிகவும் செல்வந்த நாடாக இருப்பனவற்றின் (இங்கிலாந்தில்) அழுகலில் இந்த ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கவாறு வெளிப்பட்டும் வருகிறது.

ஜெர்மனியின் பொருளாதார வளர்ச்சியினது வேகம் குறித்து, பெரிய ஜெர்மன் வங்கிகளைப் பற்றிய நூலின் ஆசிரியராகிய ரீசர் கூறுகிருர்: ‘‘முந்தையகாலகட்டத்திலான (1848—1870) வளர்ச்சி—அது ஒன்றும் அவ்வளவு மெதுவாக இருந்துவிடவில்லை—இக்காலகட்டத்தில் (1870—1905) ஜெர்மனியின் பொருளாதாரம் முழுவதும் அதனுடன்கூட ஜெர்மன் வங்கித் தொழிலும் கண்டிருக்கும் வளர்ச்சியின் வேகத்துடன் ஒப்பிடப்படுகையில் இந்த விகிதம், பழங் காலத்துத் தபால் கோச்சு வண்டியின் வேகம் இன்றைய